

Silvio Brizu
Jurnalul
unui român în
America

HERG BENET
P U B L I S H E R

Silviu Brizu

Jurnalul unui român în America

Editura HERG BENET
2014

© 2014 Silviu Brizu

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: TheSpartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-8530-34-5

ISBN Print: 978-606-8530-22-2

Colecția $\sqrt{9}$

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

1. FOAIE VERDE DE DOLAR, M-A FĂCUT PATRIA ȚEPAR

Am plecat din România pe o criză de nu se vedea milionul din lanul de inflație. Nu știam peste ce o să dau odată trecut oceanul, însă nu-mi făceam prea multe probleme. La douăzeci și de ani, cu armata făcută și cu ceva ani de postrevoluționară în spate, viața mi se părea floare la ureche și trebuia trăită, fiind unică precum gaura din steagul de atunci. America mi-a dat casă, masă și mi-a pus lopata-n mână. În ordine inversă, bineînțeles, ca să-mi intre bine în cap capitalismul. Nu m-a ajutat, dar bine că nu m-a împiedicat. Nu m-a lăudat, dar bine că nu m-a-njurat. Nu m-a plîns, dar bine că nu m-a rîs. Din cînd în cînd, însă, o dată pe an, mă apucă de brăcinari și mă scutură bine, așa îmbrăcat cum sînt, să sară din mine cele 35% din venituri, taxa de ocrotire, impozitul pe îmbuibare, dreptul de șmecher. Dau, n-am ce face, că dacă nu dau eu, dau ei. Iar ei, precum Miliția pe vremuri, dau altfel. Săptămîna trecută am primit de la Resurse Umane fluturașul cu cîștigurile mele pe anul trecut, în caz că mă lovește brusc vreo amnezie și nu declar tot la taxe. Tot de curînd mi-a venit și o scrisoare de la bancă prin care mi se comunică faptul că în cursul anului precedent am cîștigat, de pe urma dobînzilor, fabuloasa sumă de doi dolari și 37 de cenți, profit frumos și absolut imposibil. Nimic nu le scapă, nici un cent nu se pierde aiurea. Țin evidența la bani de parcă ar fi muncit pentru ei.

Ca român, răspopit, dar orișicît, consider statul dușmanul meu natural, indiferent de zona folclorică. Știu că nemernicul vrea să mă fure la fel de bine cum știu că vreau să-l fur și eu. Cînd îl prind neatent, tzaptzarap la

buzunarul fraierului. Cum mă prinde nepregătit, face mîna greblă și-mi perie veniturile. Cu toate astea, îmi place să mă consider un integrat, unul de-al lor, un american sadea, care muncește, plătește taxe și nu fură. Bine, poate cu acestea trei mici excepții.

2. CE CĂUTA EUGENIA ÎN AMERICA: NIMIC

Cînd cineva se întoarce din România și vine să-mi spună care mai e cursul de schimb vamal și cîte X6-uri a numărat de la Ciochiuța la Surupatele, mă bucur de parcă mi-ar intra Miorița-n *living room*. Oamenii de obicei nu se întorc cu mîna goală din patrie și-ți aduc mici atenții, suveniruri, amintiri, chestii care obligatoriu trebuie să-ți producă o emoție, un suspin, o lacrimă. Săptămîna asta am avut parte de un astfel de eveniment, cînd un prieten recent întors dintr-o vilegiatură de vis la Jimbolia mi-a adus un snop de ziare, citite gata, și cîteva Eugenie, biscuiții unei epoci trăite, consumate și rîncede. Mana, ambrozia și jăratecul copilăriei mele, biscuiții cu cremă de cacao sînt un fel de pașaport pentru o călătorie în timp, pe vremea cînd nimeni nu prea trăia din muncă, dar nici nu murea de ea. Ambalajul colorat și lucios de astăzi este diferit de hîrtia foșnitoare, cu pete de grăsime, pe care o știam eu, dar gustul acela de cacao ultrarafinată și esențe încă necunoscute, care se amestecă cu pișcotul deshidratat și dulceag, îți creează o senzație exotică, de beduin rătăcit, rămas fără apă de șase zile. Ca bun român – îmi place să cred că asta am devenit odată trecut granița –, le-am dat și copiilor, zicîndu-le: „Luați și mîncăți trup din trupul țării, mări, sclifosiților, să vă crească nivelul patriotic în sînge, odată cu glicemia”. Mușcară o dată, fără entuziasm, și abia după ce i-am amenințat că-i duc în vacanță să vadă Casa Poporului pe viu. După ce mestecară de cîteva ori, așa, cu grijă, să nu cumva să le scape o firimitură pe gît, scuiară tot și începură să se strîmbe de parcă le-aș fi dat șpan cu

cremă de ghețe. Că e *cîh*, că *yack*, că *is terrible*, de-mi venea să-i iau la bătaie pînă le expiră calitatea de cetățeni români. Drept pedeapsă pentru lipsa de sensibilitate și chiar de patriotism, am decis să le tai pe timp nelimitat Coca-Cola. Eroare elementară, tipică de individ crescut în epoca mono-brandului: au trecut pe Pepsi. Pînă la urmă, n-ai cu cine, dom'le, niște canibali americani!

3. LA FALIMENTUL ANUNȚAT SĂ TE DUCI CU TIR-UL

De cînd cu criza, au început și pe aici să curgă falimentele precum laptele, mierea și hamburgeru' pe vremuri. Se închid bisnisurile ca la naționalizare, la grămadă, brusc și cu zgomot. Atunci cînd sînt morți proaspeți, apar și vulturii, adică amatorii de chilipiruri, adică noi, consumatorii de bunuri ieftine. Inspectez zilnic, împreună cu alți ciugulitori de stîrvuri, zonele cu mare potențial, complexe de magazine, belind bine ochii la reclamele din vitrine. Odată ce reducerile trec de 50%, treaba-i clară, afacerea-i îngropată. După vreo două săptămîni de afișe mari, cu reduceri și mai mari, se pune și steagul *GOING OUT OF BUSINESS*, nu înainte de a anunța că *EVERYTHING MUST GO*, și ăștia cînd zic *everything* includ și rafturile pe care stătea odată marfa, sau oglinzile de la WC. Așa atent cum urmăream toate mișcările, mi-a scăpat ceva. Un magazin mijlocăș, de mașinării electrice și produse semi-electronice. Bine, ăsta s-a dus la fund mai cu demnitate, fără să bată toba și fără să strige. Am ajuns la fața locului tîrziu, cu doar o zi înainte de închidere. Lume ca la derby. Mulți copii și bătrîni aduși cu scop precis, pe post de stegulețe. Ai pus mîna pe ceva, dar e prea mare și nu vrei să ieși ca să-l duci la mașină, că scapi alte super-ocazii. Înfingi membrul de familie pe cutia aleasă și a ta e, poți să-ți continui vînătoarea. Deși m-am înființat de dimineată, exact la ora la care deschidea, n-am mai apucat loc de parcare și nici cărucior. La fel ca mine, alte cîteva zeci de carnasieri second-hand. Cînd s-au deschis ușile, toată gloata am năvălit înăuntru gonind printre standuri. E drept, prețurile

erau ridicol de mici, dar nici de luat nu mai rămăsese mare lucru. Îl curătaseră destul de bine alții, în ajun. N-am mai apucat decît să iau, la repezeală, așa cît am putut să cuprind cu amîndouă mîinile, pe cap și în ciorapi, un snop de cutiuțe cu butoane. Poate nu m-aș fi repezit nici la alea, dar prea erau ieftine – doi dolari bucata. N-aveau ambalaj, carte tehnică, nimic, fiind pur și simplu aruncate pe un raft. Le-am plătit cash și am plecat acasă visînd că sînt ceva dispozitive supersofisticate pe care dacă nu le pot folosi să-mi citească la filme, măcar să le pot vinde pe eBay cu cîteva sute, hai mii de dolari. Acasă, la inspecție, am numărat nouă bucăți și am văzut că scria pe ele electronic remote control. Telecomenzi, frate! Tot e bine, zic, din atîtea oi găsi una să-mi deschid mașina cu ea, să nu mă mai vadă vecinii iarna cum suflu-n mînerul de la *Oldsmobile* pînă se dezgheață încuietoarea. Le-am goagălit după model și am aflat că au fost făcute exclusiv să opereze uși industriale, mari cît casa, de garaje pentru TIR-uri. Am fost un pic dezamăgit, dar doar pe moment, pentru că – cine știe? – mîine-poimîine intră altul în lichidare și pun mîna pe vreo nouă garaje cu tot cu uși. E altfel să știi că nu o iei de la zero!

4. IN JOB WE TRUST!

Criza se execută, nu se discută, parcă zice proverbul. Și pe aici lumea își realiniază standardele de trai și muncă la nivelul cerut de vremuri. Astfel, și la noi la întreprindere s-au făcut reduceri salariale. Mie, de exemplu, mi-au tăiat 100% din leafă. Dar au fost domni totuși, mi-au spus că le pare foarte rău și dacă ei mă rețin pot să stau acasă cât vreau. Dar ce să fac eu acasă, că pînă la Campionatul Mondial mai sînt cîteva luni bune! Trebuie să-mi găsesc de lucru, undeva, cumva, să-mi asigur măcar strictul necesar de bere și țigări, și, mă rog, dacă rămîne ceva, să le iau la ăia mici un McDonald's pe săptămîină, cînd se fac reduceri.

Mi-am refăcut resume-ul, CV-ul pentru vorbitorii de iuropiăn, l-am mai înflorit un pic, nu prea mult, să nu bată la ochi, l-am printat pe foi din alea groase, să par mai serios, mai profesional, și am început să mă uit după slujbe. În ziare, pe internet, oriunde se afișa *job offer* sau *help wanted*, mă înființam prompt. Cu costumul meu de interviuri, bleumarin-verde, pe care l-am purtat la o nuntă și mi l-a rupt sub braț un prost, cînd dădea să mă ridice de sub masă, și cu mapa mea dotată cu calculator solar, să-mi pot socoti mai ușor banii de autobuz. Arătam ca un om gata să-și ofere cunoștințele, timpul și expertiza celui care ar dori să mă angajeze. Dacă atunci cînd eram mai tînăr și încercam să intru în cîmpul muncii angajatorii își motivau decizia de a nu mă lua pe baza lipsei de experiență, acum se întîmplă taman invers. Mă felicită toți pentru nivelul meu indiscutabil de excepțional, însă la final îmi comunică cu părere de rău, normal, că ar prefera, totuși, oameni proaspeți, care ar putea fi formați la locul de muncă

și care știu să bată la drăcia aia de calculator. Ieri așa, azi așa, am început să-mi scad pretențiile salariale și în același timp mi-am tunat CV-ul la maximum, să cuprindă cam tot ce a făcut omul pe pământ de la inventarea roții. Am trecut la pregătire profesională cursuri, diplome și certificări de care nu a auzit nimeni niciodată, am băgat la *languages* că aud la perfecție cinci limbi străine, mi-am redus drastic vârsta, crescând în același timp anii de școală, și am trecut la hobby-uri cititul din cărți și mișcarea de alergare în aer liber. Altă serie de interviuri, alte eșece, cum ar zice Eba; acum îmi spuneau că sînt *over-qualified* pentru poziția pentru care aplicam, ceea ce mie îmi dădea, pe moment, e drept, un sentiment de netă superioritate față de individul din fața mea, ceva de genul buey, proștilor, deci vorbiți cu un savant, da? Pînă la ora la care scriu aceste mici rîndulețe nu am găsit nimic, fiind în continuare șomer, dar îmi place să cred că sînt unul de lux, deoarece experiența mea de spălător de vase pe la cele mai scumpe restaurante și hoteluri din America îmi dă dreptul să mă numesc așa.

5. IPAD DAU DE ȘTIRE

Nici săptămîna asta nu am găsit ceva de lucru. Iar pe acasă mi-e și rușine să mai stau de cînd mi-au spus copiii că ei, cînd vor fi mari, vor să se facă șomeri, ca tata, pentru că e vacanța muuult mai lungă. Acum cîteva zile am auzit că se va băga în magazine o nouă drăcie din aia tehnico-calculatoristă, făcută de băieții cu merele Apple: computerul de porthart – iPad. Deci un motiv serios să mai ies din casă, altul decît eclipsa de Soare (nu, n-a fost nici o eclipsă de Soare în ultimul timp, ziceam și eu așa, ca să pară că am activitate). Eu nu pricep cum poate internetul ăsta să ajungă la toată lumea, dar cît de cît am habar, așa, pentru mine, de informatică. Păi, de exemplu, la telecomandă chiar programez sunetul cu tasta VOL+ cînd mai bagă ăștia cîte o muzică ușoară. Cu noaptea-n cap m-am prezentat la magazinul de iPad-uri, știind că va fi coadă mare, cu intenția să prind un loc cît mai în față pe care, eventual, să-l vînd ulterior unui ochelarist disperat. Și be, să mă mai informez, cît stau acolo, ce e nou în lumea asta a lor, a computeriștilor. N-aveam nici un gînd să cumpăr ceva, dintr-o majoră lipsă de interes, dublată de o imensă lipsă de bani. N-am prins loc bun – nu eram la ușă, că se puseseră acolo de cu seară niște *tech junkies* din ăia cu saci de dormit –, dar nici rău. Cam în prima treime. În fața mea, doi puștani ce băteau la texting ca la păcănele. În spate, un *treehugger* cu rucsac și cască de biciclist. După el, un asiatic mic, programator clar, după dioptrii. La coadă, normal, lumea vorbește, schimbă idei, își dă cu opinatorul. La început am ascultat atent, cînd la zgomotul tastelor făcut de ăia din față, cînd la cei doi din spate, perechea sino-hippyotă. Ca să nu par chiar filozof,

la un moment dat întorc capul, așa, lent, spre cei din spate, și intru timid în conversație cu câte un *yes-yes* sau îhî dublat de un dat din cap aprobator. Taman când să termin și eu un *yes, of course*, ăsta, biciclistul, se întoarce către mine și mă întreabă dacă eu am probleme cu uaifaiul la aitaci. Eu, care nici nu știu unde se bagă uaifaiul ăsta, îi zic că nu, dar bestia continuă să mă ucidă, întrebându-mă ceva din care n-am priceput decît *connectivity*. Aha, m-am prins, și zic așa, cu jumătate de gură, bifilar cheibăl conecșăn. „Bifilar” mi s-a părut întotdeauna un termen supertehnic, ultratehlogic, și m-am bucurat că-mi veni rapid în minte. ăsta, când aude, îl văd că începe să clipească des, iar la chinez am observat că ochii îi depășiră rama ochelarilor. Am priceput imediat că am comis-o. Ca să scap, întorc rapid capul spre stradă și strig *look, a blue car*, schimbînd astfel subiectul. Din toată coada asta am reținut trei aspecte foarte utile pe care aș vrea să le împărtășesc aici. Unu: uaifaiul nu merge cu bifilar, deci folosiți coaxialul. Doi: ca să-mi iau și eu iPad, nu e musai să am un job.

6. ALL YOU CAN MEAT

Printre minunile și invențiile majore ale americanilor se numără și cantinele *all you can eat, buffet style*, unde pentru o sumă fixă, plătită la intrare, poți, așa cum spune și reclama, să bagi în tine pînă nu mai simți nimic de la gît în jos. Ca român, am și eu principiile mele, și anume că mîncarea și băutura sînt bune doar dacă sînt în cantități ce îmi permit să-mi pun și în cap. Pentru că „bun” înseamnă „mult”, locurile mele preferate de halit sînt bufetele astea unde mîncarea curge precum laptele, mierea și berea la pet, ca să rămîn cu exemplele în zona gastronomică. Imigrînd în America, m-am transformat peste noapte dintr-un mîncău, dintr-un nesătul, dintr-unul d-ăia pentru care se calculează porții în plus pe la nunți, într-un om perfect normal care nu iese din tipare și care trece neobservat prin restaurante, în ciuda celor aproape nouăzeci de kile atîrnate alandala pe un schelet de nici 1,75 m. Ca orice bufetar profesionist, mi-am dezvoltat în timp o tehnică, o rutină, pe care o urmez ca pe un ritual. În primul rînd, în zi de bufet nu mănînc nimic – post cu apă cît mai puțină. Ar fi păcat să dau bani pentru o burtă de mîncare și să nu am unde băga. La bufet te duci înfometat, lihnit, pentru că altfel arunci banii în vînt pe cîteva chiftele. Apoi, odată înăuntru, nu mă tot fîțîi cu farfuria în mînă printre tăvile cu mîncare, încercînd să ghicesc ce mi-ar plăcea sau cîte calorii mișună într-un polonic de untură. Pun în blid ce-mi iese în cale, umplu, duc la masă, revin, iar duc, și tot așa, pînă îmi amenajez la masă un mini-bufet cu de toate. Ce îmi place servesc, ce nu, las în farfurii, sau, mă rog, mai ascund prin șervețele și trec mai departe. Spre final, cînd deja încep să simt că-s plin pînă-n amigdale și

constat că mi-a rămas aproape jumătate din mâncare neatinsă, încep să mușc așa, cu scîrbă, din toate, să le încep, doar; nu, nu ca să le fac neapărat pagubă ăloră, Doamne ferește!, dar să nu creadă oamenii că sînt un nesimțit și mi-am pus peste măsură, ci doar că au de-a face cu un lingav. Cei mai tari și mai mari (și mai mulți, firește) în materie de localuri din astea cu mîncarea la liber sînt chinezii, unde se poate înfuleca extrem de diversificat, de la raci fierți în sos de unt și scoici topite-n seu pînă la pizza cu rădăcini de ginseng sau crepes cu brusturi. Ăștia nu sînt fițoși și nici nu-ți bagă pe gît neapărat specificul național, poate cu excepția MSG-ului, un cocktail minune de E-uri care frăgezește, condimentează și ține mîncarea proaspătă în tavă cel puțin trei luni. Vremurile astea grele nu au scăzut apetitul americanilor, și nici pe al meu, pentru mîncarea de bufet, dimpotrivă, cum zicea și celebrul grup de savanți, omul, cu cît este mai trist și mai stresat, cu atît mănîncă mai mult. Și au dreptate pe undeva, pentru că, decît fericit cu zeamă lungă de varză și ciorbică de ștevie, mai bine trist cu beef chow mein și pork kung pao.

7. EDIȚIA 2010 A RĂZBOIULUI ROMÂNNO-ROMÂN S-A ÎNCHEIAT ÎNAINTE DE A ÎNCEPE

Săptămîna trecută am fost la o petrecere la un amic, român și el, care-și celebra vreo nu știu cîți ani consecutivi de căsnicie. La aniversară, mulți alți români, dar și doi americani, colegi de muncă ai gazdei. Sindrofia se desfășura normal, după tipicul saxon, cu muzică de viori în surdină și invitați plimbîndu-se discret de la un grup la altul, cu paharul în mînă și purtînd discuții plicticos-stupide despre *investments*, bilete de avion și vreme. Românii ajunși în America sînt cei mai terni indivizi pe care i-a născut țara asta veselă. Majoritatea covîrșitoare nu are habar cine sînt Gigi, Elodia sau Cătălin Voicu. Nu discută fotbal, nu ascultă Salam. Nu beau cu sticla și nu fumează. Nu dansează decît doi cîte doi și atunci doar cu soția/prietena. După ce am dat mai multe ture prin incintă, m-am alăturat unui grup care părea mai interesant. Dacă nu prin nivelul discuției, măcar pentru subiectul ei: noul sistem de asigurări medicale propus de Obama. Unii ziceau că o să fie mai bine, alții, dimpotrivă. Conversația a alunecat ușor în dezbattere, de aici în dispută și pînă la ceartă nu a mai fost decît un nou rînd de beri. Politica, un teritoriu extrem de volatil atunci cînd este explorat de oameni născuți și crescuți între Carpați, la poalele Casei Poporului, a reușit să-i readucă la viață pe românii mei. Evident că partizanii noii legi erau simpatizanții lui Obama, democrației, în timp ce criticii ei erau republicanii. Și așa, dintr-un argument într-altul, dintr-o acuză în alta, s-a ajuns ca toți membrii grupului, care între timp se mărise

considerabil și ocupa acum tot mijlocul camerei, să vorbească în același timp, să țipe, să vocifereze, să protesteze, să acuze, să apere, să clameze, să înfiereze, într-un cuvânt, să facă politică după modelul balcanic, regnul românesc.

Eu mă găseam în tabăra republicană, înjurînd cu ce-mi venea la gură pe Obama, pe tac-su, pe tot partidul lui de socialiști care vrea să distrugă America. Ceilalți simpatizanți republicani mă susțineau, deși le citeam în ochi un soi de neîncredere datorată, poate, faptului că acum doi ani eram în grupul de democrați, gratulîndu-l cu același patos și cam cu aceleași epitete pe boul de Dabăliu. De dincolo, democrații, foștii mei tovarăși, mă priveau și ei descumpăniți și dezamăgiți, poate, de cameleonismul meu, de lipsa de coerență în ceea ce privește opțiunea politică. Nu au înțeles nici ăia și nici ceilalți că eu nu sînt decît un jalnic traseist politic contra naturii, vîslind mereu în barca Opoziției. Disputa, care era la distanță de doar o bere să degenereze, a fost aplanată brusc cînd soțiile, sesizate de larma stîrnită de agitatori, și-au făcut apariția în cameră și printr-o scurtă, dar hotărîită mișcare din cap și-au chemat jumătățile la ordine. Bărbați care răgeau ca lei pînă acum, cu care aș fi avut încredere să merg la război, își plecau capetele unul după altul și se retrăgeau stingheri pe scaunul din dreapta al mașinii.

În mai puțin de un minut, ceea ce părea la un moment dat o promițătoare bătaie româno-română între democrați și republicani a trecut precum fumul, lăsînd în aer atîtea vorbe grele nespuse și atîtea insulte nefolosite. Păcat. Totul a revenit la normal, la banal, la plicticos, spre marea bucurie a celor doi americani, care încă de la începutul gîlcevei s-au baricadat pe balcon, unde gazda ținea cîteva borcane de banane puse la murat și un tablou din care Vlad Țepeș îi privea pofticios.

8. SĂ RÎDEM UN PIC PE NUMĂRUL AMERICANILOR

De vreo lună îmi tot vin acasă plicuri de la unu', US Census, să completez un formular pentru recensământul populației, că America vrea să știe câți copii are, să vadă câți ne-am mai adunat și care dintre noi știe să scrie și să citească. La început nu am băgat în seamă și le-am aruncat, împreună cu scrisorile de amenințare de la creditorii, direct la coș. Săptămîna trecută am cedat, însă, și m-am hotărît să raporteze statului cine, câți și mai ales ce sîntem.

Întrebările sînt simple doar la prima vedere: cine ești?, cu cine stai?, câți ani ai?, unde locuiești?, ești indian/german/țigan? și alte chestii din astea politically incorrect. Scria la instrucțiuni să trec nu doar membrii familiei, ci și alți eventuali alieni/afgani pe care-i adăpostesc cu ziua sau pînă termină școala de piloți. Și nu doar să-i număr, dar să le dau și numele întreg și vîrsta, să vadă statul, probabil, dacă se încadrează în profilul teroristului dușmănos, invidios pe libertatea americanilor. Am trecut tot ce supraviețuiește la mine-n casă, soție, copii, cîine, mîță, pești, o veveriță, două cupluri de iepuri care pînă la toamnă or să se înmulțească mai ceva decît chinezii și așa, ca o lopată cu vîrf de gîndaci de bucătărie, furnici, păianjeni și eu știu ce alte gîngănii mă mai mușcă noaptea cînd dorm. Da, sigur, poate trebuia să trec doar oamenii, ființele umane ca să zic așa, dar nu vreau să mi-i pun în cap pe ăia de la PETA sau dracu' știe ce organizație din asta neo-ultra-anti de apărare a drepturilor celor care nu sînt oameni, să mi se reproșeze că discriminez pe bază de blană sau număr de picioare. E drept

că nu am putut să-i trec pe toți chiar cu data nașterii, iar la iepuri am declarat că numai dacă le instalez contor aş putea să raportez cu o oarecare exactitate. După numărătoare au venit întrebările cu rasa, că cine ești tu, mă, de ne completezi formularul?, din ce trib faci parte?, al cui ești tu de acolo de unde vii? etc. Ca est-european emigrant la prima generație și nerrom, nu ai prea multe opțiuni, bifezi caucazian și dai mai departe. Dar eu nu vreau să dau mai departe, pentru că dacă alții pot să se treacă hispanici și apoi să nuanțeze că sînt cubanezi, portoricani sau mexicani, eu de ce n-aș putea să am pătrățelul meu cu opțiunea rumân vernil sau meridional-temperat-alpin sau daco-roman reformat? Mă rog, ceva ca să-mi dea totuși o identitate și în același timp să mă diferențieze de pedofilul belgian și de bețivul rus, cu care eugenicsii de la Washington mă bagă în aceeași oală caucaziană. De ciudă, am trecut la rasă oltean, scris cu litere decupate din ziar, ceea ce nu e neapărat o glumă, foarte bună de altfel, eu chiar fiind în realitate, pe jumătate, reptilă veninoasă de dudău, cum spune și cîntecul. Dar adevărul e că, la cît de geostrategic au stat strămoșii mei, șansele ca eu să fiu un hibrid rezistent la năvăliri și la bancuri cu olteni și bănățeni sînt foarte-foarte mari. Dar divaghez! După vreo oră de dat declarații din astea ca la anchetă, am terminat, am lipit plicul și m-am grăbit să-l pun la poștă, să nu se termine numărătorea fără mine. Acum aștept să văd dacă primesc vreun răspuns, ceea ce nu mi-aș dori, pentru că dacă Guvernul te bagă în seamă ca urmare a glumelor tale tîmpite cu teroriști și kamikaze, ai mari șanse să-ți petreci următorii 5-10 ani, sau cît e nevoie pentru a-ți dovedi nevinovăția, pe undeva printr-un resort cubanez, pe banii statului.

9. DIMINEȚI CU FERESTRE DESCHISE ȘI SPARTE

Cum tot nu am bani, mi-am zis că n-ar fi rău să-i cheltuiesc pe ai altora. Astfel că m-am dus la bancă să mă împrumut pînă cad eu pe schema aia dibace pe care o joc la Loto de vreo 12 ani. La bancă, proceduri inchizitoriu standard, că ce vrei să faci cu ei, ce garanții depui, cîți bani ai mai cheltuit pînă acum etc. Nici o instituție serioasă nu îți dă un împrumut dacă nu ești și tu un client serios, unul din ăia care toacă mult peste posibilități. Trebuie musai să ai cîțiva ani de cheltuieli mărețe, grele, și să fii îndatorat pînă la a treia generație pentru ca banca să aibă încredere în tine că nu iei banii și îi dai toți înapoi prea repede. Problema era să mă gîndesc pe ce aș fi putut să dau mulți bani dintr-odată, să nu mă încurc să-i irosesc cu țîrîta. Soluția mi-au dat-o tot domnii de acolo: cică să iau ceva pe partea imobiliară. Trebuia să găsesc un apartament cu care atît eu, cît și ei să fim mulțumiți. Adică unul ieftin care să valoreze mult. Nici nu a trebuit să ies din clădire, pentru că de la biroul vecin veniă cu o listă de vreo 300 de locuințe din care numai ce dăduseră afară proprietarii pentru neplata creditelor ipotecare. Din lista aia am ales cîteva și am plecat să le văd împreună cu un agent imobiliar, omul băncii, dar care se prefăcea a fi angajatul meu. Ajunși la primul apartament, am constatat că nu era chiar așa de gol și disponibil cum scria în acte, proprietarul fiind încă acolo, după ușa zăvorîtă, de unde ne-a promis o moarte rapidă și fără chinuri, cu ajutorul unui glonț între ochi, dacă-l mai deranjăm. La cel de-al doilea, fostul locatar tocmai plecase de bunăvoie, vrînd să lase băncii o amintire de neșters și de nereparat.

Dulapurile din bucătărie și baie montate în perete, scoase, prizele distruse, chiuvetele sparte, dușumeaua stropită cu vopsea și uleiuri într-un hal în care necesita schimbarea, tavanul găurit. Practic, în afară de pereți, care trebuiau reparați de la beton, nu exista nimic întreg pe care să pui mîna. Totul era spart, lovit, stricat, inutilizabil. Orice preț ar fi avut apartamentul ăla, era oricum prea mare pentru condiția în care se găsea. Trebuia nu doar să schimbi tot, ci și să aduci un cîrd de popi să facă sfeștanii săptămînal, vreo șapte ani, pentru a alunga dracii, blestemele și ferestrele lăsate fără geamuri de fostul proprietar.

11. AM VĂZUT ROMÂNIA! DE APROAPE!!!

Săptămîna trecută, pe fondul acumulării unei nesănătoase stări de liniște și tihnă, am decis să mă reped pentru cîteva zile în România, spre a-mi încărca bateriile cu nervi și organismul cu draci. Dacă ar fi fost să mă iau după proverbul cu ziua bună care se cunoaște de dimineață, n-ar fi trebuit să mă dau jos din pat în joia aia, socotind răceala apărută din senin, undeva între 4,37 și 4,41 a acelei dimineți. Cînd m-am trezit brusc cu o durere de cap cum n-am mai avut de la revelion, cînd, după două sticle de tărie, o găleată de vin și ce am mai găsit prin paharele celor care erau plecați la periniță, am purtat o șapcă de plumb pe cap și un cîine mort în stomac vreo trei zile. Bagajele erau făcute de cu seară, așa că la plecare nu am reușit să uit decît lucrurile pe care trebuia să le iau pe mine, respectiv ceasul de pe telefonul mobil, cîtiva lei rămași de la o vizită anterioară și un hanorac care să mă ferească de frigul și ploaia care m-au urmărit cu răbdare și precizie în fiecare secundă a scurtei mele călătorii prin inexplicabil de eterna Românie. Dar anticipez! Drumul pînă la aeroport a fost lipsit de evenimente, poate cu excepția faptului că la singurul semafor de pe traseu am reușit să lovesc din spate o camionetă care staționa prea încet, după mintea mea, la culoarea roșie. Incidentul a fost fără pagube materiale sau răniri umane, dar a trebuit să cobor să-l întreb de trei ori pe șoferul din cealaltă mașină cum se simte, iar ca să fiu sigur că nu are nimic nici la cap și nici la fizic, l-am pus să numere pînă la 100 pe românește și să facă roata țiganului pe șosea, de vreo șapte ori. A căzut lamentabil ambele probe, ceea ce mă îngrijorează pe

unde va, accidentul fiind din vina mea. I-am lăsat, totuși, un număr de telefon pe care mi l-am schimbat în 2003 și am plecat mai departe. Am ajuns la aeroport cu patru, da, nu-i greșeală, patru ore înainte de plecare, din cauză că agenția prin care am cumpărat biletul nu reușise, timp de două luni, să-mi rezerve un loc. Însă niciodată nu-i prea devreme să primești vești proaste, astfel că, în timp ce predau bagajele, mi se comunică că, din anumite cauze ce nu se spun la toți fraierii, avionul va pleca cu două ore întârziere și prin urmare zborul de legătură din Germania spre România este pierdut, urmînd a vedea la fața locului, adică la München, dacă s-o găsi vreun loc pe osiile trenului de aterizare, cei de la biroul Lufthansa de pe aeroportul din Chicago fiind neputincioși (clasicul *booking system problem*) în a-mi rezerva un loc la altă cursă în ziua respectivă, după ce tot ei îmi mîncaseră legătura inițială. Cele două ore întârziere s-au transformat în trei, patru și apoi în cinci, timp în care, alături de ceilalți cetățeni nerăbdători să participe la trafic, stăteam cu urechile ciulite la zvonurile care circulau pe terminal în legătură cu întârzierea și care variau de la norul vulcanic la reparații de ultim moment la oglinda retrovizoare a aeronavei ce trebuia să ne ducă. Pe la 1 și ceva noaptea, cînd aeroportul se golise, am fost și noi îmbarcați în cursa de München, nu înainte de a ni se prezenta scuza pentru acest „*short delay*”! Doamne ferește să apuci unul „*long*” cu ăștia.

12. ROMÂNIA, BINE TE-AM GĂSIT, CRIZATO! ÎNAPOI ÎN ȚARA DREPTĂȚII ȘI A ADEVERINȚELOR

N-am mai fost în România de doi ani și probabil aș mai fi prelungit această perioadă frumoasă din viața mea dacă nu eram nevoit să merg pentru oarece probleme administrativ-gospodărești. Înarmat cu prea puțină răbdare, nervi și cash de șpăgi, am luat-o-n bot cam peste tot pe unde m-au purtat instituțiile și angajații care înghit lună de lună, an după an, banii statului.

Ziua 1, problema 1 - Intru într-o sucursală CEC Bank, sediu central, județean chiar. Am cont, am card, am bani acolo. N-am PIN pentru card. L-am pierdut, l-am băut, l-am mâncat cu curvele, n-are importanță ce am făcut cu el, de aceea nu merg la automat, ci mă prezint cu toate actele pe care mi le-a făcut statul să solicit o retragere. După ce-i explic doamnei din partea ailaltă a geamlîcului de sticlă, la gura căruia eu stăteam aplecat de jumătate pentru a-mi intra atît dinții pentru vorbit, cît și urechile pentru auzit prin gaura aia, aceasta verifică toate informațiile despre mine, bătînd pe un keyboard cu viteza unei ciocănitori moarte de trei zile. La final, cînd și calculatorul probabil s-a săturat de ea, mă întreabă: „Care-i PIN-ul?” „Păi, PIN-ul e ăla pe care l-am uitat, cum v-am mai zis de trei ori, dar nu-mi mai trebuie, lichidez contul, îmi dați toți banii și gata, ne scăpăm unul de altul.” „Ăăăă, păi, fără PIN cum să vi-i dăm?”, zice. „Nu se poate!” „Ba se poate”, zic, „că eu v-am dat banii pe vremea cînd PIN-ul ăla nici nu exista, așa că de ce să-l mai amestecăm? Am toate dovezile că eu sînt eu, m-ați verificat,

asta e, cu PIN sau fără, tot ăla sînt.” „Da, se poate, dar asta-i procedura la noi.” Am cerut să vorbesc cu cineva de după uşile alea de placaj presat pe care se tot fîţîiau nişte înţepate încruntate şi evident ocupate. Am fost trimis la „birou’ de după ghişeu’ 6, pe stînga”. M-am dus. După mine a venit şi PIN-ul. Zic după mine pentru că eu plecasem deja din România.

Ziua 2, problema 82 - Vreau să fac un buletin. Mie, părinţilor, naşului, lui Hagi, nu contează, pentru că oricum la Direcţia de Evidenţă a Persoanelor nu se fac buletine. Se fac cozi şi se fac nervi, eventual prin birouri s-or face şi cafele, nu ştiu. După o coadă românească, din aia triumfiulară, ajung la un ghişeu aflat tot într-un hol de clădire ce pe dinafară pare semi-abandonată şi pe dinăuntru părăginită de-a binelea, pe ale cărei holuri bîntuie mulţimi de oameni cu priviri rătăcite, umile. Dar emfazez! Înmişez actele, doamna de la ghişeu le ia, se uită la ele, profesional, cu scîrbă, şi mi le aruncă înapoi zicîndu-mi să vin după ce aduc adeverinţă de la Primărie, ca dovadă că adresa pe care vreau să mi-o trec pe buletinul nou, identică cu cea din cel vechi, identică cu cea din contractul de locuinţă şi cu cea din extrasul de carte funciară, este valabilă. Restul actelor nu sînt dovezi mulţumitoare că acolo unde m-am născut este cu adevărat o casă! Bine că eşti tu albă, smochino! „Păi, şi o fiţuică de la Primărie e mai credibilă decît toate actele astea?”, întreb. „Da, următorul!” Poate în lumea voastră de birocraţi imbecili este, nu zic, dar în lumea reală nu, din moment ce am obţinut adeverinţa aia printr-un telefon dat unui prieten care mi-a adus-o în cîteva ore, fără ca cineva să verifice sau să caute ceva.

13. DUPĂ NOI, PROSOPU’!

Vremea trece, vremea vine, exact ca în poezia aia, dar problema e că aici vremea cînd vine, vine toată o dată! Săptămîna trecută dădu cu călduri de cuptor, din alea învîrtoşate, îmbăloşate, crăcănate. Cum tot nu aveam ce face pe arşiţa aia, m-am gîndit că n-ar fi rău să instalez piscina copiilor, să am şi eu unde să țin sticlele la rece. Cînd zic piscină, nu vă gîndiţi la bazin olimpic, dar nici la o albie de spălat rufe, ci mai degrabă la o cadă de muşama cu schelet metalic de vreo 5 metri în diametru şi 1,5 metri înălţime, care ține vreo 22 de metri cubi de apă. Treaba e că trebuie aşezată pe o suprafaţă dreaptă ca-n palmă, altfel existînd riscul ca din cauza presiunii cauzate de volumul mare de apă să se ți se dărîme şandramaua. Locul unde am stabilit s-o instalez era în pantă, normal, că așa am avut eu bani să-mi iau casă, pe coastă, astfel că înainte de a o monta a trebuit să mă apuc de săpat grădina, pentru a o nivela. Dar şi mai înainte de a face asta mi-am chemat prietenii să mă ajute. De cum ne-am întîlnit, ne-am apucat imediat de treabă şi am golit vreo cinci beri de căciulă, că era cald de mureau şi muştele din frigider. Şi așa, din vorbă-n vorbă, ne-a prins prînzul discutînd şi analizînd toate cele 32 de echipe calificate la Mondiale. După ce-am obosit de atîta stat la poveşti, am pus totuşi mîna pe scule, eu pe hîrleţ şi tovarăşii mei pe desfăcătoarele de bere. Săpam singur şi-mi venea să plîng cînd vedeam ce brazde de iarbă scot, iarbă la care muncisem ani de zile şi la rădăcina căreia am îngropat mii de dolari, sub formă de îngrăşămînt, să-mi încropesc şi eu un petic de Nou Camp, că o tundeam cu modele, cum am văzut în Champions League. De pe margine, camarazii îmi dădeau mereu

indicații: „Mai adânc acolo, acum mai la stînga, pune nisip, ia maiul, bătătorește, nivelează cu rigla, bravo, acum de la capăt!”. Munceam precum năpăstuitul Dorel avîndu-i pe colegii mei lîngă mine, bine, un pic mai încolo, că s-au tras la umbră să nu-i ardă soarele. După ce am săpat și nivelat brazdele preț de vreo cinci lăzi de bere, intrară în acțiune amicii, specialiștii, care pînă atunci m-au urmărit și m-au îndrumat cu prietenie și pricepere. Au calculat înălțimea și au adunat raza cercului înmulțind rezultatul cu un nou rînd de bericioaise, după care au declarat în cor că locul este perfect drept și nivelat și prin urmare testul cu polobocul este absolut inutil. Am asamblat piscina și am dat drumul la apă spre seară, după care ne-am luat la revedere cu felicitări și pupături reciproce pentru teamwork-ul înfăptuit. A doua zi dimineață, cînd s-a umplut copaia, se vedea cu ochiul liber și capul limpede că roata cu apă stătea șuie, într-o rînă, din cauza diferenței de nivel la sol, diferență măsurată, calculată și aproximată cu o precizie de plus/minus 45 de grade de prietenii mei, inginerii. Pun mîna pe telefon și îi convoc în grabă pentru a remedia defecțiunea ce putea declanșa un mini-dezastru de proporții biblice, inundînd grădinile vecinilor. Veniți prompt, cei trei găsesc rapid soluția salvatoare, aplicînd metoda românească „Merge ș-așa dacă-i punem niște proptele”. Am meșterit rapid trei bîrne cu care să oprim apele nebune și le-am înfipt la buza cercului, în aval, dînd astfel noi dovezi de ingeniozitate, stil și rafinament balcanic vecinilor mei americani, cu care oricum nu mă mai salut de multă vreme.

14. ÎN TEMPLUL FOTBALULUI CU PUCUL ROTUND

Din cauza fusului orar, de ani de zile mă uit la meciuri în timp ce-mi beau cafeaua dimineața. Așa de bine mi s-a înfiletat chestia asta pe creier, încît atunci cînd ajung în Europa și văd fotbal, la ore normale, de seară, servesc cafea și sparg semințe de parcă asta mi-ar fi meseria.

Vineri dimineață am plecat la muncă devreme, să pot vedea liniștit meciul de deschidere al Campionatului Mondial de fotbal. Nu avem televizoare în fabrică, că cică ne strică ochii și ne fac să ne ducem acasă obosiți, astfel că mă uit la meciuri online, în HD, gen, fără purici, fără sonor și cu o fereastră de salvare gata de acțiune, în fapt o poză cu un spreadsheet plin de cifre, tabele și grafice absolut aiurea, pe care o deschid cu un clic atunci cînd trec șefii prin zona mea liberă de muncă. Nici nu apucasem să trag o concluzie în piept după meci, că aud afară în stradă larmă, gălăgie, țipuituri. Zic, din două, una: ori l-au prins pe Obama cu explozibil pe el în timp ce se urca în Air Force One, ori americanii au aflat, în sfîrșit, că în țările normale se oprește producția pe perioada Campionatului Mondial și toată lumea, are, n-are treabă cu fotbalul, comentează fenomenul. Sar la geam și văd puhoi de lume, înecînd strada, scandînd, rîzînd, bătînd din palme. Aha, e demonstrație, poate se dau plase, sau măcar un pieptăn, ceva, și cobor repede. N-am întrebat așa, din prima, ce se întîmplă, să nu par chiar cum sînt, ci m-am amestecat prin mulțime ciulind urechile și făcîndu-mi planul în cap ce poveste să inventez dacă vine duba să ne ridice, fiindcă nu m-ar fi crezut nici dracu' că eu doar de curios am ajuns acolo. Am observat

că mai toți erau îmbrăcați în tricouri roșii care erau decorate cu un cap de indian cu pene, pe piept. M-am dumirit rapid: erau suporteri și ei, săracii, e drept, nu de fotbal, ci de hochei, și mergeau în centru, la parada celor de la Chicago Blackhawks, care cu două zile înainte câștigaseră Stanley Cup, un fel de Șampion Lig pe gheață, dar mai grea. Nu sînt microbist de sportul ăsta cu pucul rotund, dar m-am alăturat imediat mulțimii. Nu știam nimic, jucători, pe cine au bătut etc., dar asta nu m-a împiedicat să scandez cu ultrașii tot felul de lozinci de izbîndă și măscări despre Philadelphia, de unde am dedus că pe ăștia îi învinețiseră. Am ajuns în fața Primăriei, acolo lume ca la revoluție, toți așteptau să treacă basculanta cu campioni servind între timp o bere, trei, patru. Mulți tineri, dar și părinți cu copii în cîrcă, strungari, tapițeri și puștoaice de liceu, semi-isterice, făcute mucii. Toată lumea era veselă, se striga, se urla și se cînta. Am strigat, am urlat, am cîntat și eu, mai încet însă, că nu știam cuvintele, dar mai lansam, așa, cîteodată, din toți rărunchii, un victorios *yeeeeaaaahhh!* În sfîrșit, vin campionii, lumea sare să atingă autobuzul, Poliția sare să-i atingă cu pulanul, e învălmășeală, puhoiul dă înapoi, de unde revine și mai puternic, se rup niște baricade, dar remorca a trecut deja. Unii fug să mai facă niște poze, alții deja se retrag la terase, iar cîțiva, nu puțini, copleșiți de măreția momentului, toropiți de căldură și învinși de bere, rămîn întinși pe squar-urile de flori din zonă. Am plecat și eu înapoi la lucru, satisfăcut că am reușit să felicit niște campioni și să mă bucur cu niște străini de marele succes al echipei... cum îi zice... mă, și ce știam, mă și știam!... Ceva cu negri, oricum.

15. AMERICANII ȘI TRAFICUL DE PROSTIE

În fiecare zi adun cam 125 de flori dințate la buchetul kilometrajului mașinii. Asta pă partea temporală a problemei înseamnă 2-4 ore, în funcție de trafic/vreme/ocazie, timp care îmi permite: să înjur, să țip, să fac semne, spume, să urlu, să mă cert, să gesticulez, să-mi fac freza, să cânt, să mă resemnez. Proștii nu au culoare, rasă sau sex, dar au mașină. Toți. Cu cât prostul este mai mare, cu atât șansele tale să-l observi în trafic cresc, iar dacă ai norocul să-ți încrucișezi drumul cu al lui speranța ta de viață scade considerabil. Fiind mulți și de mult lumea obișnuindu-se cu ei, îi ocolește, le face loc, le dă prioritate, pentru că dacă prostul nu are cale liberă, șoseaua lui, legile lui și satisfacțiile lui, devine agresiv, iar prostul agresiv e un izvor nesecat de probleme, de accidente, de vătămări corporale. Vineri după masă, șoselele gem de mașini, mașinile gem de proști. Accident în față. Din trei benzi rămîne una, pe care trebuie să intre toți. Se claxonează plinar, vuvuzelian, toți vrînd să se miște mai repede, să ia fața altuia, să ajungă cu trei metri mai încolo, unde pot să stea alte 20 de minute, pînă coloana se mișcă din nou, încă trei metri. În cele din urmă, scap din clește, drumul se deschide larg, în fața mea, cîteva secunde doar, pentru că un prost îmi sare înaintea, de pe banda de lîngă, fără semnalizare, făcîndu-mi probabil numai cu ochiul. Boul fără semnalizare e unul dintre favoriții mei la liturghiile negre cu sfinți, părinți și refrene necrofilice pe care le țin în mașină atunci cînd sunt în trafic. Vita consideră semnalizarea facultativă, inutilă, folosită doar de începători și nehotărîți, el, meseriașul, cunoscătorul neavînd nevoie

de ea. Nici nu apuc să-i urez ăstuia drumuri bune cu prosoape și lumînări, că vine altul, trece de mine, și virează brusc în fața mea, întorcînd de volan și dînd din semnalizare în același timp. Țsta e prostul cu mintea stropșită, precum muștele din ceaslovul lui Creangă, în paginile regulamentului, care are impresia că, atîta timp cît semnalizarea e pusă, toți trebuie să frîneze, eventual să oprească și să-i facă lui loc. I-am descîntat și ăstuia din moliftele Sf. Vasile și l-am lăsat să intre pentru că o avea viața prioritate, dar prostul are întotdeauna verde.

16. GHID DE CONVERSAȚIE FOTBALISTICO-AMERICAN

Odată cu victoria din ultimul minut și calificarea în optimile CM, americanii au descoperit fotbalul. După înfrîngerea în fața Ghanei l-au îngropat la loc și au scrijelit cu briceagul, pe un par pus la cap, în loc de cruce, „Fie-i vuvuzela ușoară pînă în 2014”. După patrioticul succes în fața slovenilor, cînd jucătorii au fost felicitați personal la dușuri de fostul președinte Bill Clinton, trimis de Obama înainte, să-i încălzească loja prezidențială și să i-o despăducheze de bombe, am devenit instantaneu un expert în fotbal pentru colegii mei americani. Nu se uită la meciuri, că le face somn, însă urmăresc știrile și citesc ziarele, de unde află că IUESEI cîștigă, învinge, izbîndește. Chiar după primul meci din grupă am ținut așa, ca o conferință de presă, la locul de muncă, lîngă bidonul cu apă de pe hol, în care am răspuns întrebărilor venite de la numeroșii și curioșii mei colegi. Pe lîngă explicațiile cu privire la diferența dintre un fault tactic și unul lăcătușian, a trebuit să răspund și întrebărilor legate de spray-ul magic cu care sînt tratați jucătorii accidentați și care-i repune pe picioare cît ai zice *cheat*. Nu înțelegeau prea bine de ce un jucător se tăvălește și se rostogolește de 5-6 ori fără ca nimeni să-l atingă și nici cum vine treaba cu cartonașele. Dacă alea galbene nu-i prea interesau, în schimb, la cele roșii erau complet nedumeriți de ce jucătorul eliminat nu este înlocuit. Explicații pe larg a trebuit să dau și în legătură cu cercul de la centrul terenului, și cu stegulețele de la cornere și dacă acestea sînt folosite de către arbitrii asistenți pentru semnalizări mai deosebite. După golul anulat americanilor

În meciul cu slovenii s-a făcut ședință, iar arbitrul a fost declarat antiamerican și dușman al valorilor democrației, și s-ar fi mers poate și mai departe dacă nu i-ar fi calmat tot unul dintre ei, care cică ar fi auzit el că FIFA sau grupul Bilderberg, nu era sigur, le va trece golul acela ca perfect valabil în acte. Cu sau fără acel gol, toți erau curioși să afle când se va juca returul, acasă, la Washington!

De ce mi-a fost frică, însă, nu am scăpat – chiar când terminasem un curs de introducere în istoria centrărilor telefonate, la firul ierbii, a căzut ca un trăsnet întrebarea: „Când joacă România și cu cine?”. Entuziasmul mi-a pierit instantaneu și, din specialistul sigur și arogant care le ține lecții de *soccer* yankeilor, am devenit românul ciudos gata să se scuze și să acuze pentru orice eșec, și le-am zis că oricum Campionatul Mondial nu mai e ceea ce a fost și nu neapărat cele mai bune echipe ajung acolo, că e nevoie de noroc și am băgat-o și pe aia cu masa bogaților de unde ne tot ușuie pe noi, străinii. După câteva momente de tăcere penibilă, cineva a schimbat subiectul pe meciul următor, împotriva Ghanei, și tot grupul și-a exprimat speranța că americanii n-ar trebui să-i umilească și să le dea mai mult de patru, hai, maximum opt goluri, că se uită și ăia mici la meci și să nu se plictisească. Din păcate, socoteala de la birou nu s-a potrivit cu cea din Africa și ghanezii i-au trimis acasă pe americani, iar eu, mărinimos și elegant ca orice român, am încercat să-mi consolez colegii amintindu-le că degeaba stai la masa bogaților dacă nu știi să mănânci.

17. COPIII, ÎNTRE PROBA DE ALERGARE ȘI PROBA DE ALERGII

Nu se mai fac lucruri ca altădată. Nu numai mașini-unelte și mingi de fotbal cum erau pe timpuri, ci și vietăți. Generațiile astea proaspete sînt din ce în ce mai slabe, mai pipernicite și mai bolnăvicioase. Nu știu dacă americanii bagă ceva în Coca-Cola sau în chiflele de la McDonald's, dar mișună pe aici felurite boli de organism de nu-ți mai vine să te dai jos din pat de frica molimelor. De ceva vreme, copiii se tot plîngeau ba că-i doare capul, că-i ustură gîtul, că-i mănîncă ochii și cîte altele. Cum școala nu era încă gata, am fost sigur că vor să-și bage o învoire și să stea acasă, dar n-au avut cu cine, eu nu dau scutiri medicale de la școală decît dacă-mi vii cu certificatul de deces. Însă plîngerile au continuat și după ce au luat vacanță, așa că i-am dus să-i caut pe la doctori, iar după ce le făcură o grămadă de teste ni s-a comunicat că cei mici suferă de alergii cît nu pot ei săracii să numere. Sînt, așadar, alergici la polen, la iarbă, la praf, la mucegai, la animale mici și păroase, dar și la porumb și la nuci! La nuci și porumb, auziți! Nu trebuie să stea afară cînd e soare, nu trebuie să fie expuși la praf, trebuie să respire aer condiționat, filtrat, bineînțeles, nu pot să mănînce anumite fructe etc. Eu am crescut la țară. Da, știu, se vede, nu mai trebuie s-o spun, bancuri, glume, hăhăituri, mergem mai departe. De cum luam vacanță și pînă în septembrie, singura textilă pe care o purtam era o pereche de pantaloni scurți în care jucam fotbal, făceam baie și cred că aș fi și dormit în ei dacă nu mi-i dădeau jos ai mei, cu forța, în fiecare seară, să mă spele. Nu cred că la tricou am renunțat eu, ci mai degrabă mi-a fost scos din

uz din cauza stării de hal în care îl aduceam seara, plin de pete, de la zeama fructelor care mi se prelingea continuu de pe bărbie pe piept. Ai mei au ajuns la concluzia că lăsat la bustul gol eram mult mai ușor de întreținut. Băgam în mine orice creștea sub soare: mere, pere, cireșe, caise, piersici, lubeniță, nuci verzi, prune, porumb. Zemurile și sucurile alea îmi curgeau în jos amestecându-se cu praful și transpirația și desenând interesante arabescuri pe burta-mi rotundă. De la bărbie și pînă în vârful degetelor de la picioare eram rîuri uscate de nectar și lut. Cele mai zemoase, dar și cele mai dulci erau caisele coapte și moi care cădeau din pom. Le luam de jos și cu degetele mai negre decît cernoziomul îndepărtam rapid țărîna, suflam iute praful și le băgam în gură fără să clipesc. Odată cu fructul luam și, așa, ca o juma' de linguriță de pămînt pe care nu m-am mai sinchisit să-l îndepărtez. Dacă nu ați ronțăit niciodată nisip între măsele nu puteți înțelege ce e în sufletul creierului care simte așa ceva. Neam de neamul meu, de la Bastus la nepotul statuii calului lui Mihai Viteazul, n-am avut și nici n-am știut de asemenea boli. Țștia mici, crescuți în puf și pene de pinguin, îndopați cu mîncăruri speciale, la borcănășe, lustruiți zilnic ca bocancii fruntașului, sînt mai betegi într-o săptămîină decît am fost eu toată copilăria. De aia zic: nu se mai fac, dom'le, nici oamenii ca pe vremuri!

18. PESCUITUL DE LA CAPTURĂ SEMPUTE

N-am omorât în viața mea un pește, dar nu de milă, ci pentru că n-am avut prilejul. Nu știu să mînuiesc undița și n-am crezut să învăț a pescui vreodată. Asta pînă săptămîna trecută, cînd un prieten mi-a povestit cum s-a apucat brusc de pescuit la vîrsta asta și a prins în prima zi 14 pești cu o singură rîmă. În mod normal, nu dau importanță poveștilor pescărești, însă prietenul ăsta al meu e român – și atunci, cum dracu’ să mă las mai prejos? A doua zi am intrat pentru prima dată într-un magazin de vînătoare și pescuit, un fel de sex-shop pentru creatorii de natură moartă. M-am dus întins la raionul de pescărie, cu gîndul să-mi cumpăr o undiță și vreo două rîme, pentru a prinde de două ori mai mult pește decît amicul meu. Am pus mîna pe cîteva bețe, mă uităm pe la mulinete, trăgeam de fir să văd cît rezistă, gesturi ce l-au făcut pe un angajat să răsară imediat lîngă mine și să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor. Era clar după felul în care mă învîrteam pe acolo că nu mai văzusem niciodată, așa de aproape, o undiță. I-am spus că vreau să mă apuc de pescuit și n-am de nici unele. Țăsta abia a așteptat și începu să-mi turuie că am nevoie și de aia și de cealaltă, că pescuitul nu e ieftin, dar aduce mari satisfacții, că e un sport relaxant, bla-bla-bla. Dom’le, nu știu și nu mă interesează, i-am zis, eu nu vreau să mă liniștesc la pescuit, eu vreau să-l neliniștesc pe românul ăla care s-a lăudat că aprins 14 pești cu o rîmă de împrumut. Văzîndu-mă așa focusat, vînzătorul a renunțat să mă mai chestioneze și a început să-mi pună el în cărucior tot ce aveam nevoie, astfel că la ieșire am plătit trei undițe, două

truse ultraprofesionale cu ace, brice și carice, plute, plumbi, suveici cu fir de toate mărimile și grosimile, ancore pentru cașaloți, linguri, blinkere, sîrme, năvoade, briceag, clești, geantă tip diplomat pentru momeli, spray de țințari, pălărie gen, cizme, ochelari antireflexie și un mincioc heavy-duty cu care poți să scoți și elicea Titanicului. Toată treaba asta m-a costat aproape 150 de dolari, dar ce contează banii cînd nu există pasiune, ci doar ambiție? Am ajuns acasă și pînă seara am renunțat de vreo opt ori la gîndul de a mă face pescar. Nu știam cum și mai ales ce să prind de fir, cum să le potrivesc, să tai, să înnod. În cele din urmă, mi-am agățat pluta, plumbii și o triplă grea, cu gîndul că dacă tot o să prind mult pește, măcar să fie mare. A doua zi eram deja pe baltă, cum spunem noi, pescarii, cu trei undițe înșirate ca la poligon și două găleți goale în care să bag captura. Lansez și mă pun pe așteptat. Trece un sfert de oră, mai trece unul, nimic. Mai verific rîmele, le mai schimb între ele, și lansez iar. Lîngă mine, o grămadă de amatori prindeau de cum aruncau. După vreo două ceasuri de relaxare, în care am schimbat și plute, și nadă, și ace, am fumat un pachet de țigări și am înjurat tot ce mișcă sub ape, s-a întîmplat minunea. Pluta se clatină ușor, apoi se scutură cu putere și dispare sub apă. Trag rapid, mulinez, dau drumul încet, iar trag, iar îl las, zic să-l obolesc, și tot așa, mă lupt cu dihania vreo cinci minute. Pînă la urmă reușesc să-l scot, greu, că se agățaseră plumbii între niște rădăcini. Nu era din cale afară de uriaș, așa cum îl simțisem eu la mîină, dar era, totuși, un exemplar frumos, o bucată de pus în ramă. Sînt convins că dacă mai stăteam prindeam și eu, nu 14, ci 144 de bucăți, însă după ce m-am luptat atîta vreme cu monstrul de aproape 150 de grame, eram terminat fizic, dar mai ales emoțional, astfel că mi-am strîns calabalîcul și am plecat acasă. Din ziua aia n-am mai fost. Vorba aceea, mi-am făcut plinul pe cel puțin un veac de acum înainte. Un veac de singurătate peștească, vorba poetului.

19. AM VIZITAT AFRICANADA

Precum olteanul care atunci cînd nu are ce face se dezbracă și își păzește hainele, mi-am zis că dacă tot nu am de unde veni în week-end atunci să plec undeva. Astfel, nici nu se luminase de vineri cînd mi-am înghesuit familia în mașină și am pornit spre Canada, cea mai amenajată și ecologică parcare la nord de Michigan. După vreo zece ore de ațipeală la volan am ajuns pe undeva pe lîngă Toronto, la un parc de safari sau un safari de parc, mă rog, ceva cu animals și fun în titlu. Nici cu gîndul nu puteam să gîndesc, atunci cînd am intrat, că la mijloc de codru verde și canadian voi trăi cea mai africană experiență din viața mea. În primul rînd că de frica animalelor angajații nu te urcă nici în camion, nici în autobuz sau remorcă, să te plimbe prin savană, așa cum am văzut pe Discovery Channel, ci te lasă să intri cu propria mașină, menționînd doar că ar fi sănătos să nu deschizi geamurile cît timp ești acolo, dacă vrei să ajungi să le povestești și altora prin ce ai trecut. Porțile s-au deschis precum în Jurassic Park și am pătruns în rezervație. Întîi am intersectat o turmă de antilope și am depășit cîteva zebre. După o curbă la stînga am trecut printr-un nou rînd de porți intrînd într-o zonă împădurită cu semne pe care scria „*Dangerous animals*, nu deschide geamurile, Vasile!”. Am ajuns la lei, sau, mă rog, pînă să mă dezmeticesc eu, au ajuns ei la mine. Nu unu, nu doi, și nici măcar zece, ci 12 lei adevărați, mari și liberi, se frecau de mașină, iar eu îi priveam, prin geamul care mi se părea foarte subțire, direct în ochi. Unul s-a pus în fața mașinii, astfel că nu am mai putut înainta, și, după cîte mi-a zis soția, se pare că a urinat pe număr, deși eu sînt aproape sigur că s-a pișat, iar

altul s-a apucat să-mi lingă cauciucurile. Copiii erau în extaz, în timp ce eu mă gîndeam cu groază că nu mi-am luat în bagaj decît o pereche de inexprimabili.

După cîteva minute, leii s-au plictisit și s-au întors la somn, iar eu, bucuros, am plecat rapid, zburătăcind vreo patru struți care nu și-au adaptat condițiile de trafic la viteza mea. Nu am oprit pînă la stația de babuini, unde am fost întâmpinați de maimuțe cu sărituri vesele pe capota mașinii, acrobații la oglinda retrovizoare și jocuri de nervi cu ștergătoarele. Cei mici iarăși rîdeau, băteau din palme, îi strigau pe nume atunci născocite, iar soția tocmai filma scurtmetrajul „Amintiri de la Canada”. Pe mașina din fața noastră, însă, se petreceau scene de o promiscuitate de care nici măcar pe canadieni nu i-aș fi crezut în stare. Doi babuini erau angajați într-o partidă de amor, spre groaza părinților care erau mitraliați cu întrebări de cei mici, în legătură cu poziția nefirească și ritmicitatea mișcărilor dezvoltate de exhibiționistul cuplu. Am plecat de acolo teferi și nevătămați, însă de atunci visez în fiecare noapte lei firoși care-mi scriu cu coada pe spatele plin de praf al mașinii „spalămă”, deși corect (și gramatical) ar fi „spală-te și schimbă-ți inexprimabili”.

20. DIN INDUSTRIA LUPTELOR DE GOGOȘI

De cîteva ori pe lună vin pe adresa căsuței poștale unde ne-am înghesuit cu tot cu birouri, de cînd cu criza, tot felul de plicuri-surpriză și pachete cu mîta-n sac de la corporații cu care firma noastră are relații de business și de vînzare-cumpărare. Ca să ne țină de clienți, acestea trimit felurite nimicuri în semn de nu-mă-uita. Pe la începutul anului am primit de la *office suppliers* calendare cu peisaje tropicale, nisipuri fine, mare, soare. Era prin ianuarie și la noi era o vreme cînească cu frig și zloată. Ni le-am agățat toți pe pereți, visînd că stăm lungiți pe plajele alea, fără griji, fără deadline-uri, fără credite la bănci. De la firma cu deratizarea am primit niște mape inscripționate și de atunci mergem pe la prezentări și întîlniri de afaceri cu mapele *Bug Killers Inc.*, ca în *Man in Black*. Săptămîna trecută a venit o invitație de la o firmă de birotică prin care unul dintre noi era poftit la o prezentare de copiatoare și imprimante, urmată de o agapă tovarășească cu mîncare pe saturete. Era vineri, iar eu vinerea nu mănînc de la mine, astfel că m-am oferit să merg. Șefu' mi-a zis să nu fac pe Rockefeller pe acolo, să nu semnez nimic, că n-avem bani nici pentru curentul furat de la prizele de telefon, darămite să mai luăm copiatoare noi. Acolo am fost pus imediat să completez un formular cu nume, firmă, funcție, cîți angajați, ce facem pe acolo, cîți bani învîrtim etc., apoi m-au dus într-o cameră să-l aștept pe unul care se va ocupa de mine. „Dar *lunch*-ul, zic, cînd se servește?” „După ce vorbiți cu domnul Wilson”, mi se transmite. Zece minute mai tîrziu intră Wilson ăsta, un unsuros care mă salută de parcă nu

ne-am mai văzut din armată. Făcându-mi cu ochiul, mă trage într-o sală plină de copiatoare și, în timp ce mă ține strâns de cot, îmi zice semiconspirativ că are pentru mine niște *super-deal*-uri pentru care ar putea fi dat afară dacă s-ar afla, dar trebuie să acționez pe loc, să-i spun câte utilaje vreau să comand. „Domnu’ Wilson, nu pot, dom’le, să mă hotărâsc pe stomacul gol, mi-ați promis în invitație un *lunch* dacă vin aici, lăsați-mă să cuget deasupra unui blid cu mâncare și mai vorbim.” „Da, da, vine el și *lunch*-ul, sigur”, face Wilson, încercînd din răspuțuri să pară vesel, „dar haideți să facem afacerea asta acum, că nu știu cît mai pot să țin prețurile astea.” „știți, sufăr cu stomacul”, o întorc și eu, „dacă nu mănînc mi-e rău, îmi este imposibil să gîndesc limpede.” Imediat, lui Wilson îi dispare rînjetul și mă împinge după un colț unde era o cutie cu gogoși (*donuts*), zicîndu-mi răstit: „*Eat!*” („Crapă-n tine!”), după care îmi întoarce spatele și pleacă. M-am dus înapoi la intrare, unde erau ăia de la PR, să-i întreb iarăși de *lunch*. Amabili, îmi zic că da, nici o problemă, doar să stau acolo jos, în camera aceea, și să aștept pînă vine domnul Wilson. „Păi nu, zic, că am vorbit deja cu Wilson și m-a servit cu gogoși, eu întreb de *lunch*-ul ăla adevărat, de care scria în invitație.” „Aaa, ne pare rău, dar trebuie să vorbiți cu Mr. Wilson!” Am plecat înjurîndu-i. Pe românește, bineînțeles, că în engleză nici nu există blesteme din celea adevărate, înfricoșate. Și-am înjurat nu atît că am rămas nemîncat, cît pentru că mi-am stricat buzunarele la pantaloni cu gogoșile lor unsuroase.

21. UN NOU BANC CU ROȘII, AMERICANII ȘI ROMÂNUL

„Omul sfințește locul”, zice proverbul. „...După puteri”, completez eu – unii cu capul, ăștia-s nemții, alții cu mâinile, adică francezii, iar românii cu sapa, că nouă de la săpat ni se și trage.

Săptămîna trecută am avut și eu o bucurie: am mîncat roșii bio din grădina proprie. Sînt altfel, normal, decît alea de plastic din magazin, mai gustoase, mai românești, mai... roșii. Ca orice român plecat aiurea, mi-am făcut România mea acolo unde am ajuns, adică am tăiat bălăriile și scaieții de le zic ăștia plante ornamentale, am săpat cu hîrlețul gazonul și mi-am pus niște straturi de zarzavat de ți-e mai mare rușinea să-ți inviți colegii americani pe acasă, dacă ești nevastă-mea. Nu pot să mă plîng. De bine, de rău, cu tot cu criza asta financiară, la mine s-au făcut și roșiile, și ceapa verde (pe asta am mîncat-o încă de la Paști), și usturoiul, și pătrunjelul, care a crescut ca otava, de a trebuit să intru cu coasa în el, și mărarul, excelent în fasolea cu ciolan, și hreanul, dar pe ăsta nu-l scot pînă la toamnă, prin noiembrie, cînd îl rad în salata de sfeclă roșii, la pomana de Thanksgiving a curcanului. Mi-au mai mîncat dracii ăia de iepuri de prin răsaduri, mi-au mai furat și veverițele cînd plecau seara acasă cu fîlcile pline, dar tot mi-a rămas ceva. Iar anul trecut am pus și murături, și cred că mai am și acum din ele, că nu poate nimeni să le mănînce. Adevărul e că-mi place să grădinăresc, dar mă și pricep, ca să zic așa; bine, sînt niște secrete, pe care în mod normal n-ar trebui să le dezvălui, dar aici pot să le spun, că oricum în afară de ăștia care au tipărit cartea nu cred că citește nimeni: toată treaba

e să nu bei apă după ce ai semănat, că se bagă rugina în plante; bere merge, că mărește pehașul (denumirea științifică: pH). Le-am zis și la vecinii ăștia, la americansky: „Puneți, mă, niște cuiburi de roșii, un rînd-două de praz, ceva, niște cartofi, că țineți ditamai curtea goală, de crește iarba de pomană și mai și stricați apa pe ea aiurea!”. Noooo, ziceau ei, că florile sînt frumoase, că aici nu sîntem la fermă, că de ce nu mă duc eu înapoi în România dacă mi-e așa dor de munca cîmpului și alte prostii din astea. Și în definitiv pot să mă reclame cît vor pentru că am bătut pari pe hotarul dintre mine și ei și am îngrădit cu sîrmă, dar am făcut-o doar ca să-mi apăr proprietatea, și recoltele, și neamul. Păi, n-ai cu cine, dom'le, niște urbani, dă-i dracu'!

22. ZIUA DEVORATORILOR DE GRATUITATE

Îmi place să cred despre mine că sînt un pasionat de cultură și un mare iubitor al artelor. Bine, nu le iubesc pe bani, că le respect, și nici nu-s așa disperat, astfel că nu mă angrenez în activități din astea cu cultura decît atunci cînd primesc bilete moca sau e intrarea liberă. De exemplu, o dată pe lună, la muzeele de pe aici e Ziua porților deschise, adică intri fără bilet, prilej cu care merg să iau pulsul la artă și tensiunea la culți. Săptămîna trecută am pășit pragul Institutului de Artă din oraș, găzduit într-o clădire cu coloane ionice și arcuri romane la intrare, așezată ultracentral, vizavi de o berărie irlandeză, pe strada mare, și păzită de doi lei exagerat de mari și de bronzăți. Cînd e zi cu intrare liberă, și publicul e pe măsură, doar n-oi fi eu singurul calic din America asta. Era cam plin. Am luat-o la împlinire pe coridoare, intrînd prin toate camerele care mi s-au părut mie mai colorate și interesante. M-am benoclat pe la Rembranji, Vangogi, Matisi, am dat niște ture în jurul unor statui romane, copii după niște originale și mai vechi, grecești, și am încercat să-mi iau un aer meditativ în fața unor aiureli de artă contemporană, agățate pe pereți, deși n-am înțeles nici ce a vrut să spună artistul și nici cine-i mai sonat, ăla de face așa ceva sau ăla de cumpără. A fost frumos și am rămas pe undeva excepțional de surprins că toate valorile astea erau protejate cu cel mult un șnur de „pînă aici” și, din loc în loc, de niște agenți de pază care căscau ca leii și se plimbau apatici printre vizitatori. Nu tu cuști de sticlă cu alarmă, raze laser sau camere de luat vederi, cu glonț pe teavă, cum am văzut în filme, nimic. Normal, toată

lumea făcea poze, ceea ce m-a cam intrigat, deoarece nu înțeleg de ce te duci la muzeu s-o vezi pe Madona (a bătrână) în toată splendoarea ei elgreco-teică și, ajuns acolo, te uiți la ea prin obiectivul aparatului foto. Mă rog, fiecare cu fetișurile lui. Pozele de la muzeu sînt ca alea cu mașini „tari”. Vezi un Ferrari, un Lamborghini și simți nevoia să-ți faci o poză lîngă, eventual și cu o mîină pe capotă, să dai, așa, impresia, pe net, că e a ta. La fel și cu pozatul lîngă tablouri celebre, un fel de „eu și Rafael” sau „Dali cu mine, la muzeu”. Dar pînă la urmă e bine că lumea merge să deguste arta. Că o bea cu cola contează mai puțin. Important e că poți să te dai cult pe gratis dacă rezisti tentației de a te trage-n poză cu Michelangelo.

23. SALTUL DE LA FABRICĂ LA LIMUZINĂ

În ziua de azi, cei care vin din România nu mai au pic de respect pentru tradițiile și obiceiurile imigranților, credințe care au fost transmise de generații întregi de frontieriști pionieri și loteriști uteciști. După cum se spune în poveștile emigratoarești, pe timpuri, primul job al românului în America trebuia să fie acela de taximetrist ziua și spălător de vase noaptea. La nici două săptămâni după ce am ajuns aici, eu trăiam deja visul american al românului, fiind angajat ca șofer, prilej cu care mi s-a dat pe mînă o limuzină, din aia care atunci cînd intră în Balș abia iese din Slatina. Pînă în momentul ăla n-am condus în viața mea nici măcar o bicicletă cu mai multe viteze, însă cei de la firmă se pare că au avut mare curaj, poate pentru că vorbise pentru mine un angajat mai vechi, tot român, căruia i-am fost recomandat de un prieten. Îmbrăcat la costum negru și pantofi de lac, precum ăia de la filarmonică, am fost trimis pe șosele fără a avea habar unde sînt. Nu știam suburbiile în care mergeam, darămite străzile pe care trebuia să o iau, și peste toate astea nu vorbeam engleză nici cît să cer un pahar de cola. Comenzile le primeam printr-un pager care bîzîia și îmi afișa adresa unde trebuia să merg. Pe vremea aia, GPS-urile încă erau secret militar, astfel că la fiecare apel îl sunam pe colegul român și îi spuneam pe litere adresa. ăsta, om ca lumea, moldovean moale, îmi zicea la telefon „ia-o la drieapta, întoarșe la stînga, stingi, uăi, siemnalu’!” și astfel ajungeam cu bine la destinație, unde luam sau lăsam clienți.

După o săptămână de rătăcirii repetate, iau un grup de petrecăreți din aeroport cu destinația *downtown*. Adresa îmi era vag cunoscută, mai fusesem acolo de două ori în ziua aia. Clienții, veniți deja cu chef din avion, s-au apucat să golească toate sticlele de băutură din barul mașinii, fără să se sinchisească de mine, însă după vreo 20 de minute observ că încearcă să-mi vorbească, întâi pe rînd, apoi toți deodată. La fiecare interpelare eu le răspundeam cu un zîmbet forțat și cu internaționalele *yes, yes, ok*. Ăștia, însă, nu se lasă, încep să se agite, să țipe și să-și bage mîna prin deschizătura geamului despărțitor dintre noi, încercînd să mă apuce de gît. A, sînt beți, mi-am zis, dă-i dracu', mai bine să am grijă să nu scap din vizor blocurile cele mari unde trebuia să ajung. În spate era deja iureș, ăia începură să lovească cu pumnii tapițeria, geamurile, ușile, și urlau cît îi țineau plămîinii, foindu-se și frămîntîndu-se pe banchete. Mă decid să-l sun pe românul meu translator și le dau telefonul să se înțeleagă cu el. După un dialog scurt între nebuni și amicul meu, primesc telefonul și ăsta îmi spune calm, mult prea calm pentru situația respectivă: „Oprești, uăi, că vor să se pișe oamini”. A doua zi am fost concediat fără a mi se pune nici o întrebare, fără a mi se face nici un reproș. Am plecat bucuros, însă și mîndru că am dus mai departe tradiția înaintașilor mei: șofer. De limo. Yes. OK.

24. ZIUA ÎN CARE AM CONDAMNAT CHINEZISMUL

Despre America se spune că este cea mai bogată țară din lume, deținută de chinezi. Ca să văd cu ochii mei cât de dependent sînt, la rîndul meu, de chitai, m-am hotărît ca într-o zi să nu folosesc/consum nimic ce are pe etichetă *Made in China*, după cum am citit eu odată că a făcut o doamnă de pe aici, de care după aceea s-a auzit că a cerut azil politic la Disneyland.

Probleme am avut încă de dimineață, cînd am intrat în baie: am constatat că va trebui să mă spăl pe dinți cu degetul, fără periută, și să mă șterg cu un prosop (made in Pakistan) mare cît un confetti, singurul ne-chinez găsit prin casă. La îmbrăcat am avut greutate mai întîi cu chiloții, astfel că în loc de clasicii mei tetra am fost nevoit să iau pe organismul gol o pereche de bermude made in Honduras. Pantalonii, din Bangladesh, și-așa strîmți de cînd tot schimbă ăștia mărimile fără să anunțe, eu purtînd 34 din tinerețe, aproape că pocneau pe mine și nu mă puteam apleca fără riscul de a-i despica. Nu fără eforturi am găsit în cele din urmă și o cămașă multicolorată, cu modele de palmieri și papagali, din Guatemala, și printre drăcuiele mi-am făcut cruce cu limba-n gură că nu e iarnă să-mi trebuiască mai multe haine. La ciorapi m-a salvat o pereche de plușați made in India, albi ca spuma, care se potriveau de minune cu pantalonii vernil și pantofii negri, brazilieni. Din păcate, m-am văzut nevoit să-mi las pe pian, lîngă frigider, superochelarii mei de fițe Armani of China. Cu îmbrăcămintea am scăpat ușor, însă am dat peste o problemă și mai mare: transportul. A trebuit să renunț la autobuzul cu aer condiționat, fiind convins că măcar 95% din

piese și subansamble sînt făcute știm-noi-unde, și să merg cu mașina proprie, pentru care pot să bag mîna în foc; e atît de proastă și de frumoasă încît nu poate să fie altceva decît o americană get-beget, așa, cam la 24 spre 31 de ani, depinde de piese, *made with pride and joy in the good ol' USofA*, înainte de revoluția plasticului și a oricăror norme de calitate, cînd încă se făceau faruri din sticlă și ferodouri din azbest. A trebuit doar să-mi dezlipesc iconița sfințită care-mi mai face cu ochiul cînd mă urc băut la volan, fiind cumpărată din România de la o mînăstire cu răspundere limitată, avînd astfel o origine suspectă. Nemîncat toată ziua, m-am întors acasă și am servit o omletă de opt ouă d-ale noastre, de la o avicolă din Wisconsin, și de frica foamei am completat cu șase bereza *hecho en Mexico*, pentru că, vorba ceea, bun îi vinul, nu-i ca apa, nici friptura nu-i ca ceapa. În cele din urmă, m-am băgat în pat (made in Vietnam, am verificat) și, pentru că toate cearșafurile din casă nu corespundeau la origine, m-am învelit cu o față de masă cu modele populare bănățene, primită de zestre cînd m-am însurat. Totuși, pot să spun că experimentul a fost o reușită deplină, în sensul că m-am dechinezărit, cel puțin pentru o zi, și nu am murit. Bine, nici nu pot spune că am trăit. *At best*, am supraviețuit.

25. M-AM ÎMBOLNĂVIT DE BÎLCI DE LA O COLA RECE

Six Flags, sau Great America, este un parc de distracții cam de mărimea Liechtenstein-ului, unde poți să petreci, alături de familie sau, după caz, departe de ea, cele mai plăcute momente ale unei banale zile de vară. În mijlocul preriei americane arse de soare și de criză nu cresc nici munți și nici Disneyland-uri. Aici, la intersecția a două autostrăzi și patru vânturi, unde noi, românii, am fost așezați de istorie, de neamuri și de prietenii veniți înaintea noastră, sunt puține locuri de văzut și mai puține de vizitat, astfel că atunci când norocul îți surîde de pe o cutie de cola, anunțându-te că ai reducere \$5 la un parc de distracții, nu mai stai pe gânduri: îți bagi medical la lucru și te duci. De mers am mers cu mașina, și bine am făcut, locul fiind atât de departe de orice, încât cred că nici calea ferată nu a ajuns deocamdată pînă acolo. La poartă – control ca la aeroport, nu, nu pentru bombe, pistoale și lanțuri, ci pentru sticle de apă, sandvișuri și alte arme de distrugere în masă a industriei alimentare dinăuntru. Distracția majoră este datul în roller-coast-ere, rachete cu șenile și tot felul de tiribombe care-ți ridică adrenalina la cap. Pentru nostalgici și amatorii de bîlciuri există și standuri unde cu aproximativ cîțiva dolari poți să joci măgărușul, să tragi la țintă cu carabina și să arunci la punct ochit-nu prea lovit diverse mingi, biluțe și proiectile. Premiile constau în jucării de pluș cu Bugs Bunny, Duffy, Porky și alte personaje din desenele animate Looney Tunes. Marcă înregistrată! Primul stand la care m-am oprit a fost, bineînțeles, ăla de mîncare, unde pentru o pizza de mărimea unei pălării de

plajă intrate la apă și un lighean de cola la dozator am plătit 16 dolari. Ghiftuit, m-am urcat în primul coaster ieșit în cale. N-am făcut bine. Două loopuri și o cădere liberă de la vreo 30 de metri mi-au fost îndeajuns pentru a da afară tot ce mîncasem cu cîteva minute înainte, ba cred că și mai mult decît atît. A fost primul și ultimul raid „tare” în care m-am urcat, restul timpului înghesuindu-mă cu copiii în avionașe, mașinuțe și ceșcuțe, spre oprobriul părinților și disperarea ținților, că ocupam cîte trei locuri.

La un moment dat, am văzut parcată o mașină supermeseriașă și, întrebînd un puștan, am aflat că e a lu’ unu’ Batman, probabil vreun șmecher local dacă l-au lăsat ăia la poartă să intre cu o megatunată în parc. La o tarabă, lîngă, era un domn care pentru cîteva dolari îți ghicea greutatea sau vîrsta, la alegere, în caz contrar returnîndu-ți banii îndoiti. Nu știu dacă era nou în meserie sau clienții erau oamenii săi, însă cît am stat pe acolo intrase deja în gaură vreo 200 de dolari. Mi-a plăcut la Great America, deși a fost cam scump, dar atunci cînd cea mai apropiată destinație turistică se măsoară în ore de zbor, nu faci nazuri, te urci în primul roller-coaster și strigi: care aveți o pungăă, băăăăăă?!?!?!?

26. SLANA VERDE DE ACASĂ

În fiecare duminică, parcare bisericii se transformă într-o zonă liberă de americanism, unde românii scot la vânzare imitații reușite de Românii mici și aromate, dulci, piperate și hipercalorice, într-o atmosferă de semiclandestinitate specifică nației. Ca orice creștin făcut pe interes, la biserică nu merg decît atunci cînd am nevoie: să cerșesc iertare pentru nemerniciile făcute în cursul săptămînii și să cumpăr niște cîrnați, o zacuscă sau un cozonac, ca la mama patrie acasă. Săptămîna trecută m-am îmbrăcat frumos, de piață (șlapi și maieu, gen), și m-am dus la una dintre cele cîteva biserici ortodoxe din localitate, care sfințesc și afurisesc în românește. Locuri în parcare cîte vrei, semn că a mai început lumea să citească, astfel că micii producători și vînzători de produse gastronomice românești aveau loc berechet să-și etaleze cu mîndrie marfa pe capota mașinii, de unde enoriașii puteau cumpăra, contra unor prețuri care desfigurează orice concurență cînd vine vorba de taxe, ceva de-ale gurii atunci cînd ieșeau de la miruială. Ca la orice națiune carnasieră și veșnic flămîndă, predomină produsele de origine animală pe sistem tubular (cîrnați, mici, caltaboși), dar găsești din belșug și subansamble din seria bombelor cardiace cu ceas, clasa triplu by-pass, cum ar fi jumări și slănină. Spre consum propriu, mi-am achiziționat cam un metru de cîrnați gata afumați și condimentați, așa cum am fost asigurat, după o veche rețetă ardelenască, ținută secretă pe internet vreme de sute de ani. În ciuda celor patru ziare eco-friendly și două pungi de plastic în care mi-au fost ambalați, cîrnații împrăștiu un miros de usturoi care l-ar fi făcut pe Dracula să se întoarcă în criptă ca elicea, de

greață. Am trecut la următoarea tarabă, pardon, mașină, unde dintr-un portbagaj de Buick LaSabre o cetățeană vindea prăjituri semitradiționale românești pe bază de nucă, mac, brânză și altele. Nu mă omor după dulciuri, dar după ce am fost servit (momit) cu un foietaj umplut cu magiun de casă (sample, tester, nadă, ziceți-i cum vreți), am cumpărat și o tavă de merdenele, să-mi mai îndulcesc viața printre străini, cum frumos și plasticat s-a și exprimat doamna lucrătoare în industria gogoșilor mici și mijlocii umplute cu românisme și gem. În America, România se vinde la gramaj, la pungă și la caserolă. E o Românie nostalgică, condimentată și cu un conținut ridicat de grăsimi. Nu-i frumoasă, dar e gustoasă, nu-i sănătoasă, dar e sățioasă. România din comerțul la negru american este afumată, sărată și grasă, o copie fidelă a originalului.

27. ZIUA CELOR CE MUNCESC ȘI NU CUVÂNTĂ

Ziua națională a oamenilor muncii americani a căzut anul ăsta într-o luni. Ca și anul trecut, ca și acum 100 de ani, pentru că prin lege Labor Day se sărbătorește întotdeauna în prima zi de luni din septembrie, ocazie cu care lumea nu muncește, sau, mă rog, muncește mai puțin.

Ziua liberă mi-am petrecut-o împreună cu un grup de prieteni, români și ei, vizitînd, așa cum era scris la intrare, „cel mai mare târg din Midwest”, un fel de Ziua Recoltei, cu steaguri americane și tonete de *hot-dog* în loc de grafice de producție. De cum am intrat, ne-au sărit în ochi animalele de expoziție aduse pentru concursurile de frumusețe. Prima dată am intrat la standurile de vaci, unde la răcoarea generată de ventilatoare se odihneau mulțumite cîteva zeci de cornute spălate, șamponate și foarte indiferente la vînzoleala din jur. După ce ne-am făcut toți poze cu vaca-minune care produce 50 de litri de lapte pe zi, am trecut la standurile de oi. Mari cît vițeei, care la rîndul lor erau mari cît caii, care erau mari ca elefanții, oile erau îmbrăcate în niște combinezoane speciale de protecție, din cap pînă la coadă. Cum nu mai văzuserăm pînă atunci oi în asemenea mărimi, am sărit toți să le atingem, să le tragem în poză. În grupul nostru de foști țărani și actuali turiști, era și o doamnă din Craiova, care se vedea după cum își ținea mîna la nas că a văzut mai multe zebre pe Animal Planet decît capre vii, în mărime naturală. La îndemnurile noastre repetate de a atinge lîna extrafină a oilor, doamna S. (nu-mi permit să-i dau numele întreg din respect pentru amenințările cu tribunalul pe care mi le-a adresat) și-a pus indexul, preț de o

secundă, pe spatele animalului, după care a scos rapid din poșetă (da, avea poșetă, evident) un recipient cu dezinfectant pentru a-și curăța mâinile, spre mirarea amestecată cu dezgust a unui fermier aflat în apropiere. După ce am terminat cu animalele, am trecut la sectorul tehnic, unde am vizitat utilaje și echipamente specifice muncii agrare, și din nou am constatat, dezamăgiți, că mărimea contează: tractoare cu roți cât fosta fabrică de la Brașov, combine înalte cât un P+3, utilaje lungi și late cât Bărăganul. Ca bărbați și ingineri, ne-am exprimat toți păreri admirative la adresa mega-mașinilor, întrebându-ne în același timp cum dracu' pot să facă americanii ăștia mașinării atît de mari și oameni atît de mici! Excursia nu s-a încheiat înainte de a vizita departamentul retro, unde sute de tractoare și mașini-unelte, altele mai vechi și în mai bună stare decît România, erau expuse cu mîndrie de proprietari, printre mașini aflîndu-se și un celebru Ford T în stare de funcționare, an de fabricație 1914, cu kilometri puțini la bord și sistem descentralizat de închidere a ușilor duble dintre scaunul șoferului și pasagerii din spate.

Pentru opt dolari merită să vezi America de la țară, aia muncitoare, fără zile libere, fără coloranți, fără small size și fără dezinfectant de mîini.

28. IA MAI PUNEȚI-VĂ POFTA-N PUI!

Săptămîna trecută am avut treabă pe la un magazin de funii și cosmetice, numit The Easy Way Out. Parcarea plină, ca de obicei, de cînd cu criza, astfel că am reușit cu greu să-mi găsesc un loc între un Pontiac obosit și un Chrysler făcut direct la mîna a doua, ambele, curios, cu zgîrieturi noi-nouțe pe partea dinspre mașina mea, cam în dreptul barei de protecție pentru urși carpatini pe care am instalat-o de cînd cu accidentul nefericit în care mi-am spart farul lovind cîinele vecinului, de trei ori, din neatenție, normal, că trebuia să-l termin din prima. Dar divaghez! M-am dat jos și am luat-o spre magazine, dar mi-a atras atenția, în dreapta, o pădure de corturi așezate inginereste în fața unei clădiri. M-am apropiat cu speranță, gîndind că poate a început, și lumea deja se organizează, dar am văzut că în loc de furci, coase și topoare automate oamenii țineau în mîini i-phoane, chitare și cărți. Muzică tare la boxe, atmosferă de veselie moderată și petrecere anglo-saxonă, gen. L-am întrebat pe unul dintre locatari ce se întîmplă și ăsta, amabil, mi-a răspuns: „*Big opening, tomorrow!*”. „*Big opening what?*”, am zis eu, în engleza mea semi-codată, la care omul se încruntă puțin și-mi spune aproape răstit: „*Cicfilei, dude!*”. „Aha”, am făcut eu, fără să înțeleg nimic, și m-am îndepărtat, ajungînd lîngă clădire, unde am citit pe un afiș că a doua zi urma să se deschidă un fast-food nou. În timp ce încercam să mă dumiresc de ce stau ăia cu corturile, am fost abordat de unul din mulțimea de agitatori aflați în fața intrării care mi-a înmînat un cupon pentru un sandwich cu pui, gratis, dacă cumpăr altele zece. Omul m-a lămurit ce e și cu corturarii, restaurantul oferind primilor o sută de clienți

sandwich-uri cu pui, free, timp de un an de zile. Dacă n-aș fi venit din capătul celălalt al parcării, și n-aș fi văzut mulțimile, aș fi întrebat, firesc, unde se stă la coadă, așa însă m-am mulțumit să dau din cap și să strîmb din nas, un pic, cît să dau impresia că sînt sătul. Am aflat ulterior că oamenii ăia au stat în parcare mai bine de două zile, în speranța că vor prinde un loc pe listă, fapt care le-ar fi asigurat, pentru un an de zile, puiul cel de toate zilele. Din punctul de vedere al americanului, chestia e o rudimentară, dar eficientă metodă de marketing, prin care restaurantul hrănește moca o sută de indivizi și pe bani buni alte o sută de milioane. Din punct de vedere al imigrantului român, ignorant și comod, mîncarea de fast-food e nesănătoasă și puiul ăla e cam acru.

30. AM SCOS-O PE NEVASTĂ-MEA LA UN RESTAURAT SCUMP

De două săptămîni dorm printre bibelouri și mă îmbrac din cutii. Am casa în renovare și cum arată acum ai crede că sînt un (ne)fericit supraviețuitor al unui bombardament atomic. Parcă Dumnezeu (sau Obama, ca să fiu politically correct) ar fi ridicat bordeiul și l-ar fi întors cu capu-n jos. Mi-am angajat meseriași, să meșterească, să schimbe, să zugrăvească, să repare ce se mai poate repara după șapte ani de abuzuri copilărești, începute timid cu fresce naive pe pereți, executate cu markere permanente și continuate cu trîntirea, izbirea și lovirea fiecărui centimetru pătrat de spațiu vertical, orizontal și mai ales unghiular, practic nemairămînînd prin casă nici un colț drept, toate suprafețele fiind strîmbate cu ciocanul, cu polonicul, cu capul. Specialiștii chemați să restaureze, români, evident, că așa-mi place mie să fiu patriot pe banii mei, au fost selectați pe baza unui criteriu simplu: al cașcavalului. Cu cît banii ceruți pentru proiect erau mai puțini, cu atît îi creșteau șansele meșterului de a obține lucrarea. Pînă la urmă m-am înțeles cu o echipă de calfe și ucenici ardeleni conduși de un co-etnic gregar și nefericit, în opinia căruia America e o bestie și americanii sînt niște proști cu bani care-i sug lui sîngele și geniul ingineresc, omul fiind la bază ciocănar de roși, pe ruta feroviară Salva-Vișeu. Bine, nici aici, în exil, omul nu se lasă doborît de munca silnică la care este supus de mama curvelor și Babilonul lumii, cum s-a și exprimat la adresa Americii, și în timpul liber citește exclusiv literatură apocaliptică și conspiraționistă, distribuită gratis duminica la ieșirea de la biserica penticostală, unde nea

Vasile merge cu sfințenie, fiind, printre altele, și permanent guest speaker și translator de evanghelii, din română în românește. Dar nu doar Vasile are regrete, ci și eu, pentru faptul că m-am calicit să-l aleg pe cel mai ieftin, neluând în considerare aspectul profesional, ca să nu mai vorbesc de cel uman, al meseriașului. M-a adus într-un asemenea hal încât am ajuns să-l evit pînă la ridicol, rămînînd seara tîrziu la serviciu și sunînd acasă să fiu sigur că a plecat înainte de a ajunge eu. Bine, recunosc că am greșit și eu la început, în primele zile, cînd am îndrăznit să-l întreb de ce i-au trebuit treizeci de metri pătrați de parchet (materialul fiind cumpărat de mine) pentru o cameră de 4 x 4, la care meșterul, puțin ofensat, dar în același timp bucuros că mă poate lumina, mi-a explicat teoria găurilor negre care se formează în spațiile cu patru colțuri și care înghit un număr nelimitat de materiale și ani-lumină de muncă istovitoare. Lucrarea începută acum două săptămîni și estimată inițial să nu dureze mai mult de zece zile stagnează văzînd cu ochii, în ciuda eforturilor supraomenești pe care nea Vasile și echipa sa le depun pentru a face din rahat bici, după cum mi-a spus-o de la obraz. Totuși, am primit asigurări că pînă săptămîna viitoare voi putea folosi măcar o baie, iar bucătăria va fi gata pînă la Crăciun, dacă nu chiar cu o zi mai devreme. Restul am aflat că nu depinde nici de mine și nici de el, fiind voia Domnului cînd lucrarea va fi săvîrșită, dar după cum spunea tot profetul șpaclului, degeaba vorbim despre *dead-line*-uri cînd sfîrșitul lumii din 2012 le va bate oricum pe toate.

32. FESTIVALUL ROMÂNESC DE MICI, SARMALE ȘI MIEL LA PROȚEAPĂ

Sînt cîtiva morți în oraș la noi, iubito, adică 3-4 birturi care servesc sarmăluțe, mămăliguță și mititei, preparate culinare în care specificul românesc se regăsește în folosirea imbecilă a diminutivelor și în servirea super-slow-motion. Dintre toate se distinge Little Bucharest, o cîrciumă ținută de un sîrb bănățean cunoscut în comunitatea românească ca „Branko”, iar printre artiștii români care își povestesc succesele internaționale la Măruță ca „domnu’ Branko de la Chicago”. Acum cîteva săptămîni, într-o duminică, am mers împreună cu cîtiva prieteni la bodega românească a sîrbului, pentru a servi, tradițional, unu-doi mici și cîteva burți de ciorbă. Prima problemă am avut-o cu locurile la masă, localul fiind atît de gol, încît atunci cînd am intrat aproape ne-am pierdut unii de alții și ne-am îndreptat, în același timp, spre patru mese diferite. Meniul ni s-a adus prompt, în doar cinci minute, și după un sfert de oră am reușit, în sfîrșit, să comandăm: ciorbă de burtă, mici, mămăligă cu brînză, adică sfînta treime a bucătăriei românești. Odată cu meniul ne-au fost puse direct în farfurie și niște *flyer*-e colorate prin care ni se aducea la cunoștință că săptămîna următoare sîntem invitați la *Taste of România*, un festival pe care domnu’ Branko îl organizează de 20 de ani la Chicago și la care toți participanții sînt serviți din partea casei cu must și muzică din România, de cea mai keșpe calitate. Am hotărît pe loc să mergem și în zilele următoare ne-am anunțat și prietenii, pentru a forma o brigadă de petrecere și voie bună cît

mai mare. Majoritatea celor anunțați au fost de acord, însă nu ne-am putut înțelege în nici un fel asupra datei și a locului de desfășurare, unii fiind deja în posesia unui alt afiș, în care datele și locul erau cu totul altele. Între cele două afișe am murit puțin de dorul unei sărbători românești, nefiind în stare să mă hotărăsc după care dintre cele două anunțuri să mă iau. Fără a fi prezent la eveniment, am ajuns însă la concluzia că autenticitatea festivalului și gustul său românesc nu pot fi puse la îndoială, datorită modului profesionist de organizare și comunicare.

P.S. Mîncarea de la restaurant a fost deosebit de proaspătă, vita, pardon, văcuța fiind sacrificată pe loc, altfel nu-mi explic cele 50 de minute între preluarea comenzii și servirea ciorbei.

33. VECINUL ÎȘI FĂCU CIMITIR ARTIZANAL. E CLAR, VINE SFÎRȘITUL LUNII!

Pînă săptămîna trecută am crezut că stau pe o stradă plicticoasă, cu vecini posaci, într-un orășel în care cea mai mare infracțiune ar fi amestecarea sticlelor de plastic de juma' de litru cu cele de „treisfert”, la sortarea gunoiului reciclabil. De cîteva zile însă, umblu cu frica-n cîrcă prin casă și mă feresc să ies pe stradă după lăsarea întunericului; asta pentru că lîngă mine, la nici o aruncătură de lighean cu apă murdară, s-a înființat un cimitir, năruind și ultimele mele speranțe că-mi voi putea vinde vreodată casa pe cîștig. De cum se lasă seara, dau cu tămîie prin casă, umblu cu legături de usturoi la gît și bat toaca pînă după miezul nopții. Noaptea mă bag cu copiii în pat și dorm cu capul pe icoanele sfinților Nicolae, Iosif și Hagi, icoane pe care pînă acum le-am avut atîrnate pe pereți. Dacă ar fi fost doar cruci și morminte, mai treacă-meargă, cred că pînă la urmă m-aș fi obișnuit, însă în cimitirul ăsta stau zi și noapte, nederanjați de lumină, de cîinii care-i latră și de copiii care trec în fiecare zi de la școală, tot felul de moroi și figuranți din filme de groază. Vecinul meu, Fred, este mare fan al sărbătorii *Halloween-ului* și, ca atare, și-a amenajat în fața casei un frumos loc cu verdeață, unde strigoii fac cu mîna la trecători și se lasă trași în poză cu copiii. Luni de zile a muncit Freddy să dea o față cît de cît monstruoasă lemnului, plasticului și aluminiului. În liniștea nopții, care învăluia ca o nălucă garajul lui Fred, acesta meșterea, tăia, topea, forja și încleia cruci, clavicule, felinare și coase, precum un adevărat Frankenstein calificat la

locul de muncă. În morțăria lui Fred și-a găsit loc de odihnă veșnică, cel puțin pînă la sfîrșitul lunii, și Vlad Țepeș al nostru, Dracula, după numele de scenă primit la Hollywood. Pe o piatră funerară artizanală, din poliester, Drăculea este trecut cu numele din buletin, dar și cu anii de viață trecătoare, lumeee, dragă lumeeee. Cîteodată, vorba proverbului, dacă nu te duci tu la cimitir, vine cimitirul la tine.

34. SPORTUL CU BALONUL OVAL – NU E RUGBY, NICI FOTBAL

Dacă sportul cu balonul rotund este cel mai popular din lume, cel cu balonul oval, cască și platoșă este cea mai îndrăgită și urmărită activitate recreativ-colectivă din America. Futbolul american este o adaptare hollywoodiană a clasicului, a victorianului rugby englezesc. Ani de zile am trecut nepăsător cu telecomanda pe lângă toate meciurile de football care ocupau după-amiezele televiziunilor americane. Deși instruit în (sub)cultura fenomenului sportiv de mase și avînd în spate o lungă carieră de ultras, fotbalul american nu m-a prins niciodată, nereușind să mă ținuiască în fața televizorului. Asta, însă, pînă de curînd, cînd, sătul să tot văd cum echipele mele favorite din fenomen o iau prin toate părțile și din toate pozițiile, am decis să pun punct și să o iau de la capăt într-un sport nou. *Enough is enough*, aș fi zis dacă aș fi știut engleză, și am schimbat canalul. Bineînțeles că la început n-am priceput nimic din ce se întîmplă pe teren și pe margine, dar mai cu goagă, mai cu un telefon la un amic care-i suporter profesionist, am reușit, după cîteva săptămîni, să înțeleg măcar cînd se joacă și cînd e pauză. Una dintre primele observații a fost că se stă mult prin fenomenul ăsta, dînd astfel posibilitatea telespectatorului să facă dese drumuri spre frigider pentru *re-fuel*, încurajat și de reclamele la bere și chips. În ciuda fragmentării jocului, cum ar spune domnul Dinu, măcar se verticalizează la greu, mingea sau, mă rog, balonul cu colțuri nefiind pasat înapoi decît din *scrimmage*, un fel de grămadă organizată. Scopul final este, ca în rugby, să treci cu obiectul muncii de linia de fund a terenului advers. Jocul poate

genera faze de o mare spectaculozitate, prin placarea unui oponent care aleargă cu cîteva mile pe oră mai repede decît orice tren românesc sau prin filmarea, de către cameramanii plictisiți, a DT-ului (un fel de pilier), care, după zece secunde de joc, este scos pe margine și readus în simțiri cu masca de oxigen. Așa m-a prins noul hobby, încît am dat Inter-Sampdoria pe Bears-Redskins, ceea ce mă face să cred ori că fotbalul european nu mai este ce-a fost, ori că, de la atîta americanizare care mi-a fost băgată pe ascuns în apă și în salariu, „*soccer is for gay people and sissies*”.

35. ÎI DOARE-N CURIERAT DE COLETELE NOASTRE

Nu știu dacă micul trafic de pachete este inclus în schimburile comerciale oficiale între America și România, dar afacerea pare a fi una destul de profitabilă din moment ce numai aici, în Bărăganul american, sînt cel puțin patru cărauși cu destinații exotice românești. De plătit, se plătește la kilogram, mă rog, la kilogramul american, care-i aproape jumate din cel european, iar transportul se face cu vaporul, deși după timpul în care ajung ai putea crede că pachetele sînt cărate peste Ocean cu pluta sau cu camera de tractor. Dar anticipez! Prin august m-am înființat cu o remorcă de cutii, baxăs, cum le spunem noi aiceașă la America, la una dintre firmele astea, recomandată de prețul mai mic – cu cîtiva cenți pe kilogram – decît al concurenței. Am fost plăcut surprins încă de la intrare, firma chiar avînd ceva ce semăna a sediu, cu vitrină și ușă direct în stradă, spre deosebire de experiențele mele anterioare, cînd a trebuit să merg ba pe la depozite dezafectate la marginea orașului, ba prin subsoluri de biserici multiconfesionale. Aștia aveau măcar ceva de semăna a afacere, o încăpere burdușită cu cutii gata de plecare și baxuri de apă minerală Borsec gata de vînzare. Pe loc m-am lămurit și în ce constau schimburile barter între cele două țări prietene: apă minerală contra textile, uși, mașini-unelte, macaroane, drujbe, cafea. Cîteodată se mai trimit și computere și electronice, caz în care la destinație cutia trebuie desfăcută atent într-un lighean, pentru a se evita împrăștierea cioburilor prin casă. La declarația pe propria răspundere cum că în pachete am doar haine, jucării și cărți,

manipulantul de la cântar a ridicat mirat din sprâncene. „Cărți?”, mă întreabă; zic: „Da, dar stați liniștit, nu sînt ale mele, eu am o meserie, însă m-a rugat un prieten să-i trimit un metru cub de cărți, nu știu ce face cu atîtea”. Am plătit și am fost asigurat că, la sfîrșitul lunii, ai mei se vor bucura de colecția primăvară-toamnă a anului 1998, iar amicul de la București își va putea pregăti cămara pentru iarnă cu cărțile alea. Nu au ajuns decît peste trei luni, săptămîna trecută, după ce, în nemernicia mea, am îndrăznit să sun la firmă și să întreb ce se întîmplă, răspunsul primit fiind că ai mei stau departe de Iași și be, să nu am cumva impresia că dacă le-am plătit pentru serviciu ei sînt sclavii mei!!! Mă scuzați, le-am zis, vă promit că nu o să se mai repete.

37. THANKSGIVING DĂ-I!

Dintre toate sărbătorile tradiționale cu adevărat americane, cel mai mult îmi place Thanksgiving-ul, un fel de Ignat unde locul porcului este luat de curcan, al mămligii de sweet potatoes și al țuicii fierte de whisky din porumb, sau, dacă ești român adevărat, de tzuika la pet, adusă din patrie și strecurată cu teamă prin vamă. Anul ăsta n-am mai ajuns să cumpăr curcan, primind unul gratis duminica trecută, de la magazinul unde făceam cumpărăturile săptămânale. Pentru că am cheltuit peste 100 de dolari pe covrigi, ceapă și zahăr, mi-au dat o pasăre de șapte kilograme, congelată. Aproape la fel cum era pe timpuri, numai că un pic pe dos – altădată, la doi pui anemici și semidezghețați erai obligat să cumperi și un borcan de muștar. În ciuda celor afirmate pe la diverși cunoscuți de către soție, vorbe și insinuări pe care nici nu vreau să le mai repet în ajun de sărbătoare, dacă nu aș fi golit lada aia de 24 de sticle de bere din frigider, da' rapid, că mi-era frică să nu se dezghețe și să curgă pe ciment, nici nu aveam unde să-l bag. Când vine vorba de Thanksgiving, câteva lucruri sînt sigure: sărbătoarea cade mereu într-o joi și, ca un făcut, a doua zi e întotdeauna vineri, mai exact Black Friday, ziua cînd se dă startul cumpărăturilor de sărbători. O dimineață devreme în vinerea neagră te duce imediat cu gîndul la cozile „de cu noaptea” de pe vremea acelorași frați Petreuş. Magazinele deschid pe la 4-5, oră la care cumpărătorii cei mai serioși, care stau deja la rînd de două-trei ore, sînt înghețați bocnă. Reducerile incredibile de prețuri îi fac pe americani să asedieze magazinele, să ocupe parcările și să-și pîrjolească cărțile de credit, pentru ca după cîteva ore să se retragă spre mașini

împingînd cărucioarele cu pradă. Am participat o singură dată la o acțiune din asta. Împreună cu o brigadă de conaționali, ne-am năpustit, pe la 5 dimineața, asupra unui magazin de electronice, atrași de mirosul de chilipir al unei reclame care informa că, la data și ora fixată, magazinul vinde kilogramul de computere mai ieftin decît cel de cartofi. În primul rînd că nu am găsit unde să parcăm, iar cînd am reușit să intrăm, totuși, înăuntru, cele ieftine se dăduseră de mult, iar rafturile erau ticsite de calculatoare care, ca și noi, nu au prins reducerea.

38. COMEDIE ÎNTR-UN ACT OFICIAL

Într-o zi, am avut nevoie de niște acte românești. Pentru a le obține, trebuia să fac, normal, niște cereri. Cererile de eliberare a documentelor românești se primesc la centrul de cereri românești, adică la consulatul de aceeași etnie, care, în Chicago, e cocoțat la etajul 21 al unui bloc de pe Michigan Ave., un fel de Magheru, dar cu mai multe locuri de parcare și mai puțini maidanezi. După amplasamentul clădirii, pe cea mai scumpă arteră din Chicago, ai crede că România face parte cel puțin din G8, însă imediat ce-i treci pragul ești teleportat direct într-o autogară de provincie. Într-o cămăruță de 4 pe 4 au fost înghesuite trei scaune, un hol, un coș de gunoi și, evident, sala de așteptare, denumire care indică clar că pe parcursul următoarelor 30-60 de minute te vei ocupa cu așteptatul. Pe pereți sînt atîrnate cîteva peisaje îngălbenite de vreme și niște biserici medievale căcate de muște. Lucrătoarea de la ghișeu, pitită, de teama bunului-simț și a profesionalismului, după un geam antiglonț, îți explică plictisită că nu poți depune actele fără programare prealabilă. Iar cînd încerci să te scuzi și să spui că suni de o săptămînă și nu reușesti să vorbești cu nimeni, ți se răspunde ținînd: „Păi, nu vedeți ce ocupați sîntem?!”. Dar să revin la problema mea cu actele. Acum cîteva ani, la nașterea copilului, am solicitat un certificat de naștere românesc, să aibă și el de ce să se bucure cînd o crește mare. Certificatul n-a mai venit, iar eu nu am insistat. După ani de zile, mi-am adus aminte și m-am dus să văd ce-i cu certificatul ăla, iar răspunsul consulatului a fost că l-am primit, iar ca dovadă că sînt un prost senil mi se arată o semnătură pe care, chipurile, am dat-o la data ridicării

documentului. În zadar am încercat să-i explic, când cu frumosul, când românește, consulatoarei de la ghișeu că acea iscălitură nu-mi aparține; degeaba am încercat să aflu cu ce act s-a legitimat persoana care a semnat. Răspunsurile pe care le-am primit au fost următoarele: 1) ați uitat; 2) a semnat soția; 3) ați pierdut certificatul și ați venit acum să faceți scandal că nu l-ați primit; 4) nu știu, nu lucram aici pe vremea aia.

Am renunțat la orice protest și am cerut eliberarea unui nou document. Mi s-a recomandat să-i fac cuiva din România împrumut și să mergă să-l ridice de acolo! Păi, și dacă fac asta, nu dispărește rostul vostru ca instituție de mijlocire și ajutor pentru cetățenii români aflați peste graniță ? Dacă mă trimiteți în România să-mi iau actele, la ce mai plătește statul român chirie și salarii? Până la urmă, eu am insistat, ei s-au prefăcut că-mi fac o favoare și am înaintat o nouă cerere. Acum șase luni!!! Actul nu a mai venit. Mai aștept, dar mă plictisesc grozav, astfel că m-am apucat de numărat. Totuși, nu aș vrea să închei într-o notă negativă. Doresc să menționez că Ministerul de Externe își face treaba și, indiferent unde ești pe glob, odată intrat în contact cu lucrătorii săi, aceștia te fac să te simți ca acasă, în România.

39. AMERICA A ACTIVAT SCUTUL ANTIZĂPADĂ

Săptămîna trecută a nins. Puțin. Atît de puțin, încît nici homeless-u' de lîngă pod nu s-a deranjat să-și caute un adăpost. S-a ridicat așa, nițel, și-a scuturat de două ori plapuma din ziare și s-a întors pe partea cealaltă. Cu toate astea, mașinile de dezăpezire umblau creanga prin oraș și pe autostrăzi, ca niște zălude, cu girofarurile pornite și cu remorcile grele de sare.

Toate buletinele de știri au deschis cu zăpadă, cu reportaje de pe șosele și cu prognoze despre starea vremii, de parcă aici ar fi Hawaii și lumea nu a mai văzut să ningă în decembrie. Pînă la urmă, lucrurile s-au calmat, cei cîțiva fulgi care zburau prin aer cred că nici n-au mai aterizat pe aici, de frică, iar șoferii s-au întors cu mașinile încărcate la garaje. Dar nu pentru că și-au dat seama cît sînt de penibili, ci pentru că li se terminase motorina. Pe perioada de iarnă sînt niște restricții de parcare potrivit cărora, dacă zăpada este mai mare de șase centimetri, nu ai voie să lași mașina pe stradă, dar asta nu i-a împiedicat pe cei de la Primărie să ridice cîteva sute de mașini pe motiv că tembelii de la vreme au anunțat zăpezi grozave. Ce dacă nu-i de șase centimetri acum, las' că se face ea! Oamenii s-au scandalizat, astfel că a venit Poliția și a calmat cîțiva cu vorba bună, iar pe restul cu cîte o amendă de tulburare a ordinii publice. Prin alte locuri, iarna îi ia mereu prin surprindere p-ăia angajați să facă pe mirații cînd vine cîte o zăpadă, însă aici e taman invers, primăriile și departamentele de profil încearcă să surprindă fenomenul, să-l intimideze, ieșind la bătaie neprovocați. Nici nu

apucă fulgii de nea să se așeze pe jos, că sînt pulverizați, topiți, arși, trași pe roată de autorități. În treisprezece ani nu am văzut niciodată un drum, o autostradă sau o potecuță închisă din cauza zăpezii. Poate să ningă cu găleata, cu lopata, cu basculanta, în cîteva ore o fac ăștia nevăzută, ne-existată. Ca șofer, îmi place iarna americană, pentru că, după multe ore de nins încontinuu, pe șosea abia dacă se depun cinci centimetri. De sare.

41. MOȘ CRĂCIUNEVSKI PARTY

La fiecare sfârșit de an, avem în întreprindere petrecere de Crăciun, căreia, din cauze de korekt politik, i se spune Holiday Party, ca nu cumva să se simtă nebăgați în seamă petrecăreții de altă rasă, religie, etnie sau deviații sexual. Anul ăsta, cheful s-a ținut la un hotel din *downtown*, destul de scump după cei 25 de dolari pe care i-am plătit pentru trei ore de parcare și după uniforma de mareșal a portarului care mi-a dat onorul la intrare.

Sala unde s-a ținut evenimentul era mult prea mare pentru grupul nostru de vreo 50, cel mult 51 de persoane, însă mesele erau împrăștiate prin toată hala, astfel că de la o masă la alta puteai să vorbești cu cineva doar dacă aveai messenger-ul instalat. Mîncare bună, după modelul chinezesc, italian și mediteranean, așezată în stil bufetian, la liber. Din păcate, farfuriile au fost exagerat de mici, astfel că trebuia să faci vreo 84 de drumuri pe la oalele cu rigatoni și kung pao pentru a te sătura. La mese am fost așezați după metoda amestecului de oameni și departamente, pentru creșterea nivelului de cunoaștere și comunicare dintre angajați. Am nimerit între două babe de la contabilitate, una mai tîmpită decît cealaltă. Cea din stînga, pasionată de astrologie, mi-a desenat pe loc un profil astralo-futuristic, insistînd pe faptul că mă pasc mari primejdii dacă mai fac multe drumuri pe la raionul de băuturi, plasat, nu la împlinire, lîngă masa executivilor, a barosanilor. Cea din dreapta, de la care am aflat că mîța cu care își împarte casa și viața tocmai a făcut o infecție urinară și că într-o iarnă, prin '74, și-a uitat poșeta într-un autobuz, încerca să mă convingă că România a făcut parte din Uniunea Sovietică și că toți românii vorbesc

rusește, de aceea fiind foarte surprinsă când i-am mărturisit că eu în afară de înjurăturile de mamă și de Bog nu știu nimic. Am plecat imediat ce s-au dat premiile de sfârșit de an, fără a fi nevoit să citesc discursul de mulțumire pe care mi l-am pregătit. Le-am urat vecinilor mele de masă tradiționalul „Merry Christmas”, ceea ce vă doresc și dumneavoastră, sau, cum spunem noi, sovieticii, С Рождеством!

42. CUM SE TRADUCE „A DĂRUI” ÎN ENGLEZA DE BUSINESS

În a doua spre a treia săptămână din decembrie se sărbătorește pe aici luna cadourilor între colegi, între parteneri de afaceri și între clienți. Cu o mână dai, cu cealaltă iei, astfel că nimeni nu sărăcește și nimeni nu se îmbogățește, cu excepția magazinelor și a firmelor de delivery.

Eu, de obicei, dau vin, dar primesc de la colegi, și mai ales de la clienți, diverse obiecte, pe care, potrivit proverbului, nu-i bine să le cauți la dinți, pentru că, la urma urmei, intenția, și nu darul contează. De-a lungul vremii, am primit, de la firmele și persoanele cu care organizația mea este în situații de afaceri, felurite atenții, mici și mari, ieftine și chiar și de zece dolari, de la pixuri și gift cards până la brânzeturi, ceai și umbrele. Într-un top de sfârșit de an al celor mai stupide cadouri care mi-au căzut în mână ar avea însă loc, sus de tot, acelea la care atunci când le-am primit n-am știu cum să mă strîmb mai bine pentru a-mi ascunde mirarea, râsul, dezamăgirea, perplexitatea. Poate sînt eu mofturos și hrăpăreț, nerecunoscător și meschin, însă cum dracu' să reacționezi când primești de la un american un ghid turistic al României sau când într-o felicitare cu Merry Christmas ești informat că o donație a fost făcută în numele tău pentru o organizație de caritate? Sau ce față ar trebui să faci când cineva îți oferă o sticlă de sos picant sau un elicopter de jucărie, cu telecomandă?

Christmas is about giving, zic americanii, dar eu aș adăuga că e puțin și *about receiving*, altfel tot spiritul ăsta sezonier se duce rapid direct la coșul de gunoi și a dăruii devine similar cu a da de pomană.

43. CÎND VINE VORBA DE MAȘINI, AMERICANII NU FAC EXCES DE DIESEL

Cel mai bun moment să-ți cumperi o mașină e atunci când ai bani. Sau nevoie. Faptul că nu am de nici unele nu m-a împiedicat, însă, ca de o lună să bat internetul și să alerg pe la dealeri în căutarea unui bolid care să-mi satisfacă nevoile mici și orgoliile mari. Asta pentru că, acum ceva vreme, un amic venit din Europa mi-a făcut capul mare cum că o mașină pe motorină m-ar face să economisesc atît de mulți bani încît în nici patru ani voi putea să-mi permit orice tip de capace pentru roți, la mîna a doua. În viața mea nu am avut Diesel, bine, poate cu excepția unui preistoric BMW 7, benzinar din naștere, cu bot de rechin, pentru cunoscători, cumpărat din Austria pe la începutul anilor '90 și în care am băgat, în drum spre România, cam o găleată de motorină, din cauza că, coincidența dracu', în germană, la fel ca în română, Diesel se citește și se traduce tot Diesel. Mă rog, pînă la urmă a mers, pentru că, avînd rezervorul cît un Logan cu numere de Dolj, am mai băgat vreo 50 de litri de benzină peste – deci nu de-asta m-a lăsat pe la Szeged, ci pentru că a început să-mi fiarbă apa, iar pînă să mă sesizez eu, că eram puțin ocupat cu ascultatul unor melodii la maximum, s-au topit borcanul, furtunurile, chiulasa și cred că s-ar fi topit și capota dacă nu mă oprea Poliția să mă întrebe de ce circul eu, bűdös oláh, cu numere expirate. Dar divaghez! În America, mașinile pe motorină sînt tot atît de rare ca și stațiile de carburanți ce vînd Diesel. Cîte una, hai 20, în fiecare stat. Ici-colo mai vezi, sau auzi, de un VW pe motorină, vreun Mercedes sau BMW și

cam atît. Restul dealerilor nu vînd, cred că de teamă să nu le miroasă hainele a tractorist. N-am găsit nimic deocamdată, dar încă mai caut, astfel că dacă  ti i ceva, vă rog să-mi scrie i cu taxă inversă, pe mail. Ofer garanții morale. Exclud nem toaicele  i aventurierii GPL.

44. MĂRGELATA PÎNĂ DIMINEAȚA-I GATA

Cu prilejul unui Crăciun, au fost organizate și aici, în mica, dar debila comunitate românească, manifestări specifice, care să marcheze cum se cuvine evenimentele care ne fac, an de an, să devenim mai buni, mai umani și mai penibili decât de obicei. Ca gazdă a trebuit să mă îngrijesc de toate, de la tocarea morcovilor pentru salata de boeuf pînă la răzuirea etichetelor de Fanta și Izvorul Minunilor de pe sticlele de zaibăr aduse în geamantan și declarate la vamă ca sucuri naturale pentru copii. Anul ăsta, pe lîngă tradiționalele bucate și familii românești, am avut la masă și două cupluri de prin vecini, unul de origine mexicană și celălalt de etnie iraniană, dînd astfel o notă de multiculturalism și diversitate brîulețului și periniței. Dar anticipez! Nici nu am apucat să trecem de sărățele și să slăbim nodul de la cravată, că s-a iscat, cum e și normal în astfel de împrejurări, o dispută pe seama celei mai bune/tari/originale băuturi care poate să existe în lume. Mexicanul, care adusese o sticlă de tequila, ne îmbia pe toți să servim și să-i dăm dreptate că insecticidul lui, făcut din cactuși, este parfum și că neam de neamul nostru, de la maimuțe încoace, nu a băut ceva mai adevărat. Iranianul, pe de altă parte, care a venit cu o vișinată făcută în garaj și fortificată cu alcool medicinal, că omul lucrează în domeniul sănătății și asta poate să fure de la serviciu, ne-a ținut un scurt seminar pe tema dezinfectării organismului prin intoxicarea cu spirt. La toate astea, eu, ca român cu orizonturi mici și orgolii mari, nu am putut rămîne impasibil și am pus pe masă o țuică galbenă și mărgelată, bătută cu lanțul și maturată în

butoi de dud. Rînd pe rînd, am servit cu toții din toate cele trei minuni ale lumii, iar cînd acestea s-au isprăvit, am trecut pe împăciuatorul whisky, petrecînd împreună și cîntînd, pînă dimineața, la început în doar trei limbi, apoi în șatpe, șapte, șșșapzeci de graiuri, „ș-altă dată, ș-altă dată o s-o facem și mai și mai lată!”.

45. ZÎMBEȘTE, CÎINE VA FI MAI RĂU!

De cîteva săptămîni caut un prieten și nu-l găsesc. Bine, nu orice fel de prieten, ci din cel mai bun, adică un cîine. N-a fost ideea mea, recunosc, ci a copiilor și a soției, să ne luăm și noi un animal prin casă, cum au văzut ei că fac ăia în comediile siropoase, unul jucăuș, inteligent, *cute & funny*. Pînă la urmă m-am oprit la un toy poodle, un *puppy* cam la 7-8 săptămîni. Înainte de a-i plăti vânzătorului 700 de dolari, cît cerea pe cotarlă, am luat piticania în probe, vreme de trei zile, să văd cum mi se acomodează organismul la puricii altora. Acasă, prima problemă a fost cu copiii, care voiau să-l țină mereu în brațe, să-l pieptene, să-i facă baie și să-l îmbrace în hainele de pomană date de Teddy, ursulețul de pluș. Mîncare îi ofeream din punga primită de la proprietar, că doar era în probe și nu eram prost să-l țin pe bucata mea de pîine. E drept că nu mîncă mult, fiind atît de mic încît cred că mergea și cu bateriile de la telecomandă. De urinat, însă, o făcea peste tot, și a trebuit să-mi întind ziare pe jos prin toate camerele; nu că înainte nu erau, dar acum trebuia să pun mai multe și să le schimb mai des. Bine, am înțeles, e pui, e mic, nu știe, dar orișicît, nu-i casa ta, mă, să te piși pe unde-ți vine! Noaptea îl puneam în coșul lui, dar nu-i plăcea și lătra pînă adormea, după care reușeam să închid și eu ochii vreo două ore, apoi mă trezeam să plec la serviciu. După trei zile, în ciuda protestelor și amenințărilor familiei că ori cu Tiki (așa-l chema), ori fără ei, l-am dus înapoi, deși mă cam atașasem și eu de el. Mai ales că se învățase și nu mai venea să se uite la mine în timp ce eram pe WC – asta de cînd am dat cu hîrtia igienică după el și s-a apucat s-o roadă, ha-ha, că și acum îmi vine să

mă rîd de cum m-a găsit soția cu pantalonii în vine alergînd după javră să recuperez cur-papirul. După testul cu ăsta micu' am avut în grijă, vreme de cîteva zile, cîinele unui vecin, un fel de ciobănesc mioritic, mare cît un berbec și la fel de deștept. Ăstuia nu-mi permiteam să-i zic nici „dă-te mai încolo”, de teamă să nu mă mănînce, că avea niște colți de ziceai că și-a făcut implanturi de junghere. Îl scoteam la plimbare, în lesă, dar mergeam cît și pe unde voia el, astfel că atunci cînd ajungeam acasă, după ore bune de alergat, mă tăvăleam pe jos și încercam să-mi ling picioarele din cauza durerilor musculare. L-am înapoiat și pe ăsta proprietarului, nu înainte de a fi amenințat de familie că tot n-o să scap eu fără cîine. Astfel, copiii m-au obligat să dau anunț că vreau să-mi fac cel mai bun prieten, dar nu găsesc și, prin urmare, toți cîinii să apeleze la mine!

46. CARIERA DE CHINEZ A FOST UN CHIN

Încă de pe vremea video-ului, când vorbea Bruce Lee nemțește și dădea în japonezi ca surdu-n tobă, mi-am dorit să devin și eu un meseriaș în ale bătăii cu figuri, să mă antrenez cu maestrul din munți și să rup blana-n două cu forța concentrării. Când am crescut și mi s-a schimbat vocea, am uitat cu totul de pasiunea mea pentru ninja și karatiști, luîndu-mă cu alte treburi, mai serioase, că începuseră să bage din nou Dallas-ul la televizor. Dar divaghez!

Săptămîna trecută însă, am avut șansa să-mi reînnod, ca să zic așa, visul frînt în copilărie și să devin ce mi-am dorit din toată inima în clasa a treia: karatist ca-n filme. Un club de arte marțiale deschis recent lîngă mine oferea, la superpromoție, trei lecții pentru numai zece dolari, plus, atenție, un kimono nou-nouț, în speranța că după cele trei ședințe te vei înscrie pentru o educație serioasă și aprofundată în domeniu. N-am putut trece nepăsător pe lîngă o astfel de oportunitate și la 15 minute după ce am intrat eram deja pe tatami, sau pe dușumea, pentru profani, îmbrăcat corect în pijamale de cafteală, cu o centură albă ca laptele petrecută peste viitorii mușchi abdominali. În toată încăperea eram doar trei adulți: adică eu și doi instructori, sau shifu, cum ne-a învățat să le zicem, că am și vrut să le atrag atenția de cîteva ori că nu e shifu, e șefu', da' mă rog, n-au făcut școala în românește, ce să le ceri? Restul de pînă la 30 erau un ciopor de ținți, unii dintre ei cred că încă mai aveau scutece. Maestrul Li, un chitai cam de înălțimea mea în clasa a doua, a condus antrenamentul și după 45 de minute

de luptat cu umbra lui Jackie Chan a venit la mine și m-a întrebat cum mă cheamă, după care mi-a scris numele cu markerul, în chineză, pe reverul minteanului. Sau în franceză, habar n-am, că era invers de cum mă uitam eu. La drept vorbind, am și acum dubii cum a desenat el așa repede Brizu în chineză și cine știe ce iac tibetan mi-a scris acolo că sînt! Am terminat cele trei ședințe și nu știu dacă mă mai duc. Fiindcă e cam scump să continui și-am observat că ăia mici, colegii mei, rîd de se prăpădesc cînd ne pune să ne jucăm doi cîte doi, iar eu nimeresc tot timpul, pentru că mă apreciază foarte mult, cred, cu șefu' Li, care le prezintă cursanților cele mai spectaculoase și dureroase, aș completa eu, tipuri de lovituri și căzături. Nu cred că o să devin vreodată ce am visat în vacanța aia de vară, cînd l-am descoperit pe Bruce Lee, dar măcar am rămas cu un compleu oriental, deosebit, pentru viitoarele petreceri de Halloween.

47. SCRUMIERA DE DAR NU SE CAUTĂ LA PEDICHIURĂ

De curînd am primit un suvenir din America de Sud, unde un coleg a ales să-și ducă familia în vacanță, la încălzit, pe aici umblînd niște viscole atît de-nfricoșate că-ngheață vițelu-n vacă. Dar anticipez! Toate atențiile și suvenirurile de călătorie primite, cu una-două excepții, au sfîrșit, iremediabil, undeva prin pod sau prin garaj. Asta pentru că, oricît de urîte erau, nu m-am îndurat să le arunc din prima la gunoi, ci le-am lăsat la învechit cîtiva ani, să se prăfuiască bine, după care le-am azvîrlit în ghenă fără muștrări de conștiință, obiectul fiind deja perimat. Pînă să descopăr că există, totuși, o lume după granițele României, aveam impresia că kitsch-ul popular și meșteșugăresc, în forma lui cea mai avansată, este o marcă înregistrată a noastră, iar prezervativele înrămate cu instrucțiuni de genul „în caz de nevoie spargeți geamul” sînt o invenție a minților noastre geniale, la fel precum stiloul, nota 10 și curbura virgulei. Mai tîrziu, umblînd prin lume, mi-am dat seama că și în materie de prost gust sîntem niște amatori, fiind cu mult în urma altora. Așadar, din Paraguay am primit recent o scrumieră – sau, mai bine zis, și o scrumieră, pentru că de fapt am primit un picior de vită autentic ce se termină la un capăt cu o scrumieră, ca bonus. După unghiile atent îngrijite și lăcuite, cred că este vorba de o vacă, iar după ornamentele din piele care împodobesc copita cred că era o vită care nu dădea doi pesos pe aberațiile ăloră de la PETA. Obiectul, cam de juma’ de kil și măsurînd aproximativ 25 de centimetri, poate avea felurite întrebuințări, de la spart nuci și desfăcut beri pînă la folosirea, repetată, pe

post de ciolan în fasole, atunci cînd nu ajung banii de băutură. I-am mulțumit colegului și nu-l judec în nici un fel, pentru că numai eu știu cîte cruci de lemn cu leduri și creioane supersize cu motive populare oltenești am cărat din România spre a fi oferite ca amintiri de neuitat colegilor și cîte case americane am binecuvîntat dăruind icoane sfințite cu Dracula și puturosul de la Hamangia.

48. DICTATORUL ȘI NEGUȚĂTORUL

Acum cîteva zile, am trecut pe la prietenul meu Mahmood, un palestinian cu apucături oltenești care ține la noi în cartier un mic magazin alimentar, un fel de butic cu humus, tutun de narghilea și căpățîni de berbec. Pe la prăvălia lui Mahmood trec aproape săptămînal, să cumpăr ce n-a văzut America superindustrializată și subdezvoltată, adică foi de viță pentru sarmale, rahat, sarailie, iaurt de capră și halva. De fiecare dată, prietenul meu, mare boier, mă servește cu ceva moca, fie o baclava, fie un suc natural – pe care, dacă ar fi să mă iau după data expirării, trebuia să le consum în urmă cu o lună-două. Dar pe lîngă d-ale gurii, magazinul lui Mahmood oferă și hrană spirituală, rafturile din spatele tejghelei fiind împănate cu diferite ediții ale Coranului, un fel de Biblie pentru neghiauuri, scrisă cu cîrlige, de la dreapta la stînga. Din boxele elegant instalate deasupra ușii de la intrare se aud non-stop imnuri și cîntări religioase, că l-am și întrebat pe proprietar dacă nu s-a plictisit de placa aia, și mi-a zis că nu cîntă pentru el, ci pentru Țel-de-Sus; deși, la cît e de îngust spațiul dintre rafturile de bere, m-aș mira ca Allah să intre prea des prin alimentara credinciosului.

Știindu-l un om cu idei puține, dar fixe, am vrut să aflu care e părerea lui despre situația din Orientul Mijlociu, mai ales că atunci cînd ne-am cunoscut s-a prezentat ca fiind de origine arabiano-americană sau ceva de genul, de teamă că ascendentul palestinian ar putea să-i dăuneze la business. Despre mine a bănuț, cum mi-a recunoscut ulterior, că sînt de religie calic, după încăpățînarea cu care așteptam să-mi dea doi cenți rest. S-a bucurat nespun cînd i-am spus că sînt din România și, ca spirit de glumă, de atunci

mă strigă Dicteităr Ceaușescu, ceea ce nu mă deranjează, că și eu îi spun Arafat Gheiu', dar atât, nu ne insultăm.

49. CINE-A ZIS CĂ ȘUNCA ÎNNOBILEAZĂ PE OM?

Ca tot omul gospodar, mi-am făcut, în mijlocul iernii, abonament la sală. După perioada grea a Sărbătorilor, cînd mi-am supus fizicul unui regim strict de sarmale, afumături și alte porcării, am simțit nevoia să fac și eu un gest frumos pentru organism. Eu pot să spun că sînt un norocos în ceea ce privește aspectul ăsta al greutateii, pentru că pot să mănînc ce vreau și cît vreau fără a lua proporții, poate cu excepția burții, care nici nu cred că e de la mîncare, ci mai degrabă de la încălzirea globală. În prima zi m-am dus echipat ca un adevărat sportiv, cu trening și adidași noi, de campion olimpic, cu căștile pe urechi și cu mănuși din alea fără degete, să nu fac bătăături în palmă de la milioanele de tone pe care mi-am propus să le ridic. Am zis să încep ușor, cu o alergare pe bandă, pentru a-mi intra în ritm. După zece minute de apăsare pe butoane am reușit să pornesc mașinăria, dar am renunțat repede, că începusem să mă supraîncălzesc și eu voiam să mă păstrez pentru greutate. Astfel, am trecut la sala de forță, unde am ales un aparat să-mi lucrez mușchii spatelui și după cîteva serii de luptă cu greutățile am făcut o pauză, prilej pentru a trage cu coada ochiului la vecinul din dreapta și pentru a vedea că, de fapt, stăteam invers la aparat. Ceea ce explica, pe undeva, poziția nefirească, ca să zic așa, în care îmi ajungeau brațele, înnodate la spate, și capul aplecat în față, lovind cu fruntea, la fiecare flexare, șuruburile cadrului metalic. M-am mai învîrtit cam o jumătate de oră printre mașinării. Mă așezam din cînd în cînd la cîte una și, cu o mină preocupată, îmi făceam de lucru cu setarea greutăților pînă

vedeam la alții cum se folosește drăcia, apoi trăgeam sau, după caz, împingeam de fiare pînă la epuizare, chiar și un minut întreg. În ritmul ăsta, probabil îmi va lua cîțiva ani buni să dau jos extracaloriile pe care le înfulec la o singură masă, dar tocmai de aceea mi-am făcut abonament pe doi ani, pentru a-l liniști, dar, în același timp, pentru a-l băga în sperieți pe prostul ăsta de fizic, care, așa cum îl cunosc eu, va prefera să stea nemîncat decît să-l pun să tragă de fiare.

50. ȚĂRAN ÎN STATE

În calitate de șofer amator și gură-cască profesionist, am fost săptămîna trecută la salonul auto de la noi din oraș, cea mai mare manifestare de exhibiționism automobilistic din America de Nord, de Sud și cred că și din Vîlcea. Cînd ai timp sau ești interesat de fenomen, vizitezi fiecare stand, te uiți la mașini, te bagi în seamă cu hostesele că ai vrea să cumperi, așa, de plictiseală, vreo patru Veyroane, chestii d-astea. Eu am fost, însă, în pauza de masă, limitată de tîmpitul de șef la două ore, astfel că a trebuit să alerg dintr-o parte în alta. Abia am reușit să-mi fac tradiționalele poze la volanul celor mai bengoase mașini, iar la alea de le țin încuiate m-am sprijinit cu mîna pe capotă sau cu piciorul pe roată. Nu, amintirile nu sînt pentru mine, eu nefiind vanitos, ci ca să le trimit la toți prietenii și cunoscuții mei, să se bucure și ei un pic unde-am ajuns. M-am pozat cam cu toate exponatele, cu excepția unui Mercedes SLS. Era cocoțat pe o platformă pe care nu m-au lăsat să mă cațăr. Astfel, l-am rugat pe unul să-mi facă poză de jos, în timp ce eu ridicam mîna și îi pipăiam lonjeroanele, ca și cum aș fi căutat de lapte caii-putere. Am fost însă oarecum dezamăgit de ofertă, majoritatea constructorilor preferînd să meargă pe modele deja rulate, cu mici ajustări de fațadă, iar în unele cazuri nu le-au mai făcut nici pe alea; sînt aproape sigur că cel puțin două firme – nu dau nume, să nu le fac de rîs, au adus aceleași mașini ca și la ediția precedentă, ba chiar, la cum le merg vînzările, cred că nici nu le-au mai luat din sală de anul trecut, să nu plătească transportul. Trei-patru concepte, și alea reacționare, nici o exotică precum alde Ferrarini sau Aston Villa, dar în schimb plin de hibridi, hibride,

hibriduri și alte economisiri. Toți se înghesuie să scoată acum mașini eficiente care merg cu baterii, cu bicarbonat, cu electrozi și chiar cu ulei de prăjeală, însă la prețuri de parcă vînd Enterprise-ul din Star Trek, cu tot cu echipaj. La plecare mi-au pus și ștampilă pe mîină, în caz că aș dori să revin mai pe seară sau în următoarele șase luni – cine știe? –, că de patru zile mă frec cu leșie și gaz de brichetă și tot nu se duce.

51. SĂ TE FERESTI DE MAȘINA FĂCUTĂ LUNI ȘI DE PRIMARUL ALES MARȚI

De săptămîna trecută, urbea are un primar nou. Dar asta doar pentru că ăla vechi n-a mai vrut să candideze, pentru prima dată în 20 de ani, nu înainte de a lăsa o moștenire și o amintire de neuitat prin concesionarea tuturor parcărilor stradale din oraș, vreme de 75 de ani, unei firme private, în schimbul unui mărunțiș de 1,5 miliarde de dolari din care la ora asta în cuferele Primăriei nu mai sînt decît zero cenți, bașca niște facturi neplătite însumînd vreo jumătate de miliard. Dar divaghez! N-am participat la alegeri, că eu n-am buletin de oraș, fiind doar cu serviciul la oraș, dar locuind într-o comună spre ieșire, cum ar fi Puchenii Mari, ca să vă faceți o idee de reper, pe stînga, imediat ce treci de stația de realimentare Coca-Cola. Din cei șase candidați, trei negri africani-americiani, doi hispanici și un evreu, a ieșit... românul! Da, cică bunicii cîștigătorului sînt români la bază, evrei de-ai noștri, de prin părțile Moldovei. Participarea la vot a fost scăzută spre debilă, influențată și de alegerea zilei scrutinului, zic eu: marți, după luni, adică zi lucrătoare sau, mă rog, zi de repaus la locul de muncă. Dintre toți colegii mei orășeni, doar unul și-a sacrificat pauza de masă pentru a merge să voteze, în timp ce ceilalți au mințit fie că au votat de dimineață, fie că o vor face spre seară. Campaniile candidaților au fost dezamăgitoare din punctul de vedere al mesajului și-al mobilizării. În afară de promisiuni și sloganuri hei-rupiste, n-a venit unul cu ceva concret, cu o pungă, cu niște atenții, ceva, cu care să stimuleze electoratul. Nu zic să fi

dat făină sau ulei, că aici nu prea se știe ce se face cu ele, mîncarea fiind asigurată de uzinele McDonalds și KFC. Mă, da' un pix, un desfăcător de bere sau o umbrelă cu numele candidatului și poziția pe buletinul de vot (că poate nu știm toți să citim, dar numerele le cunoaștem, de la bani) tot puteau să ofere, pentru că nu cred că am ajuns pînă acolo încît să votăm doar de dragul votului și al conștiinței. Păi, ori sîntem politicieni, ori nu mai sîntem!

52. TRAGI CU PUȘCA, NU IA FOC, SECĂTURA-I CU NOROC

În urma știrilor tot mai numeroase cum că a crescut criminalitatea pe cap de american, am hotărât să pun mîna pe armă și să-mi cumpăr un pistol cu care să-mi pot apăra, la o adică, colecția de abțibilduri Euro '88, cu toată echipa Olandei și van Tiggelen în dublură. Sîmbăta trecută am fost la un magazin de arme în spatele căruia patronul a amenajat și un poligon de tragere. Voiam să testez cîteva pistoale și să văd dacă mai am aceeași mîna și precizie de pe vremea armatei, cînd, la o tragere, am grupat toate cele trei gloanțe (atît ne dădea, că erau vremuri de reformă) invers, în încărcător. Deși era dimineața devreme, magazinul gemea de lume, astfel că a trebuit să aștept vreo 30 de minute doar pentru a vorbi cu un vânzător. Criza economică, îngropată de vie de specialiști, dar care încă dă din picioare serios, pare să nu afecteze comerțul cu arme, ba dimpotrivă, aș putea spune. O simplă cerere completată pe loc, o poză de buletin și \$10.00 sînt suficiente pentru a te înarma pînă-n dinți. De la pistoale cu țeava cît coada de mătură și pînă la M16 și Kalashnikov-uri poți să-ți iei tot ce-ți trece prin mîntea făcută zob de filmele cu Rambo și știrile CNN. Cum nu eram încă hotărât ce să-mi cumpăr, am închiriat trei pistoale și cu o cutie de 250 de gloanțe am mers în poligon. Căștile și ochelarii de protecție sînt obligatorii, dar și absolut necesare. Zgomotul era asurzitor, iar tuburile goale zburau prin aer ca fulgii, ceea ce necesita ca podeaua să fie măturată cam la fiecare două minute. Țintele erau niște coli de hîrtie pe care puteai să desenezi ce vrei, de la turbanul lui Bin Laden și pînă la un maidanez cu colții la vedere,

dar în general am văzut că oamenii preferă să tragă în siluete fără chip (cîtă lipsă de imaginație și indiferență, la urma urmei!) sau în cercuri cu cruce, ceea ce aș putea zice că e o chestie incorectă politic, dacă m-au învățat bine americanii ăștia. La mine n-a fost cazul să schimb ținta nici după o sută de focuri, și nici după ce de la 20 de metri am adus-o la zece, distanța minimă de la care puteai să tragi. Mi se abureau ochelarii, îmi tremura mîna, tresăream de fiecare dată cînd trăgeau cei de lîngă mine și de cîteva ori chiar era să-mi dau cu fieru-n cap, de la recul, fiindcă încercasem să țintesc cu el la ochi, de parcă avea lunetă invizibilă. Pînă la urmă, m-am hotărît la un pistol mare, cu glonțul gros, cît găinațul de gîscă. Dacă tot sînt prăfălău în ale trasului, măcar să fiu unul de calibru.

53. PATINE PE ROTULE

Am realizat că trece iarna și nu m-am angajat în nici o activitate recreativă specifică sezonului. De schiat nu schiez, că nu am unde, cele mai ridicate forme de relief prin zonă fiind bordurile de pe străzi; și be, chiar dacă aș fi avut Alpii-n grădină, tot nu cred că m-aș fi urcat pe schiuri, cel puțin pînă nu scot ăștia de-alea cu conectare wi-fi și care merg singure. Sanie am, dar vecinii au amenințat că mă reclamă la Protecția animalelor dacă mai leg cîinele să mă tragă pe străzi. Astfel că singura mea bucurie de iarnă a rămas patinajul, acest sport al eleganței și grației, sau, mă rog, al rușinii și suferinței, dacă e să vorbim iar despre mine. Dar anticipez! Nu dețin patine proprietate personală, astfel că a trebuit să închiriez o pereche de la patinoar, ceea ce s-a dovedit a fi o mică problemă, deoarece cu greu au găsit numărul meu. Nu, nu vă faceți iluzii, eu am piciorușul mic, dar iarna port ciorapi de lînă, 100% bio, făcuți în casă, așa că mereu îmi cumpăr încălțăminte de sezon cu cîteva numere mai mari. De, un mic PTSD (Post Traumatic Stress Disorder), pentru care trebuie să le mulțumesc alor mei, care, copil fiind, întotdeauna îmi luau cizme de iarnă cu 1-2 numere mai mari, fiindcă eram afurisit și creșteam mai repede decît salariile lor, iar ei voiau ca încălțările să mă țină cel puțin două, dacă nu patru-cinci sezoane. De cum am intrat pe gheață, m-am lipit de mantinelă și-am purces a înainta cu mîinile încheștate de gard. Nu eram singurul care patina „la zid”, am văzut și niște copii de vreo patru ani care au fost nevoiți să mă depășească, pe exterior, cum ar veni, eu nedîndu-mă dus de la uluci. Plus un cuplu de indieni. Dar ăștia măcar aveau o scuză, văzînd gheață pentru prima dată în

viața lor săptămîna trecută, cînd aterizară de la Calcutta. După vreo două ture complete am prins curaj și m-am avîntat cam doi metri spre mijlocul ringului, destul pentru a-mi înnoda picioarele și a mă prăvăli peste un nefericit. Căzătura n-a fost cine știe ce, însă ridicatul s-a dovedit a fi o mare problemă. După cîteva încercări eșuate de verticalizare, m-am văzut nevoit să mă trag pe genunchi pînă lîngă mantinelă, după care am ieșit imediat. Nu sînt făcut pentru sporturi de iarnă, e clar. Prefer activitățile din sezonul cald, pentru care îmi place să cred că am și un oarecare talent, sau, mă rog, o ușoară aplecare, cu mîna întinsă după berea rece de pe masă.

54. MI-AU DAT PERMISUL ÎN 27 DE MINUTE. ȘI ÎNCĂ NU MI L-AU LUAT ÎNAPOI

Am avut o săptămână proastă din punct de vedere emoțional, ca să zic așa. Român fiind în toate cele, dar mai ales la cap, atunci când lucrurile merg bine, sau merg așa cum ar trebui să meargă, devin nervos și bănuitor. Atunci când sînt scos din starea mea firească de susceptibilitate cu puseuri de paranoia, devin extrem de agitat. Dacă, spre exemplu, îmi merge mașina și nu aud nici o bătaie sau zgomot pe la motor, încep să-mi fac probleme. La fel și dacă, să zicem, mă uit la un meci și echipa cu care țin conduce cu 3-0 în minutul 90. Dar exagerez, nici o echipă cu care am ținut eu nu a marcat vreodată trei goluri într-un meci.

Recent, am primit o înștiințare că îmi expiră permisul de conducere. Sîmbătă dimineață, ora 10,11 fix, biroul de evidența populației, undeva în vest sau, mă rog, Midwest. Trag bonul cu numărul 623 și mă așez pe scaun, în sala de așteptare. Pe un ecran e afișat numărul 599, cel al norocosului căruia i-a venit deja rîndul la unul dintre cele zece ghișee deschise. Mai am 23 de oameni în față și deja mă gîndeam că n-o să ies de acolo înainte de ora 15. Lucrurile mergeau bine, în sensul că nu aveam nici baterie la telefon, pentru a-mi omorî vremea cu jocuri.

Am început să devin un pic nervos când am văzut cum trec numerele pe ecran – 600, 601, 610, 620. Nici nu apucasem să citesc toate posterele de pe pereți, că m-au și chemat la ghișeu. Mi se cer scrisoarea de înștiințare și permisul ce urma să expire, apoi sînt întrebat dacă am aceeași adresă, după

care sînt pus să văd puncte și culori într-o mașinărie pentru ochi. În mai puțin de două minute sînt expediat la casierie să plătesc o chitanță de 30 de dolari. Devin și mai agitat cînd văd că nu e nimeni la coadă la plăți și nici nu apuc să număr banii de două ori pînă-mi întinde ăla chitanța și mă trimite spre locul unde se fac pozele. Imediat sînt invitat să trec la perete, pentru fotografie. Mă aranjez pe fugă în oglindă, îmi dau cu mîna prin păr și-mi scutur mătreața de pe pantofi și pac, poza-i gata. Încerc să văd cum am ieșit, că poate nu-mi place și vreau o dublă, dar la ăștia nu ieși cum vrei tu, ci cum vrea statul. Pe loc mi se înmînează noul permis, cald încă, scos atunci de la imprimantă, împreună cu un mulțumesc și un zîmbet profesional. Eu deja eram total descumpănit și foarte nervos de iuțeala și amabilitatea cu care am fost procesat și expediat de acolo. Nu mi-a cerut nimeni acte pe care nu le aveam la mine sau pur și simplu nu le-am avut vreodată, cum am fost obișnuit atîția ani, nu m-au repezit pentru că în loc de ghișeul patru, unde am fost chemat, m-am dus inițial la cinci, nu m-au trimis la non-stopul de peste drum să schimb banii, pentru că nu au să-mi dea rest, și, în general, în loc de uzualele „spuneți, nu se poate, reveniți, nu vedeți?, nu știți să citiți?” am primit noul document în exact 27 de minute, bașca patru thank you-uri. Așa ceva nu se poate! E prea... prea... na, că nici nu știu cuvîntul în românește... Normal?

55. GATA, NU MAI CONSUM ȘTIRI DECÎT DIN PROGRAMUL „FABULAT ÎN ROMÂNIA”

Cînd vine vorba de știri, de obicei mă documentez din cel puțin două surse: presa americană, reacționară și frigidă, manipulată de bubuli, francmasoni, evrei, bilderbergi etc., și cea românească, progresistă, avangardistă, liberă de orice inhibiții și rațiune. Cum și așa nu prea am ce face în timpul liber de la 9 la 5, cît sînt la lucru, zilele trecute am făcut duplex București-Atlanta să urmăresc cutremurul din Japonia. Pe de-o parte aveam CNN, care oferea un mălai nesărat cu știri monotone, relatări placide și comentarii alb-negru, în timp ce pe televiziunile românești curgeau dezastrele și urgiile ca mașinile prin sufrageriile din Sendai. La 24 de ore de la dezastru, americanii încă se chinuiau să numere una-două mii de victime, în timp ce românii îngropaseră deja vreo 30 de mii. Valurile care au inundat coastele japoneze au fost de cel puțin trei ori mai mari pe canalele românești, ceea ce pe undeva e explicabil, din moment ce, geografic vorbind, România era cu fața la tsunami, deci era normal să le vadă mai mari, mai înfricoșătoare, mai turbate. Cînd reactoarele centralei nucleare au început să fîsîie, CNN se chinuia să determine dacă norii ce se ridicau erau fum sau abur, în timp ce la București se știa, încă de cu seara, că e vorba despre nori încărcăți cu radiații, care o să ardă totul în cale. Cei de la CNN, cu oameni la fața locului, relatau banalități de genul că majoritatea clădirilor înalte au rezistat cutremurului, iar oamenii fac față cu demnitate crizei. Asta-i presă? Păi, dacă erau niște reporteri români acolo, transmiteau

live cocoșați cu cizme de cauciuc pe creasta valului și făceau interviuri cu oameni blocați sub dărîmături, punîndu-le celebrele întrebări: „Cum vă simțiți?”, „Ce părere aveți despre cutremur?” și „De ce trebuie să plece tiranul?”. Dar știrile despre dezastrul japonez erau pe zi ce trece tot mai puțin șocante și lipsite de excepțional, astfel că presa de la București a trebuit să găsească altceva, și a scos scenarii cu posibile nenorociri autohtone. Ca și cum România s-ar fi dus la un magazin de dezastre și proba în fața televizorului tot felul de catastrofe: „să vedem cum i-ar sta Românicăi cu un cutremur de zece grade” sau „Îi aranjează pe români un tsunami cu explozie în Marea Neagră? Ori cît de mare ar crește porumbul pe Magheru după un accident nuclear la Cernavodă?”. Etc. După cîteva zile, am abandonat total CNN-ul și urmăresc exclusiv știrile de la televiziunile românești, singurele cele mai bune reality show-uri din lume pe teme sinistre, potopenii și apocalipse.

56. AM FORMULAT TEORIA DURERII GENERALIZATE DE MĂSELE

În efortul meu susținut de a deveni pe zi ce trece tot mai deștept și mai înțelept, săptămîna trecută mi-am scos o măsea de minte, ocazie cu care am aflat că nu-i durere mai mare decît aia de dinții pe care nu-i (mai) ai. Ca în bancul cu olteanul care se dezbracă și își păzește hainele, cînd nu are ce face, m-am gîndit că ar fi bine să scot măseaua, deși nu mă durea sau deranja în nici un fel. E adevărat că și doctorul mi-a recomandat asta, dar și eu aș fi zis, probabil, același lucru dacă era vorba de dinții lui. Extracția în sine s-a desfășurat fără probleme, mai întîi anestezie, apoi spargerea cu picamărul și scoaterea cu ajutorul cleștilor și al ustensilelor de profil a rădăcinilor și bucăților rezultate. N-am simțit nimic, dar am auzit clar cum mi se fărîmă dinții-n gură și cum scîrțîie osul maxilarului la contactul cu forcepsul. La 20 de minute de la extracție eram deja în mașină, în drum spre casă, încercînd, cu ajutorul oglinzii retrovizoare, să-mi fixeze o țigară în colțul gurii. Chestie nu foarte simplă, deoarece nu-mi simțeam jumătate de cap. Durerile au venit spre seară, atunci cînd au trecut efectele anesteziei, însă le-am ținut oarecum sub control cu cîteva supradoze de analgezice și antiinflamatoare. A doua zi n-am mai simțit nimic și chiar voiam să-mi pun o floare la ureche, nu știu dacă de bucurie sau din cauza medicamentelor pe care le luam, din alea bune, care se dau doar pe rețetă. A treia zi a început să mă doară rău, a patra zi și mai rău, iar a cincea zi nu am apucat-o încă. Continui să mă medicamentez și îmi prepar la fiecare șase ore cîte un Hollywood cocktail – painkillers & booze, amestec care în combinație cu

durerile mă face să rîd și să plîng în același timp. Nu știu dacă de la dieta asta specială sau pentru că mi-am pierdut măseaua care-mi ținea înțelepciunea captivă, dar am impresia că am devenit așa, dintr-odată, mult mai chibzuit și sapient în toate cele. Spre exemplu, nu mai trec pe roșu la semafor, decît, bineînțeles, în cazurile cînd mă grăbesc, chestie care mă va ajuta să economisesc ceva bani, iar după spusele ultimului polițist care m-a amendat, să-mi măresc și speranța de viață. În același timp, am început să văd lucruri și culori de care înainte nici nu aveam habar că există și chiar am realizat, de pildă, că e o prostie să port chiloții pe dos pentru a mă feri de farmece, cînd de fapt sînt protejat la maximum împotriva vrăjilor doar atunci cînd îi trag pe cap și îi asigur cu bandă izolatoare. În fine, ce să mai... Bine că sînt sănătos și doar amorțit tun de la tălpi în sus.

57. CIOBĂNAȘ LA OINĂ M-AȘ DUCE

Ca și în România, sportul național al americanilor este oina, dar pentru că yankeii nu au putut să-l zică pe „ă”, i-au spus, simplu, baseball. Deși depășit ca popularitate de către american football, baseball-ul rămîne favoritul oamenilor care vor să iasă la picnic, pe stadion, cu familia sau cu prietenii. Într-un sezon se joacă peste 2.400 de meciuri, astfel că, oricît ai fi tu de pasionat de fenomen, tot ți se apleacă după cîteva sute. Însă, așa cum am aflat recent, oamenii nu merg acolo să vadă doar niște caraghioși în izmene și cu cașchete care dau cu bîta după mingiucă. Da’ iar anticipez! Sîmbăta trecută m-am îmbrăcat de primăvară, adică mi-am dat jos blana de la bască, și am mers împreună cu familia la stadion. Orașul nostru are două echipe în prima ligă, iar eu, ca orice bun creștin oportunist, țin cu amîndouă, pe rînd și chiar deodată, dacă se întîmplă să cîștige amîndouă. De data asta, am mers la White Sox, că aici primisem bilete de la un client al nostru de la întreprindere, nu-l știți voi. Pe stadion ne-am găsit locurile imediat ce ne-au ridicat unii de vreo patru ori de pe scaune și un steward ne-a dus de mîină pînă jos, că aveam bilete pe rîndul trei de la iarbă, lîngă banca de rezerve a gazdelor. Practic, eram cam de-aici în monitor față de băieți. Normal că odată așezați am început să ne foim și noi ca și ceilalți și să-i căutăm din priviri pe vînzătorii ambulanți de mîncare și băutură. Patru hot dog, două beri și două ape la copii, total: \$45.00. Cam foarte mult, dar am zis că o dată-n an merge. Din păcate, cîrnații au fost atît de sărați (intenționat făcuți astfel!), încît nici nu începuse meciul și noi deja băuserăm două găleți de apă, că era ceva mai ieftină decît berea. Pe lîngă noi, lumea mîncă și bea de

parcă era la nuntă, fiind prea puțin interesată de meci. Apoi, copiii au vrut șepci cu White Sox, că eu, deștept, i-am adus cu căciuli de-alea cu Jocurile Olimpice de iarnă de la Salt Lake City, din 2002, luate la reducere. Soția, când a văzut că sînt pe cale să mă împrietenesc cu ariciul din buzunar, a început să se plîngă că o bate soarele-n cap și o trage curentul prin păr și vrea și ea, astfel că am mai scos 75 de coco pentru trei șepci cu logo-ul echipei, care de atunci se trag prin mașină și probabil o să sfîrșească pînă la toamnă la un garage sale, pentru un dolar bucata. Dar în final a fost frumos, ai noștri au bătut, deși habar n-am cînd și cum, dar așa am văzut pe tabelă. Iar eu era să iau o minge-ntre ochi, însă am avut noroc cu un vecin de scaun care s-a repezit s-o prindă și în săritură mi-a mutat capul cu vreo cinci centimetri de corp. Am fost un pic dezamăgit că nu am văzut nici un duel al galeriilor, nici un banner cu „omu’ e înainte de toate”, nici o fumigenă și nu s-a făcut dansul pinguinului prin tribune, dar la aproape opt dolari berea sînt(em) de înțeles.

58. BRICOLEZI, NU BRICOLEZI, VREMEA SCULELOR TRECE

După aproape cinci luni de iarnă, s-a desprimăvărat și aici, iar temperaturile au luat-o serios în sus, săptămîna trecută trecînd, pentru vreo două ore, de 5 grade, la soare, că la umbră încă nu s-a dezghețat pămîntul. Și cum primăvara e luna curățeniei, am decis să-mi înving frica de șerpi și să intru în garaj, pentru a aranja, sorta și organiza lucrășoarele strînse după o semiviață de emigrant. Bine, „garaj” e un termen destul de impropriu, din moment ce spațiul ăla l-am folosit tot timpul ca depozit, hală, magazie, atelier de reparații și cămară pentru murături. De fapt, am cam exagerat și cu „atelierul de reparații”, pentru că în viața mea nu am bătut nici măcar un cui drept, fiind astfel, cu siguranță, cel mai incompetent român descurcăreț din cîți s-au născut vreodată. N-aș putea spune că sînt handicapat în ale meșteritului, pentru că nu ar fi politically correct, dar cu siguranță pot fi descris ca o persoană technically challenged. Singurul lucru la care pot spune că mă pricep e agățarea tablourilor și a fotografiilor pe pereți fără poloboc, rețineți, obiect pe care dacă l-aș folosi poate le-aș pune drept. Dar chestiile astea nu m-au împiedicat niciodată să cumpăr și să adun tot ce strălucea sub soarele american. Strînge omul ca furnica, vorba cîntecului, și nu știu de cîte scule are nevoie o furnică harnică, dar în materie de chei, mopsuri și franceze, pot să echipez un mușuroi întreg. Cred că am un ciocan pentru fiecare cui din casă, iar la șurubelnițe cumpărate am pierdut de mult numărul. Ba le-am pierdut și urma, însă așa-i cînd îți vin în casă români. La inventarul de săptămîna trecută am aflat că mai dețin după cum urmează:

două rafturi de perii, pile, leviere, un balot de sîrmă, cam ruginită, dar îți faci treaba cu ea, patru cutii de electrozi pentru care nu am aparat, un compresor de aer care nu știu ce (ar putea) face, două cutii de șuruburi, piulițe, șaibe, aproximativ trei burghie, opt becuri arse, cinci borcane cu gogonele, un treadmill defect, dar aproape nou, un aragaz fost electric, o sacoșă mare plină cu sacoșe mici și pungi de plastic, 50 de metri de prelungitoare, trei ghemuri de luminițe de Crăciun, un sac de ciment împietrit, un cric de șapte tone aproape bun, două perechi de ochelari de protecție fără lentile, paisprezece cutii de vopsele uscate, o bicicletă, care în patru ani de stat în garaj nu mi s-a stricat niciodată, șase bucăți de faianță ciobite, trei perechi de încălțări aflate în diferite stadii de descompunere, două calculatoare ante-Pentium și un monitor ars, un calorifer crăpat puțin, trei robinete defecte, dar altfel foarte bune, două cozi de greblă, o husă de bomfaier, nouă prize sparte și acoperite de vopsea, trei bare de fier-beton, doi saci de bulendre conservate în naftalină, o masă de ping-pong fără picioare, două cauciucuri de mașină, ușor rulate atît pe față, cît și pe dos, o pompă universală de ulei, un televizor cu șase canale, parțial color... M-am oprit din numărat cînd am dat peste o ladă de bere, uitată probabil pe-acolo de la ultima curățenie generală, după care nu am mai avut nici forța morală, nici forța fizică de a continua. A doua zi însă, am revenit și am trecut la curățenia propriu-zisă strîngînd toate capacele de sticle de pe jos și punîndu-le într-un borcan gol, pe care, la rîndul lui, l-am așezat lîngă celelalte douăzeci.

59. PROPUNERE PENTRU CODUL MUNCII ȘI CODUL FAMILIEI: FĂRĂ NUNȚI REGALE ÎN ZILELE LUCRĂTOARE!

Pentru că americanilor nu le-a trebuit rege, vineri, spre deosebire de englezi, noi nu am avut liber să petrecem și să ne veselim cu whisky, gin și bere caldută la nunta prințului britanic, așa că a trebuit să ne mulțumim cu ceai de slăbit, cafea fără cofeină și cola dietetică.

Strînși în jurul televizorului din sala de ședințe, am început să ne dăm cu părerea despre rochia miresei, să ne râdem ca ignarii de pălăriile cu pene ale păsăretului aristocrat și să facem mișto de dotările stil Dacia 1100 ale caleștii regale, fără închidere centralizată, airbag-uri și tweetere în portiere. Ne-am plictisit însă repede și, ofticați, am început să o dăm pe politică internă – n-om avea noi împărat sau regină, dar avem prezident, care la o adică, dacă se enervează și face din pleoapă către Wall Street, vin niște băieți mexicani și transformă Buckinghamu' în Disneyland, cât ai zice „FMI”. De fapt, ajungînd la Obama, am început să ne certăm, la început civilizată, apoi cu porcăieli, pe seama recentului certificat de naștere publicat de number one, document care atestă că Hussein al nostru e american get-beget, născut și nu făcut, văzînd lumina zilei într-o seară, la un spital din inima Americii, în Honolulu. Unii colegi nu înțelegeau de ce i-a luat peste trei ani să scoată hîrtia, cînd toată lumea știe că aici la noi, pe 26 Street colț cu Central Park, obții pe stradă orice document vrei, pentru cîtiva dolari.

Partizanii și apărătorii președintelui au început să țipe că asta-i discriminare la adresa supremului, acuzându-i în același timp pe cîrcotași de rasism, bigotism și contrarevoluționarism. Apoi s-a trecut la cît de black or white este Obama, avînd în vedere că s-a născut dintr-un tată african și o mamă fără ocupație. E negru african-american, ziceau colegii democrați, ba e jumate, adică doar african, ziceau reacționarii, ba nu, e musulman, a afirmat pakistanezul de la IT, căruia noi îi spunem Nain-Ilevăn, din cauză că rupe, pe unde prinde, toți dinții de la furculițele de plastic, pentru a nu fi acuzat de terorism. În lipsă de sens, disputa căpăta consistență și culoare, dar, din păcate, a fost brusc curmată de venirea șefului, care, alarmat de țipetele și forfota din încăpere, a intrat în fugă, crezînd că ne-am revoltat și ne facem sindicat. Ne-a reamintit că este interzis să discutăm pe teme de politică, religie și sex în timpul programului și ne-a amenințat că în caz contrar ne va da pe mîna celor de la resurse umane, care ne vor ține (încă) opt ore săptămîna asta, în ședință, explicîndu-ne cum trebuie să ne comportăm și ce (nu) trebuie să spunem. Iată cum din cauza monarhiei era s-o belim toți și în loc să ne petrecem ziua de muncă pe Facebook și pe messenger era cît pe ce să fim băgați în ședință.

60. AM FOST GRATIS LA MECIUL ALOR NOȘTRI DE LA CHICAGO BULZ!

„Cele mai bune lucruri în viață sînt alea gratis”, zice un proverb fără frontiere, născut în vremuri de criză, astfel că, atunci cînd am primit un bilet moca la un meci al Bulls-ilor din Chicago, m-am bucurat de două ori: o dată că nu mai văzusem taurii live de pe vremea cînd coșul de trei puncte nu se inventase încă, și be mic, era un meci din playoffs, semifinala Conferinței de Est. Cu lecția învățată de data trecută, de la baseball, m-am dus la meci mîncat și băut, cumpărînd la fața locului doar o bere, mai mult ca să mi se ducă mirosul de usturoi, că servisem ceva cu mujdei înainte de a pleca de acasă. Locurile n-au fost cine știe ce, dar fiind gratis, au fost excelente, aș putea zice, pe rîndul trei, cum numeri de la acoperișul sălii în jos, puțin la peluză, în spatele tablei de marcaj. După tradiționalul imn, cîntat de toată sala în picioare, s-a scandat un patriotic IU-ES-EI, IU-ES-EI, din dooj de mii de piepturi, fiindcă doar ce se aflase că o mierlise bin Laden. Eu, cu urechea mea de emigrant, am înțeles că strigă „Hai pe ei, hai pe ei!”, astfel că am completat cu un „pe mama lor”, ca să mă introduc în atmosferă. Popular cum sînt, am vrut să intru în vorbă imediat cu vecinii de scaun, însă în stînga era o puștoaică care practic stătea cu spatele la mine, mozolindu-se tot meciul cu boyfriendu’, iar în dreapta era o persoană de culoare și n-am îndrăznit să o întreb nimic, să nu se interpreteze că intru în vorbă cu el pe teme de baschet, doar pentru că l-am văzut negru. Noroc cu omul, că era mai puțin sălbatic decît mine și a deschis el discuția. Ca să vadă că sînt și eu

la zi cu subiectul, l-am întrebat dacă Michael Jordan joacă astă-seară sau e accidentat, dar sigur nu a înțeles, că s-a uitat la mine de parcă l-aș fi pus să-mi spună cum se face crema de zahăr ars. A zîmbit, greu, dar a zîmbit, și mi-a zis că și-ar dori să (mai) joace Jordan, iar eu, încurajat, am plusat întrebându-l dacă a auzit de Vinereanu. „Vine-who?”, zice, și deja am simțit că l-am pierdut pentru tot restul serii. „Aaa, nevermind”, zic, „un băiat de la Dinamo, nu-l știi tu”. Ai noștri au jucat prost și au luat-o pe cocoașă, iar eu am plecat după trei reprize, cu gândul să ies din parcare rapid, să nu prind aglomerația, dar cînd am ajuns la mașină, am constatat că sînt blocat și nu mă pot mișca pînă nu pleacă toată lumea. Ultima repriză am ascultat-o în parcare, la radio, cu biletul în buzunar, stabilind astfel un nou record de prostie auto-provocată. Cine sare, cine sare, este bou' din parcare!

61. HAI DIVERSITATEA, HAI CRAIOVA!

În America, toți sînt veniți de undeva, iar dacă lucrurile continuă în felul ăsta, în cîțiva ani toți vor pleca undeva. Însă pînă atunci mai e puțin timp pentru a sărbători diversitatea, cum le place americanskylor să spună, pentru că majoritatea, ca mulțime, în orice formă de rasă, religie, etnie sau sex s-ar manifesta, nu mai e cool și probabil în viitor va deveni chiar ilegală.

Săptămîna trecută am participat, alături de alte cîteva sute de părinți, la parada steagurilor de la școala lu' ăla micu', unde toți copiii au fost invitați să defileze pe ritmuri de cimpoi scoțian, îmbrăcați în costume specifice locului de origine și să fluture drapelul de sub care au fugit părinții și bunicii lor. Pe mine, evenimentul m-a luat puțin pe nepregătite, în sensul că nu prea am avut cu ce să-mi echipez odrasla. Am plecat din România în grabă și nu am avut timp să-mi împachetez în plasă costumul popular. Inițial, am vrut să-i fac la mîină un mintean, un căput, ceva, așa cum am văzut într-un ghid de călătorie american despre România că se îmbracă valahii, însă am renunțat după ce mi-am dat seama că nu am la dispoziție decît două mîini, și alea stîngi. Pînă la urmă, mi-a venit ideea genială să-l îmbrac în tricoul naționalei, ăla galben cu motive ferefiste, pe care îl port cînd joacă România sau Ungaria. Ca orice străin fără sentimente pentru culori și simboluri, ăsta mic a început să protesteze și să plîngă că se face de rușine față de colegi, fiindcă îi ajungea tricoul pînă la genunchi, eu purtînd o superbă mărime XL, dar pînă la urmă l-am convins, asigurîndu-l că dacă

tace și-l ia nu o să-i mai pun pe cap și fesul turcesc, pe care l-am cumpărat de la un magazin second-hand de aici. De fapt, împotriva folosirii pălăriei a fost și soția, care a bătut din picior că ea nu vrea să-și transforme copilul în clown, de parcă fără fes ar fi vreun top-model! Pe cel mic l-am instruit ca, dacă l-o întreba cineva ce-i cu numărul 10 pe spate, să spună că a fost al unui mare rege român care s-a bătut cu feroezii și columbienii, dar care spre sfârșitul domniei s-a retras la Stambul, unde a fost nevoit să accepte tributul plătit de turci. La școală, noi, părinții, dotați pînă-n dinți cu camere de pozat și filmat, ne-am aliniat pe două rînduri, iar copiii au defilat prin fața noastră, fluturînd felurite steaguri, în funcție de origine. Cu această ocazie, am aflat că majoritatea locală este încă formată din irlandezi, englezi și nemți, urmați de italieni și polonezi. Au mai fost și pete de culoare gen Filipine sau Taiwan și foarte puțini mexicani, ceea ce mi-a confirmat speranțele că locul în care stau nu este reprezentativ pentru restul Americii. Pînă la urmă, a fost frumos, deși ăsta mic mi-a rupt inima că a ales să defileze fără cămașa galbenă a naționalei, iar drept pedeapsă îl trimit de trei zile la școală în tricoul Craiovei, să vadă cu adevărat ce e umilința.

62. MEET THE SOCCER

Săptămîna trecută am continuat turul bazelor și stadioanelor cu alură sportivă din zona de curbură a lacului Michigan. Am poposit, împreună cu un grup de conaționali, pe arena fotbaliștilor de la Chicago Fire, unde echipa locală, adică ai noștri, a întîlnit nou-promovata formație a șepcilor albe din Vancouver. Privind retrospectiv, pot spune că acțiunea a fost o reușită și toată lumea s-a simțit minunat de bine cînd a plecat de acolo. Mă rog, pe parcursul celor 90 de minute plus unul de prelungire, că era aglomerație la ieșire, am avut parte și de cîteva neplăceri, minore, totuși, care nu au reușit să ne smulgă mai mult de cîteva duzini de sămibag-uri pe toată durata partidei. Prima problemă am avut-o cu vremea, deoarece la ora meciului se înregistrau aproximativ două grade la firul ierbii, motiv pentru care cumpăram bere de la frigider doar ca să ne mai încălzim la mîini. Noroc cu tarabele din incinta stadionului, de unde ne-am luat toți fulare, pe care ni le-am legat sub bărbie pentru a ne încuraja favoriții. Apoi au fost locurile, bine alese, de pe internet, adică cele mai ieftine, la sectorul fără numere din vîrful tribunei, că ne uitam de sus pînă și la stîlpii nocturnei. La pauză însă, am coborît și ne-am așezat pe niște scaune chiar lîngă iarbă, unde ne-am înghesuit să ne facem poze de Facebook, rezemați pe reclamele din jurul terenului. Poate în ultimul rînd, dar nu și cel mai important, a fost meciul propriu-zis, un argument determinant pentru interzicerea imediată a acestui sport pe tot teritoriul american și distrugerea de urgență a tuturor baloanelor din piele și fără colțuri. Jucătorul american de soccer are trei calități: este disciplinat tactic, e bine pregătit fizic și nu cere mulți bani.

Același jucător, însă, este infirm de gradul patru atunci când vine vorba de tehnică individuală sau de înțelegerea jocului și pare că nu are o idee bine definită despre rolul și importanța mingii în sportul ăsta, alergând minute bune pe teren fără a avea habar dacă echipa lui atacă sau se apără. Cum era și firesc, meciul s-a terminat 0-0, însă lipsa de goluri nu este vreun merit exclusiv al defensivelor celor două echipe, care au oferit numeroase oportunități atacanților adversi, ci mai degrabă putem spune că nulitatea de pe tabelă este rodul și suma, în același timp, a tuturor celor 22 de rîși care au intrat pe teren, întinînd astfel nobilele idealuri ale fenomenului. Astfel s-a sfîrșit, în al nouăzecilea minut de suferință grea, cel mai meci prost de fotbal pe care l-am privit și-l voi privi vreodată, poate, în afara pămîntului românesc. Sdrobiș să-i îngroape pe toți și Maradona să-i ierte, că prea s-au chinuit.

63. AM ÎNTÎLNIT ȘI RĂMÎN FERICIȚI

Cînd te întîlnești cu români pe aici, întotdeauna se pune de o petrecere. Sau de o pomană, mă rog, nu contează, principalul e că distracția celor din jur e asigurată. Dacă acolo, între Carpați, codru-i frate cu românul, aici, la poale de zgîrie-nori, ne avem ca ungurii atît cu flora, cît și cu fauna care ne împresoară, astfel că doar noi între noi ne simțim bine, ne comportăm ca acasă, adică putem servi cu mîna de pe platou și ne scobim între dinți cu unghia pentru sare și piper de la degetul mic. Finala Șampion Lig de săptămîna trecută ne-a dat prilejul pentru a ne strînge, atîtia cîți am putut să mințim acasă că ne cheamă șeful la lucru sîmbăta, pe lîngă un televizor, în casa unui gospodar. Tot atunci am înfăptuit, după datină, și un parastas de șase zile Științei din Craiova, campioana unei mari dezamăgiri, cea mai fostă mare echipă, care ar fi păcat să nu fie lăsată să moară în liniște. Evocînd amintiri și zile mai bune, am vărsat, atunci cînd a început să se învîrtă terasa cu noi, cîteva sticle de bere pe fața de masă. Și chiar ceva lacrimi, deși e foarte posibil să fi fost doar de la băutură. Odihniți și bine pregătiți fizic, că tocmai ce trecurăm prin trei tăvi de crenvurști și două de mici, am uitat repede de necaz și am început s-o dăm pe realități politico-economice și să-i luăm la înjurat pe toți cei care credem noi că ne refuză dreptul la fericire. De la „Băsescu e chior!”, la „Obama e negru!” și de la Putin, că-i rus, normal, la cei 1,3 miliarde de chinezi care produc prea ieftin pentru buzunarele noastre oricum goale, am încheiat cu nea Puiu Iordănescu, cel din cauza căruia nu ne mai calificăm noi la turneele finale, că a luat busuiocul sfințit de la lustra din vestiar.

Am trecut mai departe la obișnuitele dispute, sau contradicții, sau cum le zicem noi când nu se filmează. Sau gîlceava proștilor cu ei înșiși. S-a deschis tehnic, cu ce e mai bun dintre iPhone și Android, și după cîteva argumente și explicații absolut incoerente am ajuns la concluzia, evidentă, de fapt, că doar boii pot susține superioritatea unuia, contrazicîndu-i pe tîmpiții care afirmă contrariul. Odată stabilită originea animală și/sau cretinoidă a tuturor celor prezenți, am continuat, în același ritm, trecînd la mașini și motoare, noi toți la un loc avînd cunoștințe automobilistice care nu depășesc faza unui aspirant de școală ajutătoare, chestie care nu ne împiedică însă să ne dăm cu părerea, pentru că evidența nu a stat niciodată în calea ideilor și teoriilor noastre. BMW, Audi, Aston Martin sau Lexus, toate au fost tocate și trecute prin sita nu prea deasă a inteligenței, pentru a ajunge într-un final la concluzia că toate mașinile mișto sînt curve și nu se lasă posedate decît pe mulți bani. La final, i-am mai cîntat o dată Științei de drum bun spre veșnicie, sau acolo unde se duce ea, noi urmînd să ținem puțin cu AS Damila Măciuca, pînă când campioana unei mari iubiri își revine și cîștigă cîteva Șampion Lig-uri.

64. 13 ANI ȘI RESTU' ZILE FRIPTE

Săptămîna asta se împlinesc 13 ani de cînd sînt pe aici, perioadă în care n-am făcut cine știe ce, că n-a fost timp și nici vremea n-a ținut cu mine, vara fiind foarte cald și iarna prea frig pentru a începe ceva serios, grandios, cum îmi place mie să realizez. Dar zic eu că n-au intrat bilele-n sac și dacă reușesc pînă la urmă să cad pe schemă, m-am scos, nu voi mai fi nevoit să spăl vase în timp ce conduc taxiul. În toți anii ăștia, s-au schimbat multe prin America, s-au mai închis niște bănci, s-au mai dăruit niște blocuri, s-a băgat internet pe calculatoare și atîtea altele, însă progresul cel mai însemnat a fost făcut în ceea ce privește prețurile, care sînt de aproape trei ori mai mari azi, la prînz (nu știu cum or fi pînă la ora la care citiți aceste rînduri), decît au fost acum mai bine de un deceniu. În timpurile alea, dolarul avea valoare și mare circulație printre oameni. Astfel, cînd dădeai bancnota, aproape întotdeauna luai și rest. Cu un leu american făceai multe, alții au ajuns și milionari, poate și eu aș fi făcut-o dacă nu trebuia să-l cheltuiesc pe oricare dintre următoarele: un galon de benzină, 1,5 kg banane, două cămăși ușor purtate (dar firmă!) de la second hand, opt baterii, patru timbre, două ziare, o duzină de ouă. Apoi, mai și spărgeam ca un nabab cîte cinci dolari la un *all-you-can-eat* sau mergeam, tot de banii ăia, cîte o săptămîină cu autobuzul. Computerele erau scumpe, într-adevăr, și greu găseai ceva fără \$500.00, iar legătura la internet se făcea pe muzică de la modem, dar, odată conectat, nu-ți lua decît 30 de minute să downloadezi o melodie de pe Napster, însă făcea toți banii pe care nu-i dădeai, că era gratis. Modelele noi de telefoane mobile începeau să fie din ce în ce mai

sofisticate, eu am dat vreo \$400 pentru un Motorola StartTac cu antenă telescopică, ca Gloria 3. Conduceam un GMC Jimmy, din 1995, pe care dădusem mult mai mulți bani decît ar fi făcut. Dar l-am luat în rate, mașină solidă, cu volanul și motorul pe partea stîngă, că mă lovise unul într-o parcare fără prioritate și mi-a îngrămădit toată fața mașinii pe partea șoferului. Acum 13 ani treceam Oceanul cu două valize și o sacoșă, burdușite cu un rebus, o cutie de table și o agendă. După atîția ani, privind retrospectiv, îmi dau seama cît de tîmpit am fost: puteam să inventez dracu' un iPad și să nu mă car cu ditamai geamantanele.

65. OBAMA: „ROMÂNII, VĂ ORDON: TRECEȚI ATLANTICUL!”

Circulă și pe aici zvonuri – de fapt, circulă pe dracu’, adevărul e că vorbim noi între noi, românii, ce am citit prin ziare online, că pe americansky îi doare-n *ass* de problemă – cum că s-ar scoate vizele pentru America, sau, mă rog, că s-ar relaxa criteriile pe baza cărora purtătorii de pașapoarte românești pot obține dreptul de intrare în State.

Normal că deja s-au creat cel puțin trei tabere, adică pro, contra și respectiv „mă doare la bascheți”, vizavi de liberalizarea traficului de ființe umane și românești înspre Iueseii. Liberalii, adică partizanii ideii de vize la tot cartierul, sînt cei ce au prin patrie neamuri și prieteni care în nenumărate rînduri au fost calificați drept suspecti și catalogați de neîncredere de către Departamentul de Stat, fiind refuzați cînd s-au dus să ceară bilet de intrare în împărăția norilor zgîriați. Susținătorii eliminării vizelor nu sînt interesați sau deranjați că măsura ar putea avea consecințe nefaste pentru imaginea lor de români harnici, buni și drepti și că pe lîngă cunoscuții veniți în vizită s-ar putea insinua și niște brigăzi artistice similare cu alea de-au dus faima țării prin toată Europa. Argumentul lor e că la cîte lepre are America, niscaiva zeci sau chiar sute de mii de robălăi made in Romania sînt o nimica toată și, dacă se ajunge acolo, are cine să-i liniștească, din moment ce singurul drept pe care ți-l recunosc polițiștii americani e acela că poți să taci, și nu să te vaiți, atunci cînd ți-o iei peste bot. Pe partea cealaltă, conservatorii, cei care nu sînt de acord cu așezarea în poziție capră a statuii Libertății pentru fanteziile românești, se tem că America va fi invadată de tabere de refugiați

și violatori, de barbari și mailați care au prăduit deja Vestul apropiat, iar imaginea emigrantului român, lăudăros, isteț și mocangiu, va fi făcută țândări de nou-veniți. Temerea de a fi băgați în aceeași oală cu emigranții latino-americiani, în fața cărora est-europenii de aici au avut întotdeauna un complex de superioritate, este atât de mare încât, cu riscul de a nu pupa mamaie America încă dooj' de ani, nu vor să vadă în programele de știri noi episoade cu români prinși la violat manechine prin vitrinele mall-urilor americane. Cît despre mine, fac parte din echipa cu bascheții, dar dacă m-ar obliga statul să votez, pentru un pet de răchie și o pungă de eugenii, aş zice ca primii, mai ales că pe aici sînt deja destui români care s-ar califica măcar în tururile preliminare la „Emigranții au patent”, faza pe magazine și bancomate. Zona infracțională este dominată însă de alte nații, crocodili și culori, iar găinarii români sînt prea slabi pentru a da o direcție coerentă, un sens și o imagine adecvată comunității noastre. E drept că, odată cu scoaterea vizelor, lotul s-ar putea întări cu ceva profesioniști din țară și prin urmare un conflict cu băștinașii nu poate fi exclus, dar, dacă se va ajunge acolo, propun să se folosească cît mai multe arme, cît mai fatale și cît mai mortale, pentru că victimele, din oricare tabără, sînt binevenite.

66. DIN CAUZA LA UN TENDON, IAR RATEZ EU WIMBLEDON

Rînd pe rînd, toate competițiile sportive în care am fost angrenat s-au încheiat, astfel că săptămîna trecută am închis, în sfîrșit, televizorul și-am reușit să ies din casă, ca să mă dezmořesc ușor, să fac ceva mișcare de mers și să practic niște jocuri de recreere și socializare cu mingea. Întîi am vrut să mă duc să joc fotbal, însă n-am găsit nici o echipă în care să mă integrez, deși aveam mingea mea, fiindcă învățasem încă de pe vremea cînd eram copil că dacă vreau să intru vreun minut pe teren trebuie să vin cu obiectul, altfel nu prindeam loc într-o echipă nici dacă se juca cu unu sau doi în minus. La ăștia n-a mers, că aveau un sac de mingi și cred că dacă mai stăteam mult pe acolo îmi dădeau una de la ei, numai să mă car.

Pînă la urmă, am decis să mă duc să joc tenis cu un vecin, mai ales că avea rachetă și pentru mine, chestie care m-a făcut inițial să cred că, potrivit teoriei mele de la fotbal, e atît de slab încît nu poate juca cu cineva decît dacă vine cu tot echipamentul de acasă. Eu pînă atunci mai intrasem doar o dată pe un teren de tenis adevărat, acum vreo zece ani, că am avut de spălat un covor și nu aveam unde să-l întind, dar eram destul de încrezător că nu poate fi cine știe ce, mai ales că văzusem și eu la televizor cum trebuie să stai aplecat și să te legeni cînd servește adversarul și cum să bați mingea de cinci-șase ori în pămînt înainte de a da un as. Din păcate, a trebuit să abandonez într-un moment-cheie – eram condus cu 5-0 la game-uri –, pentru că a început să mă doară puțin în partea stîngă și n-am dorit să forțez și să-l zdrobesc, să aibă după aceea impresia că am vrut să-l umilesc,

bătîndu-l cu 6-5, în ciuda stării mele medicale care putea fi gravă. A două zi însă, și toate zilele de după, m-am trezit cu o durere cruntă în mîna dreaptă, care am înțeles de pe internet că e normală totuși la sportivii de mare performanță, care își suprasolicită musculatura și tendoanele brațului. Astfel, vă rog să mă scuzați că pînă și la aparatul ăsta de făcut litere bat cu stînga, însă un pui de tendinită, profesională, de, combinat cu o deosebită febră mușchiuloasă mă obligă de aproape o săptămîină să folosesc o singură mîină pentru sticla de bere, țigară și telecomandă. Dar vă spun sincer, mă descurc, mulțumesc de întrebare, iar cînd o să-mi revin, o să continuăm meciul, dar poate nu de la scorul ăla, pentru că n-ar fi fair să-i dau adversarului speranțe false.

67. CUM ERA SĂ MĂ CURĂȚ CU UN SIMPLU DUȘ

Săptămîna asta era cît pe ce să nu mai fie, însă pînă la urmă iată că este, și e foarte bine că e, deși s-ar putea să fiu puțin subiectiv, după cum o să vedeți, dar dacă nu era, nu mai ajungeam să vă spun de ce, dacă mă înțelegeți pe undeva. Era într-o vineri, săptămîna trecută, cînd s-a întîmplat. Afară frig. Prea frig pentru luna iunie, cum se zice și-n filme. Vremea necaldă era ca o prevestire că ceva rău o să se întîmple. Cîinele nu s-a atins de mîncare și nici nu m-a lătrat, ceea ce iarăși putea fi un semn, dacă nu mi-aș fi adus aminte că nu-l mai am de șase luni. În schimb, mi se zbătea ochiul drept. Ba nu, stîngul, dar eram puțin derutat, fiind în fața oglinzii, bărbierindu-mă. Nu m-am tăiat, cum fac de obicei – ăsta nu-mi dau seama dac-a fost alt semn sau a fost doar pentru că eram treaz. Mă rog, aproape treaz, fiind dis-de-dimineată. Am intrat la duș, mi-am turnat ca de obicei o canistră de șampon în cap, am zis Doamne-ajută și, cu ochii închiși, am început să mă spăl pe cap. Cum-necum, la un moment dat, cu nasul înfundat de detergenți, am deschis gura să iau un piept de aer, moment în care am aspirat cam doi pumni de spumă de șampon, fără s-o mestec. De scos nu mai puteam s-o scui, luînd-o deja la vale, de înghițit a două oară îmi era frică să mai înghit, așa că am deschis gura sub jetul de apă și am făcut gargară pînă au ajuns bulbucii la tavan. Am continuat să scui, dar era în zadar, otrava era dusă deja pe gît și aproape ajunsese în stomac, fiindcă începusem să rîgîi cu arome de cocos și căpșuni. Am continuat să beau apă de la țuturul dușului, dar îmi făcea și mai rău, astfel că am ieșit, am luat

vasul de la WC în brațe, cum fac de obicei după ce mă simt bine, și am încercat să-mi provoc un avort spontan de digestie, băgându-mi degetele pe gât, în speranța că dau afară soluția de cosmetice. Degeaba, îmi venea stomacul pînă-n laringe, cu tot cu intestine, dar tot nu am putut să elimin, contra naturii, spălătura. Îmi era rău, iar la vremea aia credeam că ăla e rău de moarte, că mi-a venit și să mă rîd, singur, cînd mi-am imaginat cum o să le ard sprîncenele cioclor care mă vor incinera, care vor umbla cu lampa de benzină să-mi dea foc, neștiind că eu sînt plin de cloruri, sulfați și fosfați.

Înghițeam în sec, fiindcă îmi era frică să mai beau apă, de teamă să nu-mi urce clăbucii pe esofag în sus, dar pînă la urmă m-am întors și m-am gîndit că apa va dilua cosmeticele alea și, cu ce mai am eu pe acolo prin stomac, fac o treabă bună. Sau mare, nu conta, atîta timp cît îndeapărtam pericolul să decedez, naibii, în baie, cu borcanul de chimicale-n mîină, ca vedetele. După vreo oră, senzația de greață și gustul de Caraibe cu ulei de motor mi-au trecut, astfel că am reușit să beau o cafea. Foarte bună, nimic de zis, dar cred că am făcut-o puțin cam tare, că mă ustura în jos pe gât cînd o înghițeam. Dar cu toate astea, pînă la urmă, pe lîngă faptul că n-am murit, ceea ce-i destul de mișto, zic eu, m-am mai ales cu ceva bun din experiența asta: știu că măcar în stomac n-o să mai fac mătreață, pentru o vreme.

68. LUMINIȚA DE LA CAPĂȚUL RĂBDĂRII

Săptămîna trecută, în timp ce-mi vedeam de treabă și înjuram toți boii din trafic ce nu se dădeau la o parte din fața mea, dar și pe ăia care mergeau mai tare decît mine, mi s-a aprins o lumină pe bord, o chestie prin care computerul mașinii îți spune că e o problemă la torpedo sau la radiator, nu mă pricep la d-astea, că eu am terminat profil de cofetar-ospătar. Cu lampa aprinsă pe bord și în cap, m-am dus direct la service, că oricum nu aveam altă treabă pentru restul zilei, și le-am zis să se uite să vadă ce are, că eu aștept în sală, și asta pentru că eram foarte grăbit, nu neapărat pentru că aveau acolo cafea și gogoși gratis. După vreo oră, atît cît mi-au spus inițial că va dura investigația, am fost anunțat că mecanicii nu pot lua legătura cu calculatorul mașinii, sau așa ceva, și, printre scuze, m-au rugat să mai aștept. Era momentul să declanșez atacul și, deși eu aveam timp la dispoziție să-mi facă o mașină nouă chiar, am început să bat cu pumnul în masă, să fac scandal, cum că nu-și respectă cuvîntul și-mi mănîncă timpul, că așa lipsă de profesionalism n-am mai întîlnit de cînd sînt și că vor doar să-mi ia banii etc. Țasta, angajatul, nu mai știa cum să mă liniștească, și se vedea că-i vine să intre în pămînt de rușine, nu atît pentru că s-a dovedit incapabil să mă mulțumească, în definitiv pe el îl durea la bască de mine, ci mai ales pentru că se uitau deja la noi vreo 15 clienți, cum eu îl făceam în toate felurile, în engleza mea de șantier. Pînă la urmă, mi-a pus cheile în mîină și mi-a zis că dacă nu mai vreau să aștept, nu am decît să-mi iau căruciorul și să mă duc să-l repar acasă, în fața garajului. Aici a făcut a doua

greșeală, după aia în care mi-a dat un timp în care nu s-a încadrat: și-a ieșit din fire, eu doar făcându-mă că sînt turbat, astfel că am cerut să vorbesc cu managerul, șeful lui. Țsta nu era acolo, astfel că am întrebat de boss-ul cel mare, de director, care bineînțeles că era într-o ședință. OK, zic, deci nu-mi rămîne decît să mă adresez direcțiunii generale, pe America, și între timp o să umplu internetul cu review-uri negative și chiar o să-mi caut un avocat atît de fomist încît va accepta să preia un asemenea caz. Am plecat cu scîrțîit de roți, dar cu coada ochiului mă tot uitam în oglinzi, așteptînd să-l văd pe vreunul alergînd după mine să mă întoarcă și să-mi spună că orice reparație ar fi, mi-o face gratis. Nu s-a întîmplat, dar la nici zece minute după ce am părăsit incinta primesc un telefon de la director, care își cere scuze și mă roagă să revin și să rezolvăm problema. I-am spus că e prea tîrziu, sînt în drum spre o întîlnire de afaceri foarte importantă, că o să vadă el pe dracu' cînd mă eliberez un pic din programul de *business* deosebit de încărcat pe care-l am. Omul insistă și se oferă să trimită pe cineva să vină să ia mașina și să-mi aducă alta în loc, pe durata reparației, fără a plăti vreun ban. Deja obținusem mai mult decît voiam, reparație și mașină gratis, însă nu am cedat ușor și i-am spus că sînt foarte dezamăgit de felul în care am fost tratat și nu cred că voi mai reveni vreodată acolo, dar că ținem legătura prin avocați. Omul, cînd a văzut că n-are cu cine, și-a mai cerut scuze de 200 de ori și mi-a spus că dacă nu vreau asta e, îmi dorește noroc în viață și la revedere. Am simțit cum îl pierd și m-am repliat rapid, spunîndu-i că m-am uitat în agendă și aș avea ceva timp liber a doua zi, astfel s-ar putea să le mai dau o șansă. Ne-am înțeles să revin, să-mi repare hîrbul gratis, iar între timp să-mi pună la dispoziție mașină – nouă, evident – cu care să merg la săpat.

69. FIE PLAJA CÎT DE REA, TOT MAI BUNĂ-N BÎRZAVA

„A venit vara, acoperă-mi scaunul cu ceva, cu umbra unui interimar sau mai bine cu incompetența ta”, i-am spus șefului, zilele trecute, făcînd x-uri cu markerul în calendar, peste primele trei săptămîni din august, perioadă în care voi fi plecat în vacanță. După ce mi s-a aprobat concediul, de către toți cei doisprezece aprobatori, de la Resurse Umane, Contabilitate, Vînzări, IT, Direcțiune, Pază și băiatul care ne aduce cafea dimineața, am făcut consiliu de familie, pentru a decide unde vom pleca în vacanță. Ca întotdeauna, au fost trei contra unu, adică eu împotriva tuturor, dar asta nu mă deranjează prea tare atîta timp cît democrația și orice altă formă de exprimare prin vot egal și liber sînt strict interzise în casă, prin grija și mila autosubsemnatului. Pînă la urmă, s-au făcut niște concesii, s-au mai vărsat niște lacrimi, unii – nu dau nume, că-s minori – și-au mai pierdut, temporar, din drepturile și așa puține pe care le aveau și în final am convenit să mergem undeva unde găsim soare, apă și nisip. Am început să căutăm locuri care să corespundă criteriului stabilit, iar primele destinații tăiate de pe listă au fost Hawaii și Fiji, din cauza cutremurelor, tsunami-urilor și prețurilor care bîntuie prin Pacific. Nu-i nimic, căutăm ceva după buget, pînă-mi intră mie banii ăia de milionar, astfel că am dat peste Caraibe și Mexic. La prețuri era OK, dar cînd am văzut că rata natalității în zonă este egală cu cea a criminalității, am renunțat și am trecut Atlanticul. Mai întîi am pus ochii pe Spania/Italia, pe ale căror plaje mă și vedeam întins, cu burta la soare, sorbind din niște bericioase reci, lîngă alți burtoși, cu copii la fel de gălăgioși, care, culmea,

și vorbesc aceeași limbă ca și mine, astfel că, scuturat de frigurile acestei premoniții, am spus pas. Am zis atunci să mergem în Grecia sau în Turcia, locuri înșorite și grele de istorie, însă ambele au probleme economice și sociale grave, după cum arată ăștia la televizor, și am considerat că ar fi prudent să nu ne aventurăm, mai ales că avem copii mici. Între timp, lunga noastră listă de opțiuni s-a tot micșorat, astfel că a trebuit să luăm în considerare și Bulgaria, cu ale sale nisipuri de aur și „servicii mai bune decât în România”. Nu suna chiar rău, dar ca să ajung în Bulgaria, trebuia să zbor în România, iar dacă sînt deja în România, de ce n-aș merge la Mamaia, adică acolo unde trag vara exact ăia din cauza cărora am plecat eu din țară? Tot frămîntîndu-mă să aleg cea mai bună destinație, m-au lovit ideea, inspirația, geniul și le-am spus tuturor că mergem la ai mei, la țară, pe malul Bîrzavei cea frumos curgătoare cu găini moarte și limpede ca uleiul ars de tractor. Luăm o pătură, niște PET-uri de bere și încingem niște grătare la umbra scaieților, de alungăm toți țînțarii, care altfel ne-ar mânca de vii.

70. BATE-UN VÎNT RECE DIN BALTĂ LA CHICAGO-N PORT

Încă o dovadă că America nu mai e ce-a fost și nu se mai bucură de statutul de megaputere planetară, care face tot ce vor stealth-urile, tomahawk-urile și blackhawk-urile ei, este și faptul că a început să se strice vremea, probabil ca urmare a atacurilor cu bombe de caniculă și rachete cu furtuni tropicale, lansate de teroriști, care lovesc zilnic țara. O vijelie de mare intensitate și încărcătură electrică a măturat, săptămîna trecută, străzile, curțile și, în cîteva cazuri, sufrageriile unor case din localitate. Ocazie cu care m-am adăpostit cu toată familia, fără cîine, că ăsta, cînd simte pericolul, fuge de acasă, în cămară, că i-am și zis soției, care, atunci cînd s-a pornit furtuna, și-a adus aminte, de la televizor, că în situații din astea oamenii ar trebui să se refugieze în subsol: „Sigur, păpușe, ne ducem și noi în beci, dar o să dureze ceva pînă-l sap, că noi ne-am luat casă fără pivniță, fiindcă îți era frică de igrasie”. După aproximativ 30 de minute de sinistru, lucrurile s-au liniștit, astfel că i-am trimis pe toți afară, la joacă, dar eu am mai zăbovit, fiind trecut de vîrsta aia, și, în plus, putea oricînd să se întoarcă uraganul. Într-un tîrziu, cînd mi s-au terminat bateriile de la lanternă, am scos și eu capul dintre borcanele cu murături și am ieșit să evaluez pagubele suferite. Astfel am constatat că trambulina ălor mici era acum în curtea vecinilor, cu tot cu gardul despărțitor dintre noi, ceea ce, cred – și sper –, îl face pe el responsabil pentru reparații. În rest, n-am remarcat mari stricăciuni, observînd doar lipsa cîtorva scaune de plastic, care mi-au zburat de pe terasă, dar în locul căroră am primit, tot pe calea

aerului, de la alți consăteni, un tomberon de gunoi, perfect funcțional și pe jumătate plin, o umbrelă de soare ruptă și absolut inutilizabilă, dar bună la casa omului, și câțiva șlapi de plajă, desperecheați. Pe stradă, o mulțime de copaci au fost doborâți sau ruși de furtună, iar în cădere au făcut fericiți câțiva posesori de rable asigurate. După vijelie au venit căldurile caniculare, și cum curentul nu a fost reparat, a trebuit să rezistăm fără aer condiționat, ceea ce nu e mare lucru dacă temperatura nu ar coborî pînă la 35 de grade Celsius noaptea, cu umiditate de sută la sută, astfel că am renunțat și la tradiționalul maiou și stau în casă doar în tetra și cu o batistă legată pe cap, în colțuri, spre oroarea familiei, care mi-a interzis categoric să mai ies prin curte sau să răspund la ușă cînd sună cineva. Nu știu ce fac ăia la Washington, însă niște măsuri urgente, radicale, se impun, altfel o să ajungem nu doar de rîsul vremurilor, ci chiar de al vremii, care a început să-și facă de cap. O țară, dar ce spun eu o țară, o gigaputere care a reușit să facă celebre și victorioase niște brigăzi de păduchioși talibani, nu are cum, dom'le, să nu posede resursele necesare pentru a se bate cu clima, mai ales acum, în aceste vremuri de mari prefaceri, cînd contractele statului cu firmele de armament sînt pe sfîrșite.

71. IADUL DE CHICAGO, UN PIC MAI CĂLDUROS DECÎT IULIE DE BUCUREȘTI

După ce a devenit capitala americană a crimei și corupției, Chicago încearcă, zilele acestea, să ocupe prima poziție și în topul celor mai călduroase metropole, prin înregistrarea unor temperaturi-record, de +40 de grade Celsius, sau peste 100 Fahrenheit, pentru că americanii, normal, își permit mai multe linii pe termometru. Aerul condiționat merge încontinuu, însă a trebuit să fac orar pentru toată familia să dormim în frigider, cu rîndul, ca să ne putem răcori. În curte am pus o piscină gonflabilă, dar o folosim doar ca să mai fierbem un cartof, ceva, apa fiind opărită. Astfel, am hotărît să mă duc la bazinul comunal, unde pentru cîteva dolari pe zi poți să te speli pe picioare împreună cu alte cîteva sute de săteni, în același timp și în aceeași apă. Nu m-am băgat de la început, ca ghiolbanul, în apa mare, ci am zis să fiu civilizat, astfel că am sărit cîteva bombe în secțiunea rezervată copiilor, că m-am și lovit la picior, de niște capete, pînă a venit unul și m-a scos în fluier de acolo, trimițîndu-mă la adulți. Eu știu să înot, dovadă fiind faptul că pînă acum nu m-am înecat niciodată, însă nu-mi place, fiindcă am impresia că înotul te obosește, iar eu m-am dus acolo să mă răcoresc și să mă relaxez, nu să transpir de efort. Astfel că am intrat, dar m-am dus înapoi, ca submarinul, în zona cu apă mică, unde am stat toată după-masa, doar cu nasul și cu ochii afară, precum hipopotamii.

După o vreme am ieșit să mă bronzez puțin, dar n-am găsit nici un scaun liber, toate fiind ocupate cu prosoape. Am dat o tură de bazin și pînă

la urmă m-am așezat pe unul sub care am văzut o pereche de șlapi cu număr mic, ceea ce însemna că cel care-și rezervase șezlongul era fie o tipă, fie un sfrijit, deci nu se punea problema să mi-o iau pentru nesimțire. Am avut dreptate, în parte, locul fiind al unei piticanii de femeie, dar care era acolo cu soțul/prietenul, un individ cam la 1,90 m și 120 kg, motiv pentru care mi-am cerut urgent scuze de la doamna și iertare de la domnul. Pentru că mă cam răcisem de la apă, am intrat pentru câteva minute la saună, o încăpere cam cât un șifonier de burlac, rezervată doar bărbaților. Mi-am găsit cu greu un loc într-un colț, lângă un domn care mi s-a părut mie mai serios, adică singurul care încă avea prosopul pe el, restul fiind toți goi-puşcă. Că erau dezbrăcați mai treacă-meargă, dar unii luaseră niște poziții extrem de medicale, ca să zic așa, întinși pe spate și cu picioarele desfăcute, gata de naștere, bălăngănindu-și, din când în când, genunchii și, odată cu aceștia, tot ce le atârna pe organism. Pe altul îl apucase pofta de exerciții, în nădușeala aia, unde abia puteai respira de la abur, și se contorsiona și îndoia, expunându-și părți ale corpului care n-ar fi trebuit să vadă niciodată lumina, iar dacă asta nu era de ajuns, mai și gîfîia și icnea, oferind un spectacol absolut terifiant. N-am mai rezistat și am ieșit, jurîndu-mă ca de acum înainte să fac numai lucruri bune, fiind convins că dacă o exista iad, cam așa trebuie să arate, adică fierbinte, cu ghei în fază latentă, grași și transpirați.

72. RÎDE TALCIOC DE OALĂ SPARTĂ

De obicei, la talcioc nu merg pentru că am treabă, ci tocmai pentru că nu am. Mă trezesc în fiecare duminică dimineața cu noaptea-n cap (și cu o șapcă de plumb, dar divaghez) și mă duc să casc gura prin târg, să aflu ultimele cotații de market pentru ventilele de bicicletă și să mă pun la punct cu evoluția săptămînală a dolarului în raport cu papornițele de rafie.

Dacă e să mă iau după ce văd în piață săptămîină de săptămîină, pot să spun că nici de vîndut nu a mai rămas mare lucru în America, sau, dacă vreți, nici de furat, pentru că o grămadă de lucruri care se oferă la vînzare sînt din mangleală, în special scule și mașinării, procurate de specialiști în cursul săptămîinii, de te miri pe unde, și oferite spre vînzare/răscumpărare duminica. Pe lîngă franceze, clești și compresoare, mai poți găsi însă și o cămășuță frumos ornată cu cruci, vulturi și capete de oameni morți, gen El Che, ochelari de soare, aproape de firmă, curele de piele aprobate de PETA, papaya și pătrunjel, lanțuri de drujbă care merg și la motocicletă, ciorapi plușați pe ambele părți și umbrele telescopice cu vîrf de suliță, împotriva trăsnetelor, sau, după caz, pentru atac ori legitimă apărare. Vînzătorii de CD-uri au o ofertă destul de redusă, limitată la house-euro-trash și mariachi, de cînd narcomusica, un fel de manele mexicane, care cîntă despre șmecherii de Michoacán, droguri și dușmani, au fost interzise. Piața are, ca orice bazar, un aer exotic, de favelă mexicană unde cu zece dolari cumperi toată masa și-l închiriezi și pe José o săptămîină să ți-o povestească pe aia cu bicicleta măgarul galben. Săptămîina trecută mi-am cumpărat o pălărie de cowboy, pe ale cărei panglici scrie mare Thailand, dar pentru trei dolari, cît

am dat pe ea, putea să scrie și Curtici, că tot merita, la ce soare mă bătea perpendicular pe creastă. Cei șapte dolari rămași i-am cheltuit pe mâncare, normal, mai exact trei tacos și o gordita, gătite la botul calului și a sute de trecători, care mi-au suflat și strănutat în farfurie, servirea făcându-se pe loc, la niște măsuțe, unde împărțeam cu alți consumatori rola de șervețele, sosurile și pachetele de E.coli. Mîncarea însă este genială, aromată, gustoasă și sățioasă, și chiar te miri cum au putut oamenii ăștia să piardă Texasul în fața unor mîncători de conserve și terci de ovăz. Înainte de plecare, mi-am luat și un frumos inel de cositor, ceva classy, cu modele aztece, să nu zică lumea că nu știu să-mi asortez pălăria cu bijuteriile și, evident, fața.

73. S.O.S. DULCE SAU PICANT?

După două săptămâni de vacanță în România, am constatat că mi-au rămas mici nu doar pantalonii, ci și cureaua. Mîncam de plăcere, de drag, de poftă, de plictiseală, din obligație, din simpatie, de ciudă, de bucurie, într-un cuvînt, mîncam pe bază nervoasă, pe oriunde unde mă duceam. Cu o singură excepție, de care vă voi povesti altă dată, prin toate restaurantele, cîrciumile și langoșeriile prin care am fost și am mîncat, nu am simțit nevoia să las bacșiș, în primul rînd pentru că mîncarea a fost meh și, în al doilea rînd, pentru că servirea era bleh. Da, porțiile s-au mărit, la fel și prețurile, farfuriile nu mai sînt crăpate și unse, iar paharele nu se mai șterg cu fața de masă, în prezența ta, ci chiar se spală (la lighean, dar orișicît) între două serviri. La orice întîlnire cu rude, prieteni, amici, mi s-au recomandat restaurante cu specific italian, adică pizza, paste și respectiv derivatele lor, gen lasagna, calzone etc. La unul dintre aceste localuri, undeva, nu contează, am comandat o pizza, iar doamna care se făcea că-și notează foarte conștiincios cererea mea de a nu pune piper pe salamul de șapte lei, pentru a mi-l servi drept pepperoni, m-a întrebat, exasperată de lipsa mea de cultură în comandarea unui fel de mîncare atît de sofisticat: „și de care sos vreți la pizza?”. „Păi, vine cu sos?”, întreb eu, rușinat pe undeva să comand ceva ce nici nu știu ce e, la care ea îmi răspunde, făcînd eforturi supraomenești să nu-și dea ochii peste cap și să rămînă oarecum calmă: „Îhî, ziceți, dulce sau picant?”. Zic „picant”, deși nu-mi stă în caracter să mănînc iute, dar mă gîndeam că dulce și pizza parcă nu stau prea bine în același context. Pînă la urmă, sosurile, și ăla dulce și ăla picant, s-au dovedit

a fi de fapt un ketchup de supermarket, frecat cu busuioc uscat. Partea bună e că nu ți le pun ei direct, ci te lasă să le întinzi singur, elegant, cu cuțitul de unt, depus de către ospătar, împreună cu furculița, direct pe masa de sticlă, superficial ștearsă la puțin timp după ce ne-am așezat, că am și întrebat dacă trebuie să ne ridicăm, să poată omul să-și facă treaba cum trebuie, la care ni s-a spus să nu ne deranjăm și să stăm cuminți pe scaune, astfel că toate firimiturile de pâine și resturile de pe masă ne-au fost puse în poală, cu ajutorul unui pământuf cu coadă, din ăla de dat păianjenii de pe la colțuri, dar divaghez! Cam peste tot, perioada de așteptare între comandă și aducerea felului la masă varia între 30 și 60 de minute, cu excepția unei unei șaormerii dintr-un cartier celebru, unde nu am așteptat decât zece minute să încălzească kebabul la rezistență și chifla la microwave. La porțile Orientului, acolo unde turcii s-au simțit ca acasă vreme de sute de ani, am mâncat cel mai englezesc doner kebab din viața mea, înecat în maioneză, cu garnitură de pătrunjel și sare grunjoasă, vîndută drept salată tabbouleh. După cîte am pătimit de pe urma lor, iată că a sosit și clipa revanșei, sultanii otomani învîrtindu-se în pămînt ca elicea la ora asta dacă ar ști cu cîtă desconsiderație și dispreț tratăm bucătăria turcească. Pe lîngă imposturile astea de mîncăruri servite prin restaurantele cu și fără specific, clisa, brînză și ceapa de la ai mei de la țară par o Sfîntă Treime, cu gust de plai și arome de rai.

74. GATA, AM DECIS SĂ MĂ PENSIONEZ DIN FOTBAL

Deși m-am jurat că nu o să încerc să-mi trăiesc visurile neîmplinite prin copii, mi-am călcat pe cuvânt cu prima ocazie, atunci când mi-am înscris pitica la o grupă de soccer, în speranța că peste ani voi scoate din ea o Messioaică, o Zidancă sau o Gerrardesă care să câștige atâtea trofee încât să nu pot eu număra banii, în calitatea mea de tată, impresar, antrenor și, pînă la urmă, beneficiar al tuturor drepturilor bănești cuvenite. Astfel, vineri după-masă m-am prezentat împreună cu tînăra mea speranță pe terenul de antrenament din spatele școlii, pentru prima ședință de pregătire, unde ne-am întîlnit cu restul echipei mixte de copii și părinți. Unii părinți, probabil cu mai multă experiență, au venit cu scaune pliabile pe care și le-au pus la umbră, pentru a asista la antrenamentul cu public. Eu nu am avut scaun, dar pentru că nu voiam să mă întind pe iarbă și să par țăran, mi-am căutat de lucru, în picioare, pe teren, făcîndu-mă că inspectez cu mare atenție ochiurile plaselor din spatele porților și marcajul tușelor. La un moment dat, a sosit și antrenorul principal, un ochelarist cu față de IT-ist fără job, îmbrăcat în pantaloni de stofă, cu dungă, și pantofi de nuntă, care i-a strîns pe copii într-un colț și foarte concentrat a început să le vorbească și să gesticuleze spre diferite zone ale terenului. Taci, zic, că a început tare, cu pregătirea tactică, ca nea Imi pe timpuri! După vreo trei minute de ședință însă, i-am văzut pe cei mici că aleargă toți, fără mingea, spre locurile indicate, pentru a pune sticlele de apă care urmau să fie folosite pe durata antrenamentului. Pînă la urmă, s-a trecut și la exercițiile cu mingea, unde s-

a insistat ceva vreme pe identificarea balonului pentru fiecare copil, cei mai mulți neștiind cu ce minge au venit de acasă. Antrenamentul propriu-zis a constatat în conducerea mingii cu orice parte a corpului pe distanțe foarte scurte și pase la coechipieri imaginari, urmate de sprinturi spre sticlele de apă și gustările aduse de acasă. Din totalul de vreo 15 copii, vreo zece nu au văzut în viața lor o minge de fotbal pînă atunci, trei s-au autoaccidentat încercînd să țină mingea în mînă și să o lovească în același timp cu piciorul, o fetiță, din plictiseală, probabil, și-a băgat mîinile pe sub tricou și nu a mai putut să le scoată, motiv pentru care a început să plîngă, fiind nevoie de intervenția mamei pentru clarificarea problemei, iar o alta își căuta prin iarbă un dinte de lapte pe care pretindea că tocmai l-a scos și i-a fost furat. Dar nu de talentele altora îmi era mie, ci de speranța mea, la care eu personal și fără a fi subiectiv am văzut o ușurință deosebită, nativă aș zice, de a jongla cu balonul, pe care atunci cînd îl prindea îl pune la firul ierbii, ca toți marii jucători, de altfel, și se așeza cu fundul pe el și cu mîinile în șold, loc de unde nu mai putea fi recuperat decît la intervenția energetică a antrenorului. După ce am văzut pînă acum, mai e mult de lucrat pe partea mai puțin poetică a problemei pentru a duce la îndeplinire planul meu de a mă pensiona anticipat la 45, hai, 46 de ani, că poate fata nu se mărită pînă la 18 ani cu un fotbalist celebru, dar mai ales bogat.

75. MAI AVEM NEVOIE ȘI SĂ TUNDEM IARBĂ

Din cînd în cînd, cam o dată pe lună, sau cînd se întîmplă să sune vecinii scandalizați la protecția mediului, tai iarba de prin curte, smulg bălăriile de pe lîngă gard și dau cu mătura prin fața casei – dar numai după ce am udat cimentul, să nu se ridice praful. Săptămîna trecută am fost nevoit însă să intru cu mașina de iarbă în țarină, deși la cum arăta ogorul mai potrivită era o cositoare din aia industrială, savana din spatele casei putînd ascunde liniștit o cireadă de lei cu tot cu trei jeep-uri de turiști veniți în safari. Lanul era atît de impunător, că extratereștrii care repetă la matematică, cu cercuri geometrice, nu ar fi avut curajul să intre. Cînd au văzut că mă apuc de treabă, copiii s-au bucurat peste măsură, sperînd că odată cu tăiatul lianelor și mohorului își vor putea recupera, în sfîrșit, mingile pierdute, acum vreo două luni, în lanul de pălămidă. Mi-a luat cam trei ore să pun la pămînt costreava, dar a meritat, în urma acțiunii recuperînd trei navete de sticle, două porți de minifotbal pentru care l-am bănuit luni de zile pe vecinul de lîngă că mi le-a furat, un scaun de terasă și șapte pitici de grădină sălbăticiți complet. După asta m-am apucat să aranjez, cu freza electrică, gardul viu din fața casei, care se înălțase de nu vedeai hunul încălecat în partea cealaltă. Inițial, am vrut să fac niște forme frumoase, niște dinozauri sau pești în mărime naturală, cum am văzut în filmul ăla cu Edi Forfecatorul sau în sectorul 4, în recenta vizită la Bucale, dar mi-au ieșit niște buburuze abstracte, cu antene prin toate părțile – așa că a trebuit să tai, să nivelez, să aranjez, să mai iau un pic de aici, să mai retez

puțin de dincolo, pînă l-am îndreptat linie, de-l sar acum și iepurii. Am intrat și în straturile de flori, pe care nu le-am mai udat de cînd le-am pus, dar nici nu cred că le-ar fi ajutat la ceva, că au venit cu niște viruși de buruieni care le-au năpădit plenar. Prin urmare, am ras fără milă și am aruncat la gunoi tot ce mi-a ieșit în cale, în total o cotăriță de bălării și șase lămpi solare de grădină, pentru că de frica scaieților n-am vrut să risc, și am secerat tot. Planuri mai aveam și cu mărul sălbatic din fața casei, cu salcia rahitică din spate și cu plopul vecinului care se desfrunzește în fiecare toamnă pe proprietatea mea, dar n-a mai fost timp că se întunecase deja, și unde să pleci noaptea cu toporul după tine, dacă nu ai măcar boală pe cineva?! Oricum, în mare am făcut oarece curățenie prin cultura vegetală... Deși, dacă mă gîndesc bine, cu 30 de dolari luam două bidoane de ierbicid și în zece minute făceam grădina ca Cernobîlul, după care o cimentam toată, doar așa, de-al dracu', să-i oftic pe americanii ăștia care sunt atît de calici încît pun gazon și flori în fața casei, în loc să tragă o sapă de beton și o poartă din fier forjat, cum am văzut eu recent la un prieten de-al meu, nu-l știți voi, la Strehaia.

76. TENSIUNI DIPLOMATICO- GASTRONOMICE PE AXA BUCUREȘTI-CHICAGO- WASHINGTON

Săptămîna trecută, atît eu, cît și restul comunității noastre ne-am pregătit intens de vizita președintelui român, probabil cel mai important eveniment al anului în diaspora românească din America după concertul superextraordinar al unui nepot de fin de-al cumnatei lui Florin Salam. Încă de pe la începutul săptămînii am făcut pregătiri, am șters de praf în frigider, am spălat toate cărțile din bibliotecă și am pus perdele portocalii la mașină, dar pentru a nu fi prins pe picior greșit, am vopsit cauciucurile verzi, în caz că pînă la urmă se aprobă la partid schimbarea. Cum nu-ți intră în fiecare zi în casă un șef de stat, am zis să-mi ies din rutină și să nu mă zgîrcesc, astfel că am cumpărat doar alimente neexpirate, mai puțin un borcan de maioneză care bătea în verde, dar pe care l-am luat mai mult ca să arate bine în poză, că știam că la ficatul lui nu se apucă să mănînce grăsimi. Din păcate, tot programul a fost dat peste cap de băgăciosul ăla de Obama, care, cum l-a văzut pe Băse pe acolo, s-a insinuat el imediat, băgîndu-se în seamă, să-l invite pe la el, alea-alea, că el are casa mai mare, mai albă, mai etc. În fine, chestia asta m-a deranjat pe undeva, pentru că atît eu, cît și vicepreședintele Joe Biden ne-am pregătit cît de cît, aveam și un program artistic cu niște cheerleaders, folcloriste de pe aici, și vine ăsta și ne ia invitatul din față. Bine, am înțeles că domnu' președinte românesc s-a

dus de rușine, că trăgea Obama de el ca leul de gazelă, că cică să-l cunoască și prima lui doamnă, să-l vadă și copiii, să-i arate cum și-a dat singur cu baiț pe lambriurile din Biroul Oval și câte borcane de banane murate și-a pus în cămară pentru marea foamete ce are să vină, mă rog, chestii d-astea. Până la urmă, poate n-aș fi zis nici pîs, ei fiind colegi de NATO și de muncă, dar am fost tare dezamăgit că nu i-a dat să servească nimic, îmbiindu-l doar cu niște mere, cred că de plastic, cînd se știe că la ora aia de dinainte de prînz mergea una mică, hai și mare, că doar Băse nu era la serviciu. De mîncat, nici atît nu s-a pus problema, Guvernul american fiind plin de datorii și nu-i mai dă nimeni, nici măcar o chiflă, pe caiet, așa că românii au trebuit să rîdă flămînzi și însetați în pozele cu licuriciul mare.

După treaba asta, omul s-a grăbit și n-a mai avut timp să treacă pe la noi, dar ca să nu creadă că m-am supărat, i-am pus la pachet niște hamburgeri reci și o damigeană de Coca-Cola, să aibă pe drum, că pe avion e mîncarea proastă și porțiile mici. Iar dacă nu le mănîncă el, le dă la oamenii ăia cu care a venit, miniștri sau ce or fi ei, că după priviri nu mi-am dat seama, iar de vorbit n-a vorbit nici unul nimic, numai zîmbeau încurcați și stăteau drepți, în afară de unul care cred că se cam cherchelise, că a început să o strige pe acolo pe nevasta lui Clinton „Fă, Hillary”. Totuși, vizita a fost un succes în plan diplomatic, România pune scutul la Deveselu, iar americanii au promis că vor pune și ei scuturi pe toate magazinele din New York, Chicago și Los Angeles, imediat ce vor da drumul la vize pentru români.

77. AM FOST AVANSAT, M-AU FĂCUT MĂCELAR-CONTABIL!

În ciuda părerilor habarniste ale populației, noua criză, sau Recession 2.0, este soluția cea mai bună găsită de specialiști pentru a termina cu aia veche. În lumina recentelor revelații cu minus produse de piețele financiare, și la noi la întreprindere ștăbimea a început să refacă calculele, să taie direct în oase și tendoane, că carne și grăsime nu mai există de mult, și să ne pregătească pentru anul viitor. De vreo două săptămîni sînt angrenat, împreună cu alți angajați, în procesul de fabricare a bugetului companiei pe anul care vine. Am fost cooptat în comitetul de elaborare a bugetului pe baza ideilor mele economice și a stilului frugal de viață cumpătată, după ce un șef de-al meu a observat că vin cu mîncarea de acasă împachetată în ziare care se distribuie gratis. Cu un spirit atît de econom și cu experiență vastă în materie de crize și găuriri de curele, dobîndită în România pre și postrevoluționară, este normal să fiu considerat specialistul colectivului pentru situații de gen. Rolul meu în cadrul echipei este să pun șine la dosare, dar cîteodată sînt consultat și pentru idei de reducere și economicăreală. De exemplu, am propus, pe baza cifrelor de la criza aia veche, cînd s-a luat măsura ca hîrtia de imprimantă să fie folosită pe ambele părți, ca pentru anul viitor aceeași strategie să fie aplicată și pentru hîrtia igienică, sau curpapurul, cum îi spun domnii. La criza dinainte, cafeaua premium dată de întreprindere a fost înlocuită cu una generic, de talcioc, dar pentru o reducere considerabilă a cheltuielilor am ridicat problema introducerii nechezolului și raționalizarea apei calde pentru frecarea ness-

ului. În același sens, cuptoarelor cu microunde folosite de către angajați să li se scoată becurile, acțiune cu dublu scop, de economisire a energiei electrice, dar și de descurajare a personalului de a folosi echipamentele întreprinderii. Pe linia acelorași măsuri de chivernisire a banului am propus și întreruperea de căldură pe timpul iernii, urmînd ca toți angajații să pună pe ei o pufoaică în plus, iar creioanele să fie ascuțite la ambele capete, dublîndu-le astfel eficiența. Coșurile de gunoi vor fi golite doar o dată pe săptămîină, după ce, în prealabil, o comisie specială va analiza conținutul și va recupera materialele reutilizabile, precum minele de pix goale, care pot fi folosite pe post de paie pentru băuturi cînd facem team building-uri, șervețelele de nas, bune de șters praful, dar numai după ce s-au uscat, și ambalajele de mîncare, gen cutii goale de conserve de pește și pateu, care pot fi puse pe birou, pentru agrafe și ace cu gămălie. Calculatoarele vor fi folosite doar de către șefi, și doar pentru situații speciale, în restul timpului acestea vor fi sigilate cu un macrameu pe care se va așeza un pește de sticlă, pentru că o fi criză și recesiune, dar trebuie să rămînem oameni. Nu știu cîte dintre soluțiile propuse de mine vor fi puse în practică, însă se pare că șefii mă apreciază pe undeva, pentru că de săptămîina asta am atribuții sporite, astfel că pe lîngă linierea caietelor am fost detașat la Resurse Umane, unde iau decizii și mai importante, în legătură cu cine pleacă și cine stă atunci cînd car cutiile cu dosare din birouri jos, în beci, la arhivă.

78. NIT BUSTER: LE-AM SPART CASA VECINILOR!

Săptămîna trecută m-am pus pe dărîmat, mînat de dorința de a elimina și ultima reminiscență culturală și arhitecturală moștenită de la vechiul proprietar, o colibă din placaj cu acoperiș de carton gudronat instalată sub terasă, la fereală, un loc ideal pentru cele 4.000 de viespi care și-au construit, după cum aveam să descopăr mai tîrziu, un cuib de mărimea și forma unei mingi de rugby, în care cred că aveau și mall cu cinema, că altfel nu-mi explic de ce au făcut atîta risipă de spațiu. După ce le-am anihilat chimic cu două spray-uri, am purces la operațiunea propriu-zisă de executare silită, prin spargerea viesparului cu o rachetă de tenis și stropșirea bestiilor, aflate în stare de inconștiență, cu o coadă de sapă. După ce am terminat viespicidul, m-am apucat de dărîmarea propriu-zisă a cotețului, în care de-a lungul timpului am crescut, fără să mișc un deget, zeci de ratoni, iepuri, veverițe și oposumi. De fapt, mi-am dat seama, în timp ce scoteam la cuie și meditam, că n-am trăit chiar degeaba și am făcut și eu ceva cu viața mea, domesticind, cum am zis, fără efort, și atît cît mi-au permis timpul și cunoștințele de limbi străine, cîteva generații de animale, care s-au așezat pe lîngă casă mîinate de necunoscute puteri supranormale. Dar divaghez! Operațiunea de stricare a cotineței a decurs conform planului, adică fără incidente care să mă oprească din transpirat și înjurat, iar, la final, dintr-o colibă strîmbă și infestată cu rozătoare am făcut un frumos morman de scînduri și grinzi în mijlocul grădinii. Pentru a scăpa de lemne, trebuia să închiriez un container special, chestie care m-ar fi costat vreo 250 de dolari,

dar ți-ai găsit român să dea bani pentru a-și arunca gunoiul! Cum am mai mult timp decît bani, m-am apucat să le tai așa, cam la jumătate de metru, cu gîndul că mă voi încălzi toată iarna cu ele, la focul din șemineu, aflînd însă, după ce le-am terminat de tăiat pe toate, că lemnul de construcție folosit de americani este tratat cu tot felul de chimicale, pentru a rezista la intemperii și dăunători, iar dacă-l ard în casă, risc să fac o cură cu arsenic și alte răutăți din astea, încît să nu mai prind cîșlegii Paștelui. Dacă în casă am înțeles că nu merge, m-am gîndit că afară nu e nici o problemă, astfel că de trei zile tot ard în curte grinzi și placaje muiate-n cianuri, de se strîng vecinii toți ca la nedeie, iar aseară unul a avut ideea genială de a prăji și niște cîrnați pe jarul ăla verzui-galben, că rămîn niște culori tare frumoase în cenușă după ce se mistuie lemnul. Bine, nu sîntem nici noi atît de inconștienți și ne-am luat unele măsuri de precauție stropind mîncarea cu bere, lichid care se știe ce efect de limpezire și curățare are asupra organismului.

Astfel se sfîrși, arșă, greaua și otrăvitoarea moștenire lăsată de fostul proprietar, iar pe locul curățat am întins o remorcă de piatră de rîu, spre marea dezamăgire a șeptelului de ronțăitoare care se adăpostea acolo și pentru care criza locuințelor a venit un pic mai tîrziu decît pentru restul lumii.

79. GATA ȘI MARATONUL ĂSTA: IAR N-AM AVUT ADVERSAR

În fiecare an, pe la începutul lui octombrie, se organizează aici o competiție de mase, ca să zic așa, o daciadă americană, adică maratonul orașului, la startul căruia se aliniază zeci de mii de entuziaști și împătimiți ai fugii fără rost pe străzi și șosele. Anul ăsta m-am decis să particip și eu, pentru că mi-ar fi prins tare bine premiul ăla de vreo \$75.000, care m-a făcut să încep pregătirea cu o săptămână înainte. În fiecare zi, după ce veneam de la muncă, mîncam bine, să am resurse, dar fără să consum nimic, în afară de trei-patru beri, că nu voiam să alerg balonat, și mă puneam pe alergat. Luni am luat-o ușor, am zis să nu mă rup, în termeni sportivi, așa că doar am mers vreo doi kilometri, după care am sunat-o pe soție să vină să mă ia cu mașina, că mă îndepărtasem de casă și se întunecase. Marti a fost frig, am alergat îmbrăcat cu geacă de fîș, astfel că am transpirat repede și am zis să nu fac vreo pneumonie în ajunul competiției, așa că nu am exagerat. Am învățat și lecția cu fugitul departe de casă și am dat doar o tură în cartier, oprindu-mă la o terasă, cît să-mi trag sufletul la o bere. Miercuri am decis să măresc puțin ritmul și n-am mai alergat în șlapi, mi-am luat adidași. Mă cam băteau rău, că i-am primit de la un prieten, și ăsta e cu un număr mai mic decît mine, piticu' dracu', dar tot am dat o tură normală, cu bicicleta. Joi am venit tîrziu de la lucru, dar nu m-am lăsat, mi-am pus treningul, mi-am luat cele patru sticle de Coca-Cola pe care le am tot timpul cu mine, pentru hidratare, și am plecat la antrenament. Eram hotărît să mă pregătesc serios în ziua aia, și chiar aș fi făcut-o dacă n-

aș fi rămas fără aer după ce am început tare de tot vreo 50 de metri. Este complet greșit însă să pui chestia asta pe seama fumatului, cum mi s-a făcut observație ulterior, când știu din experiență că nu mi se întâmplă niciodată când fumez, ci doar când alerg. Vineri am avut alergare ușoară, de menținere în stare caldă a mușchilor, după cum scria pe un program de antrenament pe care l-am găsit pe internet, un program vechi și arhaic, bănuiesc, de pe vremea când se alerga cu basca-n cap, din moment ce spunea că întreaga pregătire pentru maraton durează șase luni! Sîmbătă, cu o zi înainte, nu m-am mișcat mai deloc, să nu consum energia aiurea, am mîncat un lighean de paste și o oală de fasole cu cîrnați, alimente pline de carbohidrați, care trebuiau să-mi care organismul preț de 42 de kilometri. Am făcut în schimb pregătire pe partea psihologică a problemei și m-am relaxat ascultînd la căști „We Are the Champions” și „S-o suit Pișta pă cal”. Deși a doua zi startul se dădea la prima oră, m-am culcat tîrziu, că venise un prieten pe la mine și am stat să mai citim niște cărți pînă pe la patru dimineața. A fost o noapte frumoasă, Mihaela, dragostea lui, am visat că am cîștigat, mă vedeam trecînd primul linia de sosire, așa, în reluare, cum e în filme, iar lumea sărea pe mine să mă felicite, să mă atingă. Cu medalia de aur la gît, am urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, cum s-a și exprimat Dadi Graur în timp ce comenta în direct pentru toate televiziunile românești și mondiale, dar, când a început să cînte imnul, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Stăteam cocoțat pe locul unu cu mîna la inimă, gata să vărs niște lacrimi telegenice, când din boxe a răsunat: „Ia mai toarn-un păhărel, măăăi, să ne veselim nițel, măăăi!”.

80. OCCUPY CHICAGO: CINE N-ARE MANIFESTANȚI BĂTRÎNI SĂ-ȘI CUMPERE

Săptămîna trecută a fost superbă, din punct de vedere meteorologic, aici la Chicago și ideală pentru a petrece în aer liber cîteva zile de vară indiană, cum numesc localnicii toamna blîndă, deoarece americanii nu au calendare bisericești și oamenii nu au auzit de Brumărel. Vremea frumoasă a permis desfășurarea unor acțiuni outdoor, astfel că în centrul orașului, după modelul newyorkez, au avut loc o serie de manifestări și acțiuni anticapitaliste, anticorporatiste și antiglobalizaționiste, dacă traduc eu corect acest termen care-mi scapă acum. Fiindcă ăia la New York au fost mai aproape de sursă și s-au mișcat mai repede, revendicînd Wall Street-ul, ăștia de la Chicago, ca să nu rămînă mai prejos, s-au pus să ceară întreg orașul, sub sloganul „Occupy Chicago”. În goana după senzațional și pentru că nu prind OTV, m-am dus și eu pe acolo, să iau pulsul străzii, să intru în dialog cu demonstranții și să văd ce supărări au și de ce vor să ocupe un oraș pe care eu nu l-aș lua nici dacă mi l-ar da cineva de pomană. În primul rînd, am fost oarecum surprins să constat că, în afară de vreo trei polițiști, eram cel mai în vîrstă din mulțime, protestării fiind în marea lor majoritate – 99%, ca să împrumut un termen de la ei – tineri și foarte tineri care încă cer bani de la părinți să-și cumpere bere pe buletine false. Strada, adică trotuarul ocupat, că nu păreau genul în stare să blocheze o stradă cu mașini, era populată de liceeni și studenți care chiuleau de la ore, hippie wannabes poștitori de joint, artiști și muzicieni care n-au prins preselecția de la

Americanii au Talent și alte câteva zeci de gură-cască care pozau și filmau cu o mînă în timp ce cu cealaltă țineau strîns de geantă sau de portofel. Demonstrații fluturau niște cartoane cu diverse mesaje de pace mondială, de înfierare a capitalismului și cu revendicări de genul „Vrem taxele înapoi”, deși nu sînt sigur despre ce taxe vorbeau, ei toți la un loc neavînd mai mult de două luni în cîmpul muncii. În al doilea rînd, n-am prea înțeles de la cine vor să ia înapoi orașul, Chicago și statul din care face parte fiind fieful partidului care s-a solidarizat cu mișcările de protest. Să fie oare vorba de o contrarevoluție? Un amic ce lucrează într-una dintre clădirile pichetate de manifestanți mi-a povestit că dimineața, ca să intre la muncă, își leagă cravata la cap, gen bandană, și strigă alături de mulțime în timp ce-și face loc cu coatele să ajungă mai în față. Ăștia, cînd văd că e unul mai hotărît și mai curajos, îl împing spre ușă numaidecît, unde omul scoate cardul de acces, deschide și intră, în timp ce ăia nici nu-și dau seama că au fost folosiți, încă o dată, de un capitalist oneros. În general, mișcarea este una pașnică, dar serioasă, ca să zic așa, nu se prea rîde, pentru că problemele sînt grave și oamenii vor schimbare, vor să moară corporațiile, să crape capitalismul și bancherii ăia odioși și grași care își aprind trabucuri cu hîrtii de o sută, să dea banii înapoi la oameni. Oricum, probabil că în câteva zile mișcarea va înceta, pentru că de azi s-a stricat vremea, e frig și plouă, iar la cafeneaua de lîngă nu-i mai lasă să folosească baia, pentru că s-au pișat pe colac, iar patronul, un capitalist incorect politic, i-a amenintat cu exploatarea, le-a zis că-i pune să spele pe jos.

81. CUM SE SPUNE „ZUGRĂVEIȘĂN” ÎN ENGLEZĂ?

Săptămîna trecută m-am reîntîlnit, după mulți ani, cu unul dintre profesorii mei de aici, un om deosebit, care atunci cînd am venit mi-a pus bidineaua în mîină și m-a meditat la diferite materii, gen filozofie, magazine second-hand și limbi străine recent inventate. Am învățat o grămadă de chestii de la nea Mită, nu pentru că el știa foarte multe lucruri, ci pentru că eu nu știam mai nimic, nici despre cum se muncește cu țigara aprinsă și nici cum se aranjează zece saci de var în cărucior în așa fel încît la casă să nu se vadă și să nu plătești decît opt. Dar divaghez! Primul lucru cu care a trebuit să mă pun la punct la sosirea mea în America a fost limba. Fără a putea comunica ești mort, rămîi perpetuu la coada cazmalei, lîngă Jose. Ce știam eu de prin filme, „givmi dă mani, orait, let ghet aut of hir”, nu prea-mi folosea în industria constructoare și reparatoare în care intrasem. Trebuia să învăț termeni profesionali, de nișă, specifici muncii mele. Partea bună era că nu trebuia să-mi bat capul cu gramatica și nici cu scrisul, totul axîndu-se pe modul vorbit, care de fapt a și dat naștere limbii respective – romglish (a nu se confunda cu romgleza, dialect vorbit în patrie, dar avînd aceleași rădăcini). Învățul mergea ușor, beneficiind, cum spuneam, de ajutorul unui dascăl strălucit, nea Mită, om cu ani grei de beznă educațională în spate. El a fost primul meu superior și pedagog, cel care mi-a îndrumat pașii în meserie și în dobîndirea cunoștințelor de limbă semistrăină. Metoda lui, poate puțin neacademică, dar extrem de eficientă, se baza pe vorbitul exclusiv în romglish, permițîndu-mi, totuși, ca elev, să răspund în română,

sau în engleză, ori în franceză, nu prea conta, din moment ce nea Mită nu prea avea calități de ascultător, dedicându-se în totalitate vorbitului. Împreună cu învățătorul meu, formam o echipă made in Romania, adică buni la toate, pricepându-ne la tot în general și la nimic în special. Ca și ceilalți est-europeni, românii erau bine înfiți în construcții, reparații, amenajări și renovări de interioare. În doar câteva zile de cursuri intensive, am ajuns să vorbesc fluent romglish, fapt care l-a și mirat puțin pe dascălul meu, el mărturisind că se aștepta ca organismul să-mi fie mai rezistent la schimbare și să nu uit după două săptămâni de America toate pronumele de politețe românești și să-l you-you-iesc, de parcă am fi trecut Dunărea cu aceeași cameră de tractor. Astfel am învățat că zugrăvitul e pentuit – de la to paint, of course, eu pentui, tu pentui, nea Mită se face că pentuie; instalarea parchetului era bătutul udflorului (wood floor) cu operațiile specifice: sanduirea (to sand – a rașcheta) și bafuitul (to buff – a lustrui).

Redau mai jos un dialog banal dintr-o secvență de viață americană:

— Azi tre' să pentuim două condori pe Foster.

— Mă duc eu la stor să iau peintu', boss?

— Da, ia tracu' meu, dar să nu te bagi prin dauntaun, că-i rașauăr și ne prinde lanciu'. Când vii, iei baxele alea de taile și drilu' și le duci în beizment.

— Nea Mită, iau și sozo să tăiem tubaiforii ăia?

— Nu, bă, că vine bilding enginiru' și ne șatuie daun că facem dast pe carpet.

N-am stat prea mult de vorbă cu nea Mită, dar în cele câteva minute tot a apucat să-mi spună că are de screpuit silingu' la un rent și că după aia pleacă la bildingu' de pe Sheridan să fixuie niște faseturi care licuie, dar se returnează până la cinci, că au copiii practis la sacăr.

82. HALLOWEEN CA LA UNCHIU' SAM ACASĂ LA MINE

Ca să nu părem suspecti și țărani veniți de la coada măturii, am sărbătorit și noi, alături de americani, Halloween-ul, ziua moroilor veseli și a fantomelor cu cap de dovleac. Posesori ai unui bagaj genetic de invidiat, rezultat din împerecheri succesive și incestuoase între vampirii ardeleni, țeparii munteni și tricolicii moldoveni, ne-a venit destul de ușor să ne jucăm de-a scheletele și vîrcolacii și am organizat o manifestare specifică, la care am invitat și vreo trei americani, nu că ne-ar fi făcut plăcere, dar o adunare exclusivă de urmași ai lui Dracula, taman de Halloween, ar fi trezit oarece suspiciuni în rîndul vecinilor și al organelor de ordine.

De îmbrăcat ne-am îmbrăcat fiecare cu ce am găsit prin casă, ba un halat de felcer cu urme de sînge autentic, ba o zeghe, dar s-au găsit cîtiva care au vrut să epateze, ca să zic așa, și au venit costumați în supermeni și robinhuzi, întinînd astfel nobilele idealuri ale înfricoșatului Halloween. Fie datorită inconștientului colectiv, fie pentru că fuseseră la reducere cu 80%, cele mai populare costume au fost cele istorice, de romani, pirați și samurai, iar la feminin s-au remarcat cele de prințese, regine și, evident, vrăjitoare. În mare, a fost acoperit cam tot spectrul fantastico-cultural și chiar socio-economic, dacă e să-l includ și pe americanul care a venit îmbrăcat de cină romantică la McDonalds. Ca gazdă, eu nu mi-am permis să mă costumez de bîlci, ca lumpenii ăia de invitați, mai ales că nu aveam chef de glume cu atîția compatrioți în casă, și trebuia să fiu cu ochii-n patru, așa că m-am îmbrăcat frumos, cu hainele cele bune, și mi-am pus doar o perucă, să nu

pară că nu știu să mă distrez, pe care am cumpărat-o mai demult, că am găsit-o ieftină, pentru zilele când o să mă pieptăn cu prosopul. În rest, am mers pe o ținută sobră, cu sacou în nuanță de vișină putredă, cămașă într-o paletă cromatică deosebit de variată, pantaloni bej-gălbui, să se asorteze ciorapii cu dungi, și cravată elegantă, de supraelastic, care împreună cu ochelarii să-mi dea un aer distins, de intelectual care și-a slăbit vederea de la cititul exagerat, dar care știe, în același timp, și ce-i viața.

Cam după vreo oră, discuțiile au început să devină tot mai animate, astfel că ne-am scos perucile, pentru că ne cam încălziserăm, și am convenit ca posesorii de săbii și pistoale de plastic să depună armele pe holul de la intrare, deoarece americanii de pe lângă noi începuseră să devină tot mai neliniștiți urmărind dezbaterea noastră, care se desfășura tihnit, în română, bineînțeles, că doar n-ai cum să-i spui unuia în engleză că e un bou bășist gălușcar sau altuia că e un cealadău socialist ori un antenaș care sugerează din scuipat. După ce ne-am porcăit și înjurat, ne-am împăcat la o sîrbă sărită pe muzică de Lady Gaga, în care i-am prins și pe americani, care de teamă că nu vor mai pleca întregi ni s-au alăturat fără să crîcnească, iar când noi, corul bărbătesc, am început să cîntăm „Căpitane de județ”, și-au scos telefoanele să ne filmeze, pe motiv că altfel prietenii nu o să-i creadă când le vor povesti că au participat la cea mai halloweeniană experiență din viața lor. Pentru noi, cei veniți din țara lui Dracula și a distracției la maxim, a fost însă doar o seară normală, sau, cum spun americanii, *just another day at the office*.

83. ȘI FRIPTURIȘTII SE FRIG, NU-I AȘA?

Săptămîna trecută am avut ceva aniversări în familie, mă rog, nu contează, din moment ce nu ați primit invitație, ocazie cu care am ieșit să sărbătorim, să celebrăm la maxim, într-un cadru elegant, la restaurant, cum am văzut că fac americanii prin filme cînd el îi pune inelul de logodnă în mîncare, chestie care nu prea merge cînd comanzi ciorbă de burtă, că riști să-l înghită și mai intri și la tentativă de omor cu pietre false. Dar divaghez! Pentru primul eveniment, am ales un restaurant cu specific mexican, recent deschis, un local destul de aranjat, unde mîncarea este servită în farfurii de porțelan, și nu pe tăvi de plastic, cum sînt eu obișnuit. Locul curat, nimic de zis, decorat cu stil, fără sombrero, salbe de ardei și legături de porumb uscat pe la grindă, precum în cîrciumile unde halesc eu de obicei burrito *as big as your head*, cum zice reclama. Singura pată de amatorism am observat-o la intrare, unde pe ușa de sticlă era lipită o hîrtie pe care scria „help wanted”, fapt căruia nu i-am dat prea mare importanță la vremea respectivă, gîndindu-mă că, fiind un stabiliment nou, au nevoie de ceva chelneri și debarasatori. Din cele aproximativ 50 de mese, doar vreo trei erau ocupate, dar, fiind marți, m-am gîndit că e normal ca lumea să stea pe acasă și să dezghețe cina la microwave. În ciuda lipsei de clienți, tot am așteptat vreo 25 de minute pînă ne-au adus mîncarea, timp în care am colorat tot meniul copiilor și de foame am mîncat două coșuri de nachos cu salsa, oferite gratis, din partea casei, un gest frumos, dar mai ales logic în condițiile în care nu poți să ceri bani pe scoarțele alea, cît ai fi de strîngător. Cînd ne-au

adus tacoșii și encilăzili și m-am aruncat pe ele ca jaguarul pe găște, am realizat că semnul ăla de pe ușă cu angajarea nu era, de fapt, pentru *bus-boys*, ci pentru un bucătar, mîncarea avînd un gust atît de rău, încît pînă și eu, care mănînc practic orice are patru picioare și nu (mai) mișcă, cu excepția mesei de bucătărie, m-am declarat învins și am împins cu amîndouă mîinile farfuria plină, spre mijlocul mesei. Mîncarea nu părea să fie stricată sau veche, ci doar prost, foarte prost gătită, atît de prost, încît am preferat să plătesc și să plec flămînd decît să fac pe nebunul și să cer altceva, de teamă că îmi va aduce ceva la fel de necomestibil, dar garnisit de data asta cu o flegmă de la ăla din spate care încălzea conservele de fasole și chili la rezistență.

Vineri am fost la un restaurant cu profil american, un *steakhouse* texan cu fripturi cît pălăria lui Chuck Norris, cu piei de vită și căpățîni de tauri în mărime naturală atîrnate pe pereți. În loc de salsa, aici ne-am omorît foamea cu o găleată de tablă, de cel puțin cinci litri, plină ochi cu arahide în coajă. Erau moca, deci delicioase. Am comandat o fleică de vită, în sîngele ei, și niște broccoli, pentru culoare, bineînțeles, dar le-am zis să pună verdețurile în așa fel încît să nu se atingă de carne, că mi se face rău. Fiind un eveniment special, am cerut și lista de vinuri, oprindu-mă la un californian roșu de \$5.99 paharul, pentru că, totuși, nu aniversam o vîrstă rotundă. Mîncarea a fost excelentă, deși cam puțină, friptura avînd doar 400 de grame, astfel că mi-am ajutat și familia, să dăm înapoi farfuriile curate. În drum spre casă mi s-a făcut rău, probabil de la verdețurile alea pe care le-am văzut în farfurie, și a trebuit să oprim întîi la o benzinărie și apoi lîngă niște tufe, care nu asigurau o intimitate adecvată, dar la ora aia chestia asta nu era o prioritate pentru mine. Într-un final, am ajuns acasă, unde am ales să-mi petrec restul serii singur, moțăind pe tron.

84. ROMÂNII ȘI AMERICANII, VĂ ORDON: „OCCUPY CHRISTMAS!”

Nu știu cum e prin alte părți, dar aici – de la încălzirea globală care cred că și-a amânat sosirea din cauza crizei – a cam venit iarna. Mie îmi place iarna, pentru că ninge destul de mult și nu mai trebuie să inventezi tot felul de scuze ca să nu mergi la lucru – pur și simplu, dacă au dat niște fulgi peste noapte sau simți tu că va ninge vreo juma de metru, suni la muncă și le-o bagi pe aia cu *snow day* ori că ți-au înghețat bujiile sau ce se mai întâmplă pe la mașini iarna, că trebuie să mă mai pun și eu la punct cu problemele astea, deoarece anul trecut le-am zis de vreo patru ori că mi-a înghețat volanul și nu mai pot să iau curbe. Săptămîna trecută a nins, puțin, dar destul încît să par credibil a doua zi dacă sun și spun că sînt înzăpezit undeva pe drum. Din păcate, a doua zi era sîmbătă și n-am avut cu cine să vorbesc, fabrica fiind închisă, dar nu-i nimic, n-au intrat zilele și, sper, nici zăpada în sac. Mai repede decît mine însă s-au mișcat cei de la radio, care de obicei încep sezonul de colinde în jur de 15 noiembrie. Anul ăsta, cum au văzut precipitații de sezon, au și băgat plăcile cu „Jingle Bells” și „Dominick the Donkey”, șlagăre care ne vor înveseli statul în trafic de acum și pînă pe 26 decembrie, deci vreo 45 de zile. Astăzi însă a ieșit soarele și sînt vreo 15 grade, dar ăia continuă să-i dea cu „Santa Claus is Coming to Town” și „Let It Snow”, de parcă-i ajunul Crăciunului, deși nici n-am intrat încă în post. Nici colegii lor de la televizor nu au vrut să piardă startul și deja au lansat reclamele cu Santa care aduce mașini, hamburgeri, polițe de asigurare și aparate de măsurat tensiunea la fetițe și băieți sau, mă

rog, la diferite categorii socio-demografice, să n-o dau pe stereotipuri. Dacă mă gîndesc bine, ăștia nici măcar nu-s cei mai penibili, în comparație cu magazinele care s-au decorat de Crăciun încă din septembrie, în speranța că lumea, dezorientată de globuri și beteală, o să dea buluc să-și umple cărucioarele cu cadouri, să facă ei cincinalu' de vânzări în patru ani jumate. Oricît îmi plac mie sărbătorile de iarnă, zăpada, atmosfera aia de veselie și cîrnații afumați pe horn, parcă e prea mult să o duc așa de acum și pînă pe la mijlocul lui ianuarie; că de, ca român nu te oprești din sărbătorit pe 25 decembrie seara, ca păgînii de americani, ci o mai duci așa pînă după Sf. Ion, că noi ca națiune sîntem mai de mult pe pămînt și avem mai multe de cîntat și de doinit. Înțeleg că sînt anumite strategii de vânzări, oamenii de la marketing au desenat niște tabele – grafice cu indicatori, să le arate șefilor că nu-și iau banii degeaba – potrivit căroră cumpărătorul nu știe ce vrea și nici cînd vrea, prin urmare el trebuie ajutat, trebuie împins în atmosfera sărbătorească și consumeristă a sărbătorilor, mai ales acum, în aceste vremuri de criză, cînd vânzările magazinelor au scăzut cu un îngrijorător 0,5% față de anii precedenți. Cu tot ajutorul pe care vreau eu să-l dau economiei ăștea pe care toată lumea se chinuiește s-o salveze cu perfuzii și clisme în loc să arunce dracu' o găleată de apă rece pe ea, să se răcorească, nu pot să-mi pun șapca de elf și să cînt „*Feliz Navidad*” cît timp n-a dat încă bruma peste varză, n-a ruginit frunza din vii și nici n-am apucat încă să trag tulburelul în canistre.

85. REȚETE DE THANKSGIVING DAY: AZI, CURCAN LA TALPĂ

De cînd cu criza, măririle de salarii au fost înghețate, iar bonusurile desființate, dar, pentru a ne motiva, conducerea a hotărît să fim totuși remunerați în natură, cînd se ivește vreo ocazie, cînd rămînem pe stoc cu marfă nevîndută sau cînd mai facem niște compensări cu alte întreprinderi, să ne scoatem măcar mîncarea. Zilele trecute am primit de la o fermă din Iowa o remorcă de curcani înghețați, ca schimb pentru un vagon de sticlă de lampă pe care noi l-am livrat unui hipermarket, care la rîndul său a vîndut pe datorie un container de geamantane și genți de voiaj eco unui afacerist din California care a dat pe caiet patru tone de furaje concentrate crescătorului de păsări. Toată lumea e mulțumită, producția merge și, dacă treburile continuă tot așa și reușim să punem pe picioare o piață din asta entroc, cred că o să renunțăm în curînd la bani și trecem pe barter sută la sută. Pleașca cu semizburătoarele a picat cum nu se poate mai bine, dat fiind că săptămîna asta se sărbătorește Thanksgiving-ul, sau ignatul curcilor, și toată America servește corcodani la tavă cu sos de afine. În ziua în care s-au împărțit curcanii pe secții, am venit pregătit de acasă cu minivan-ul și cu cădița de baie a copiilor în portbagaj, ca să nu-mi curgă prin mașină, dar nu a fost nevoie, pentru că pasărea era înghețată bocnă și nu dădea vreun semn că s-ar dezgheța înainte de topirea Antarcticii. Cît despre visurile mele că o să-mi rupă telescoapele de greu și mare ce e, s-a ales praful și pulberea, pentru că în loc de un dolofan de 10-12 kile, cît speram eu, am nimerit un rahitic de 6,35 kilograme, cu tot cu etichetă, că dacă nu era gratis cred că l-

aș fi și aruncat pe șosea, de ciudă și nervi. Astfel, în loc să-l bag cu ifronul în mașină, cum mă iluzionasem, l-am așezat lângă mine, în față, pe locul mortului. La frîne venea de-a berbeleacul și izbea torpedoul, după care cădea cu zgomot pe podea. De vreo trei ori l-am ridicat și l-am pus la loc, ba chiar m-am apucat să-i pun centura, însă am renunțat rapid, pentru că un cuplu care călătorea într-o mașină aflată pe banda de lângă mine a lăsat dracu' drumul și discreția americană și a început să mă urmărească cu mare atenție. Când a căzut a patra oară de pe scaun, la o frînă, am renunțat să-l mai ridic și l-am lăsat în voia lui să se rostogolească prin mașină. De câteva ori cred că i-am tras și niște șuturi, că-mi venise pe bombeu și mă împiedica la pedale. Pînă am ajuns acasă, însă, am uitat de curcan, care cred că se pitise după scaunele din față, și nu mi-am adus aminte de el decît a doua zi, în timp ce eram în drum spre lucru și el s-a insinuat din nou pe la picioarele mele, motiv pentru care i-am mai tras câteva șuturi, să-l liniștesc. A mai stat pe jos pe acolo pînă seara, cînd am ajuns acasă și l-am scos să-l pregătesc pentru frigare. Cînd l-am dezbrăcat de folia aia de plastic mulată pe organism, am observat că subiectul prezenta multiple echimoze și traumatisme la nivelul toracelui, coastelor și ciocănelelor, ceea ce doar estetic și pe undeva moral era ceva rău, altfel carnea frăgezindu-se deosebit de bine în zonele alea. De fapt, voiam să vă scriu o rețetă de preparare a curcanului, dar am divagat, astfel că vă spun pe scurt: se ia un curcan, se plimbă cu mașina vreo două zile, se frige și se mănîncă, no?

86. MIȘCAREA OCCUPY STORES A ÎNFRÎNT ÎNCĂ O DATĂ

Coincidența dracu', și anul ăsta Black Friday a căzut într-o vineri, dar, pentru a sparge monotonia tradiției, unele magazine americane au deschis mai devreme, astfel că, în loc să aștepte pînă la cinci dimineța, marii retaileri au deschis la miezul nopții, spre satisfacția miilor de chilipirgii care se puseseră la coadă, în fața prăvăliilor, încă de cu seara.

În ciuda vremurilor destul de maronii, vânzările de anul acesta au doborât recordurile stabilite înainte de criză, iar pe lîngă cifre sînt de menționat și atitudinea energică, pozitivă și încrederea în economia americană a celor care au rupt ușile magazinelor la 12 noaptea și care, în entuziasmul lor, i-au călcat pe ochi pe nefericiții din primele rînduri, căzuți la intrare.

Personal, n-am participat la Daciada shopping-ului de anul acesta, însă am urmărit cu interes desfășurarea evenimentelor și pot să raportează că, pe lîngă recordurile de vânzări, au mai fost stabilite și cîteva noi culmi ale idiocrației consumeriste. Astfel, am aflat din presă că, pentru a-și apăra prada ochită pe un raft, o femeie din Los Angeles le-a dat în bot cu spray paralizant hienelor care mișunau pe lîngă o consolă Xbox, împrăștiind potențialii rivali spre raioanele fără reduceri sau către trusa medicală a respectivei unități de desfacere. Tot spray paralizant au folosit și angajații unui alt magazin californian pentru a sparge și dezorganiza o grămadă spontană, neordonată, formată din cîteva zeci de cumpărători deasupra unui stand de electronice. În Carolina de Sud, un grup de întreprinzători privați a

ales să economisească timp și energie și, în loc să participe la bătăliile din magazine, i-au așteptat civilizat în parcare pe cei care se întorceau la mașini cu cărucioarele pline, depozitându-i elegant de marfa cumpărată, folosindu-se doar de pistoalele și cuțitele din dotare. E drept că metoda are unele neajunsuri, în sensul că nu prea poți să alegi și trebuie să te bazezi pe gusturile victimei, dar, vorba aceea, televizoarele de furat nu se caută la diagonală. Continuând în aceeași notă, să mai amintim și cazul unui pensionar din Arizona care a fost arestat într-un magazin în timp ce își îndesa în pantaloni o cutie, motivând că a ales să pitească marfa în izmene pentru că avea mâinile deja ocupate cu nepotu-său de cinci ani pe care îl folosea pe post de buzdugan în confruntarea cu ceilalți clienți. Pe Coasta de Est, la New York, unul dintre puținele magazine care nu au deschis la miezul nopții a fost spart și devalizat de un grup de cetățeni revoltați că trebuia să mai aștepte câteva ore în frig, cu banii în buzunar. Ziua a fost un succes pentru toată lumea și s-a încheiat cu profituri peste plan, cu capete sparte, mâini rupte, arestări, rafturi și conturi goale.

87. MI-AM SECURIZAT POZIȚIA ÎN TOP FORBES POSIBILI MILIONARI

Săptămîna asta iar am avut emoții, pentru că poturile celor două loterii de aici la care sînt abonat au fost în jur de 150 de milioane, sumă care mi-ar fi permis, cred eu, deși am făcut calculele doar din creion, să mă retrag pentru 300-400 de ani din cîmpul muncii, loc în care oricum sînt un cabotin. N-am picat nici de data asta pe schemă, dar am fost destul de aproape, cu un număr pe un bilet și aproape două pe celălalt. Nu joc decît clasicul 6 din 49, pentru că ăsta are cîștigurile cele mai mari, și mă gîndesc că ar fi oarecum stupid să-mi irosesc norocul la tragerile mici, cu cîștiguri de maximum cinci-șase milioane de dolari, cînd cu aceeași baftă pot să pun mîna pe sute de milioane, filozofia mea fiind că nu are rost să mă plafonez în vise la mărunțiș de cîteva milioane de coco, din moment ce sînt în țara tuturor posibilităților și a variantelor multiple. Altfel puteam să rămîn în România și să mă bat în bile cu Ogică. Cînd potul se strînge pe la 200 de milioane, jucăm și la întreprindere, cu secția, să ne sporim șansele, însă eu particip mai mult de formă, să nu mă considere antisocial, și fac cruce la bani cu stînga, înainte de a cotiza, pentru că nu vreau să se cîștige și să-mi împart norocul cu niște necunoscuți. Adevărul e că în toată cariera mea de lozar n-am cîștigat mai mult de șapte dolari pe un bilet, în schimb am trecut razant pe lîngă niște cîștiguri fabuloase, atît de aproape, încît pot să le spun pierderi. Da, fără să mă laud, pot să vă spun că am pierdut zeci de miliarde de cînd practic acest sport al minților și numerelor. Anul trecut mi-au ieșit patru numere la o săptămîină după ce le jucasem, un indiciu clar că metoda

pe care o aplic e corectă, dar cineva acolo sus ori nu mă înghite, ori nu-și face treaba cum trebuie. Tragerile sînt în direct la televizor, dar nu urmăresc, pentru că nu sînt chiar atît de interesat, și, în plus, tensiunea aia m-ar omorî, preferînd să verific pe internet ce numere au ieșit, la muncă, în pauza dintre două ședințe de Facebook. De obicei, cumpăr doar dintr-un loc, de la benzinăria de lîngă casă, unde patronul, un indian care nu a plecat de la tejghea de vreo zece ani, mă cunoaște și cred că a început să mă simpatizeze, pentru că, după atîția ani de cînd îmi caut fericirea la el la prăvălie, acum îmi spune *good luck* cînd cumpăr bilete, de unde mai înainte îmi zicea *nexpliz*. Sînt convins că ziua cea mare nu poate fi departe și deja am făcute scenariile cum o să le aduc la cunoștință celor apropiați, dar mai ales celor neapropiați, că sînt mega-milionar. Singurul căruia încă nu știu cum o să-i dau vestea este idiotul de șef, în privința căruia încă sînt indecis dacă să mă urc la el pe birou și să mă piș în acvariul în care-și ține broasca țestoasă primită de la tac-su cînd era el mic sau să-i scriu cu cheia pe mașină, cu litere mari, „*I quit, mo-fo!*”. Bine, dacă o fi să-mi intre combinația înainte de a mă hotărî, n-o să am încotro și o să le fac pe amîndouă, să nu aibă, cumva, dubii în privința mesajului.

88. CE-A FOST MAI ÎNTÎI: HOT-DOG-UL, CALTABOȘUL SAU PORCUL?

De criză, de dor și de fițe mi-a venit ideea să tai porc de Crăciun, cum se făcea pe timpuri la mine la țară. Bine, ai mei nu îl tăiau de Crăciun, ci înainte de Sfântul Andrei, noi nemaivînd răbdare și nici prea multe prin cămară să-l putem păsuși pînă la Ignat.

După ce mi-am ascuțit cuțitele pe gresia de la baie și am procurat doi baloți de paie, decorativi, uitați de un vecin în fața casei încă de la Halloween, m-am pus să caut porc. Prima dată am dat anunț pe internet că doresc să achiziționez, pentru sacrificare, animal de talie medie, pînă în 150 de kilograme, dar nu mi-a răspuns nimeni, în afară de un sonat care mi-a zis că-i plac ideile mele și, dacă vreau, putem să sacrificăm împreună, mai mulți! Eu cred că toți nebunii au fugit din lume și s-au ascuns pe internet! Dar divaghez! Cînd mi-am întrebat colegii la serviciu dacă știu pe undeva un porc viu, au devenit foarte curioși că ce vreau să fac cu el, că e mare de pet, că face mizerie multă. Cînd le-am spus că vreau să-l tai, au făcut ochii cît cepele și m-au luat la rost că de ce. Ca să-l mănînc, de-aia, le-am răspuns, moment în care și ultimele rămășițe de simpatie, toleranță și înțelegere pe care le aveau pentru mine au dispărut. Cum să omori un animal și să-l manînci, așa, ca un barbar? Eh, cînd am văzut eu că ăștia sunt gata să sune la PETA, am început să le descriu în amănunt operațiunile specifice, insistînd pe secționarea carotidei și colectarea sîngelui într-un lighean, de preferință cu smalțul sărit, ca la mama acasă, în vederea preparării sîngeretelui și mai ales a borîndăului. N-am știut eu cum se zice

în engleză la borîndău, la fel cum nu știu nici în românește, dar le-am explicat că e un fel de mămăligă din făină de porumb cu sînge în loc de apă. Cred că vreo trei, mai simțitori, așa, au dispărut spre baie, iar restul, că acum deja se strînsese tot compartimentul în jurul meu, să mă asculte, mă priveau cînd cu milă, cînd cu dezgust. Apoi, zic, pîrlim șoriciul cu paie, sau la butelie, dacă stăm la bloc, și tăiem urechile animalului, pe care le consumăm pe loc, cu puțină sare. Mai trimisei vreo doi la baie, dar i-am dat înainte, fiind conștient că un alt moment în care să mă asculte oamenii cu atîta atenție nu o să mai prind, poate, niciodată. După ce epilăm animalul cu flacăra, continui eu, îl despicăm cu securea sau toporul, ce ne vine la mînă, și scoatem organele, pe care le fierbem împreună cu capul, în vederea preparării caltaboșului. Știți, bănuiesc – le-am zis eu degajat –, că pentru caltaboș se folosește intestinul gros, spălat facultativ și opărit în apă cu ceapă, pentru mascarea miasmelor naturale. S-a plecat cu grupul după fraza asta, și am mai rămas cu vreo trei, cei mai tari de înger și de stomac, cred, de fapt doi, că unul dintre ei era un coreean care nu pricepe engleză și stă toată ziua cu căștile pe urechi, dar se alătură oricărui grup și dă din cap aprobator la orice discuție. Cu restul cărnii, am zis eu mai departe, facem cîrnați, grătare și sarmale, iar dacă răposatul a fost gras, putem să frigem și o oală de jumări, așa, de poftă, care să mai taie din tăria băuturii. Eu zic că au scăpat ieftin totuși, pentru că dacă m-aș fi apucat să le povestesc cum se fac hot dogii și parizerul pe care le înfulecă ei la *lunch*, băgam toată firma-n spital.

89. AM FOST LA TIMIȘOARA CÎND A ÎNCEPUT REVOLUȚIA! CĂUTAM BLUGI

Am întreprins prima acțiune de subminare a regimului criminal în dimineața zilei de 17 decembrie 1989, cînd, împreună cu un prieten, actualmente ascuns prin Spania de frica legii, am sabotat economia comunistă călătorind fără bilet cu personalul de Timișoara. Cu o zi înainte, sîmbătă, auziserăm că în oraș situația este albastră, că s-au împușcat oameni etc. Însă nimic nu a putut să ne clinească hotărîrea luată cu mult timp înainte, aceea de a ne cumpăra blugi de Crăciun. Cum mall-urile, boutique-urile și supermarketurile la vremea aia nu erau decît pe casete video, shopping-ul de fashion ni-l făceam în *ocsko*, tîrgul de vechituri și produse de bișnițăreală de la marginea orașului, unde găseai la liber pumeți cu scai, geci de blugi Casucci, pulovere de mohair Kappa, cafea boabe Alvorada, otteri de Jimbolia, țigări Assos și Vikend, tricouri cu înscrisuri cauciucate și casete cu Lepa Brena. În tren am aflat că Miliția face controale în gara din Timișoara, astfel că atunci cînd am ajuns nu am coborît pe peron, ci am luat-o prin spate, peste linii, înșelînd astfel vigilența organelor de ordine și represiune. Mare ne-a fost însă dezamăgirea cînd, după vreo două ore de hălăduit pe străzi, am ajuns la talcioc și am constatat că tiranul s-a mișcat mai repede decît noi și a închis tarabele cu cîteva zile înainte. Dărîmați moral, am luat-o încet spre centru, în speranța că vom găsi ceva prin piața agroalimentară de lîngă Spitalul Militar, unde țiganii mai făceau bișniță cu țigări. Între timp, însă, am zis să dăm și o tură prin centru, să luăm pulsul

răscoalei, ca să avem ce povesti acasă. În zona din fața Operei, ticsită de lume, se scanda cu variațiuni „Jos Ceaușescu/tiranul/comunismul!” și „Vrem pâine!”, doleanțe pertinente, cu care eram absolut de acord, dar care nu mă satisfăceau pe deplin în momentele alea, pentru că eu voiam mai degrabă o pereche de blugi Lee Cooper și, dacă mai rămâneau bani, o cămașă din același material, cu capse. N-am găsit însă sprijinul necesar la ceilalți protestatari, astfel că m-am dat cu mulțimea și mi-am limitat cererile la spectrul politico-alimentar. După câteva ore de revoluție cu strigături, am plecat spre gară, ocolind un baraj al Armatei, pe care o consideram un inamic, nu doar al libertății în general, ci și al meu personal, deoarece prin acțiunile sale ostile, represive și inconștiente m-a privat de o pereche de blugi superbi, în care visasem să-mi petrec magia clipelor de Crăciun.

90. IA MAI DETONAȚI, MĂI, HĂI!

Revelionul, ca și celelalte manifestări ocazionate de trecerea dintre ani, trebuie musai sărbătorit nu doar cu mîncare și băutură, ca spirite ignare și ființe materialiste ce sîntem, ci și cu chestii mai spirituale, mai de etos, ca să zic așa, cum ar fi pocnitorile și petardele, care, pe lîngă atmosfera festivă, de chef și voie bună date la maximum, ajută și pe partea ailaltă, la alungarea necazurilor și relelor strînse în anul cel vechi și introducerea groazei în dracii și spiritele malefice care ar vrea să se insinueze pe lîngă noi în noul an. Recunosc, fără lipsă de falsă modestie, că sînt un mare fan, un împătimit chiar, al pocnitorilor de sezon și de cînd mă știu am celebrat trecerea dintre ani, și o dată chiar dintre milenii, cu entuziasm și zgomote specifice. Mă scuzați, dar așa am fost eu binecrescut și educat, să fiu cu bun-simț și evlavios cînd vine vorba despre aceste obiceiuri aproape sfinte și sută la sută tradiționale. Divagînd un pic, dar pe subiect, îmi aduc aminte cu nostalgie că pe timpuri, copil fiind, înroșeam țeava de eșapament de tractor trăgînd cu carbid, pînă speriam *dă bigizăs* dracii din mîțe și babele de pe stradă. Asta era artileria grea, ca să zic așa, trasul cu țeava, însă mai existau și variațiuni *light*, la conservă, la cutia de Maltova și la duză, ultima folosind ca muniție gămălii de chibrit în loc de carbid. Pe aici însă, îmi este aproape imposibil să sărbătoresc după datină, pentru că nu sînt de nici unele și pe deasupra este și ilegal. Carbid de cumpărat nu am găsit decît la o fabrică de electrozi din California care vindea la vrac, minimum cinci sute de kilograme pe comandă plus transportul, ceea ce era atît peste necesitățile mele de celebrat, cît și peste puterile personale de cumpărare. Apoi, n-am

putut să procur nici țeavă de tractor Universal U650 cu tiranți laterali și cabină tapetată cu pozele lui Dolănescu și Brigitte Bardot, iar să improvizez cu eșapament de Buick e ca și cum aș traduce „leru-i ler” în engleză. În fine, dacă nu am putut să trag cu țeava, am zis să-mi procur ceva petarde și pocnitori, din alea verzi, sau roșii, care se aprind pe cutia de chibrituri, însă în țara asta de pocăiți și cowboy cu Lexus mai degrabă găsești să cumperi o mitralieră decât o pocnitoare, astea din urmă fiind în afara legii. Astfel, nu-mi rămîne altă variantă decât ca atunci cînd or sta anii-n cumpănă să bag muzică la refuz și să dau cu borcanul de murături, de pe casă, direct în mijlocul *street*-ului.

91. PRIMUL MEU REPORTAJ DESPRE CRĂCIUN FĂCUT ÎN NOAPTEA DE REVELION

Nici anul ăsta n-am reușit să mă integrez printre localnici și să întâmpin în stradă anul nou, clănțănind din dinți de frig și cu paharul de plastic în mână, ci am preferat să organizez, împreună cu un cuib de rezistență românesc, un Revelion tradițional, în sufrageria unei case conspirative, petrecând cea mai importantă noapte dintre ani cu salate, răcături și televizorul blocat cu scobitoarea pe canalele românești. Începutul a fost nasol, ca orice preludiu de petrecere, când (încă) am toate hainele pe mine și pantofii în picioare, că odată, după un Revelion, m-am trezit dimineața într-o scară de bloc, desculț, cu ciorapii făcuți ghem și băgați în încălțările pe care-mi sprijineam capul. Dar divaghez! Am făcut cunoștință cu invitații pe care nu-i cunoșteam și cărora le-am uitat numele în secunda doi, bineînțeles, deoarece am fost mai atent să mă prezint eu, decât să-i ascult cum îi cheamă pe ei. Apoi, pentru că lucrurile erau încă la început și lumea vorbea încet și zâmbea politicos, am ciugulit doar vreo două sărățele, să nu par mîncău, deși la foamea pe care o aveam aș fi halit tot platoul de chiftele și tava de plăcintă. Mi-am turnat într-un pahar vreo opt degete de whiskey, în care am aruncat niște cuburi de gheață, stropindu-mă de alcool pe cămașă și în ochi, de mi-au dat lacrimile, spre mirarea celor prezenți, care au crezut că plîng beat încă de la nouă seara, și am plecat să socializez cu invitații. La un moment dat, am ajuns lîngă un grup în care se dezbătea problema asigurărilor medicale din sistemul american de sănătate, motiv pentru care

am vrut să fac stînga împrejur imediat, fără măcar să mă prefac că mă cheamă cineva, însă am auzit așa, din zbor, că una dintre tipele de acolo e medic la secția de urgențe a unui spital din Chicago. Imediat, instinctul meu de jurnalist respins la locurile cu plată de la „Spiru Haret” mi-a spus că e rost de un material cu povești de ER la prima mîină, din cel mai mortal oraș american, și toată noaptea m-am ținut după doamna doctor, încercînd să fac rost de niște istorii supertari din saloanele de urgență americane, drept care era să-mi iau niște poșete de soție în cap și cîțiva pumni în freză de la soțul femeii. Atunci cînd, în sfîrșit, am reușit să stau de vorbă cu ea, i-am cerut să-mi relateze pe foarte scurt, că-l vedeam pe bărbatu-său privind înspre noi cu ochi din ce în ce mai mici, trei cazuri din tura pe care o lucrase în noaptea de Crăciun. Am fost însă foarte dezamăgit, pentru că, în loc de evenimente cu megaintoxicări de McDonald’s și droguri, accidente de mașină cu număr de victime din două cifre și altercații cu săbii și pistoale, am aflat că un cetățean s-a prezentat la camera de urgență raportînd că de trei săptămîni, de cînd s-a tuns, nu-i mai crește părul. O a doua situație deosebită pe care doamna doctor mi-a relatat-o a fost a unui individ care a venit în seara de Crăciun plîngîndu-se că face scame în buric, iar al treilea caz a fost al unei bătrîne care mușcase dintr-o bucată de turtă dulce și îi sărise proteza, venind la spital cu jumătate din dinți înșirați pe sîrma care-i atîrna din gură. Astfel s-a sfîrșit, înainte de a începe, cariera mea de jurnalist de reportaj, pentru care mi-am sacrificat cîteva ore, în decursul a doi ani, și din cauza căreia era cît pe ce să trec în noul an cu o poșetă în cap, pe post de pălărie, à la Monica Columbeanu, și cu ochelari de 2012, vineți și naturali.

92. FOOTOO-LE MOOMA-N KOOR DĂ ANARCHISTS

Cred că de la Revoluția aia bătrână nu a mai fost România așa băgată în seamă prin presa străină. Site-urile de știri americane prezintă aproape zilnic imagini de la proteste, poze cu jandarmi, sau scutieri, cum le zicea în perioada pre-facebookiană, cu demonstrați și ultrași îmbrîncindu-se, altoindu-se și pe alocuri pupîndu-se cu forțele de ordine, ca într-o familie disfuncțională în care el și ea, muci de beți, se bat în parte, pentru a se împerechea ulterior, pe dormeaza din bucătărie, sub privirile îngrozite ale copiilor, viitori suferinzi de PTSD.

Colegii la muncă m-au întrebat, mimînd o îngrijorare respectuoasă, cît de gravă e situația și dacă familia din România este în siguranță. I-am liniștit asigurîndu-i că ai mei stau atît de departe de orice drum asfaltat, încît pînă și semnalul TV le vine cu o lună întîrziere. După cîteva zile, însă, am renunțat să le mai ofer explicații și să le dau lămuriri despre natura, spiritul și ideea protestelor și în schimb le trimiteam poze pe e-mail cu cele mai inspirate pancarte afișate la mitinguri. S-au împrăștiat de rîs la chemările de SOS pentru Chuck Norris și la îndemnurile pentru salvarea plăcilor tectonice, astfel că după un timp toată secția stătea cu ochii-n internet să găsească cele mai *funny* strigături, pe care mi le trimiteau spre traducere.

Pe lîngă aspectul de rîs și glumă, am observat însă că, pe zi ce trecea și se educa cu privire la viața politică românească, colectivul s-a divizat împărțindu-se în pro și contra PDL & Băsescu, cu republicanii sprijinindu-i

pe cei de la putere și democrației luînd partea protestatarilor. Cîteva certuri aproape au degenerat și a fost nevoie de intervenția în forță a șefului, care i-a amenințat pe toți cu duba concedierii dacă nu se calmează. În momentul de față, în birou situația e următoarea: cinci pedeliști, cinci usediști, un indian și șeful, căruia îi zicem conspirativ Garcia (că la ei cică e-ul se citește i), împotriva căruia s-au aliat toți, ca ultrașii grupărilor rivale în bătăliile cu jandarmii. De cînd cu lupta ideologică și de idei din sînul departamentului, productivitatea a scăzut dramatic, dar săptămîna viitoare ne intră niște infuzii de capital uman, cum vorbim noi, specialiștii, în fapt niște interni, pe care o să-i rupem cu munca, să vadă ce-i școala vieții și trasul la șaibă, *footoo-le mooma-n koor dă anarchists*, cum s-a și exprimat un coleg.

93. MI-AM LUAT CASĂ NOUĂ PENTRU CĂ NU MAI AVEAM UNDE SĂ PUN GUNOIUL

După ce ani de zile am strîns ca furnica românească toate *for free*-urile și second hand-urile Americii, înghesuindu-le în camere, în garaj, prin pod și în pivniță, am constatat că mi-a rămas casa mică, și nici ușa de la intrare nu se mai deschidea pînă la perete din cauza bunăstării care mă înconjura. Aveam de toate acum, dar, vorba cîntecului, nu mai aveam timp să le găsesc, că dacă-mi trebuia un ciocan căutam după el trei ore, iar cînd era să am nevoie de derulatorul automat, rețineți, pentru casete video sau de setul de gantere pentru mîna stîngă, pierdeam cam jumătate de zi numai desfăcînd la cutii, pentru că îmi place, totuși, să fiu ordonat, și am înghesuit totul în cutii, pe care am uitat însă să scriu ce conțin. Astfel că, atunci cînd cotrobăiam după ceva, mai apelam și la copii, că ăștia mici cîteodată sînt cu noroc, și le ziceam: dacă găsiți foarfeca de ață neagră, vă las să alegeți ce cutie vreți din alea din pod, ca în povestea cu Sfînta Vineri. Ce mă mai rîdeam de ei cînd veneau opintindu-se cu lăzile din pod și nu găseau în ele decît balauri din fulgarine și alaindeloane conservate în naftalină! Dar divaghez! Nu erau decît două soluții: fie să arunc aproape tot la gunoi, ceea ce nici un român cu buba întreagă la cap nu ar face, fie să-mi caut o casă mai mare, cu camere, poduri, garaje și pivnițe mai mari. Case erau, nimic de zis, unele atît de mari, încît mă complexau că n-o să le pot umple vreodată, dar a trebuit să mă mulțumesc cu una pe măsura încrederii pe care mi-a acordat-o banca. Încă din ziua în care am primit cheile am început să

car, cu mașina, iar pînă seara am zidit garajul cu cutii. Sîmbăta următoare am închiriat un camion și am chemat niște prieteni să mă ajute la mutat, chestie absolut normală dacă nu ești în America, unde lumea apelează la firme de profil pentru astfel de lucruri, dar eu am zis să nu fiu calic și să le cumpăr cîte o felie de pizza la băieți, pentru că m-au ajutat. Pentru combaterea răcelii și a frigului s-au servit băuturi tari și ieftine, specifice muncii necalificate pe care o prestam. În general, fiecare mergea în casă, puneă mîna pe cîte ceva, după care îl puneă sau – atunci cînd nu urmăream – îl arunca în camion. Apoi am ajuns la mobilă, marfă de calitate, grea, că rumegușul presat e al dracu' de greu, pe care am urcat-o fără probleme, pe bucățele, pentru că din casă și pînă afară se descheiase și se fărîmase în așa hal, încît am avut nevoie de fărăș pentru a o urca toată. La canapele a fost mai greu, fiind mari și cu arcurile rupte, ceea ce le făcea de două ori mai greu de manevrat, că ne veneau sîrmele în ochi, dar după ce a sărit ușa de la intrare din balamale treaba a mers ca pe roate, sau, mă rog, ca pe scări la vale.

Se goleau casa și sticlele vîzînd cu ochii, așa că pe la 11, înainte de prînz, am zis să ne așezăm și să luăm o pauză, un moment de respiro din care doi amici nu s-au mai ridicat decît pe la ora trei după-masă, cînd, cu părul vîlvoi și cu intenții de vătămare corporală gravă în priviri, căutau baia, sau un ungher al casei mai ferit, unde să se pișe.

94. LUPTA CU KILOWAȚII ÎN PLUS CONTINUĂ, DOAR ARMELE SE SCHIMBĂ

Viața la țară, unde m-am retras de curînd, să mănînc în liniște alocația copiilor, că nu numai eu știu cît am tras pînă i-am făcut, este plăcută, molcomă, ca un pîrîu lin, înfundat de PET-uri, ca s-o dăm și-n literatură un pic, că scrisul fără metafore e ca nunta fără lăutari, no?

În afară de operațiunile de rutină, precum tăiatul ierbii și scosul gunoiului, oamenii nu ies din case, nu stau pe bancă, sub nuc, în fața garajului, și nici nu-ți bat la ușă să ceară o cană de orez sau de zahăr. Asta pînă săptămîna trecută, cînd am observat agitație pe stradă, dar din locul meu obișnuit, în spatele perdelei, nu puteam să aud ce vorbea micul grup de vizavi, ceea ce nu m-a putut împiedica să-mi dau seama că e ceva serios. Am ieșit pe motiv că-mi verific cutia poștală și m-am insinuat imediat în mijlocul celor trei vecini. Discuția era despre noua măsură luată de Primărie prin care toate casele vor fi echipate cu contoare de curent moderne – *smart meters* – ce vor transmite wireless, de cîteva ori pe zi, consumul de energie al fiecărui dispozitiv electric din casă. Vecinii mei, oameni mai informați decît mine, și pe deasupra și vorbitori, dar mai ales înțelegători de engleză, că de vorbit *spikui* și eu, nu-i problemă, erau revoltați de obligativitatea acestei decizii, care ar fi contrară dreptului de a face ce vrei la tine în casă, și pe deasupra noile contoare produc radiații și sînt nocive pentru om. Am aflat că în acest sens s-a format și o mișcare de rezistență împotriva instalării noilor ceasuri, mișcare ce a dat în judecată Primăria, la tribunalul

federal. Eu, să fiu sincer, sînt un pasionat al tehnologiei, al progresului, că pe vremuri, cînd eram la mine la țară, am fost primul din sat care mi-am pus far la bicicletă și cercel în ureche, dar chestia asta cu schimbarea contoarelor nu mă aranja de nici un fel, și nu pentru că aș fi avut vreo problemă cu posibilele efecte nocive asupra organismului, eu fiind cu Cernobîlul la zi, sau cum că astea noi ar avea pe Satana în ele, ci pentru că ceasul meu era deja din ăla deștept, făcut cu magnetul, pentru un consum foarte mic și responsabil. După ce am aflat că noile aparate sînt vulnerabile și nu oferă o siguranță fermă a datelor, m-am mai liniștit, pentru că acolo unde nu mai poate magnetul să meșterească kilowattul o face troianul sau EoP-ul, pentru că, la urma urmei, nu de tehnologie mă sperii eu, ci de lungimea sentinței.

95. POVEȘTIRI ADEVĂRATE ȘI CUTREMURĂTOARE, CU HÄNSEL, GRETEL ȘI COPII DE AMERICANI

Am citit eu odată undeva pe internet că nu știu câți la sută dintre oameni sînt mai speriați de vorbitul în public, decît de moarte. Astfel că atunci cînd am primit înștiințare de la școala copiilor că sînt programat să merg și să le citesc ăloră din clasa I o carte, m-a luat cu friguri. Mă și imaginam în fața clasei, citind pe silabe și stîlcind cuvintele, iar pe fosta mea învățătoare, să-i dea Dumnezeu bătrînețe ușoară, că mult s-a mai chinuit săraca cu mine, încălzind rigla de juma de metru pe muchia catedrei. În ziua stabilită, m-am prezentat la școală și am fost luat de la intrare chiar de copil, care s-a uitat direct în ochii mei și mi-a zis: „*Please, don't embarrass me, dad!*”. Bă, copile, în primul rînd, ar trebui să-mi fii recunoscător că sînt aici, și be, zi mersi c-am venit treaz, că odată taică-meu s-a dus la o ședință cu părinții puțin făcut bine și i-a zis dirigintei că se cacă-n ele de rechizite școlare, că el nu cîntă toată ziua pe tractor să-mi cumpere mie creion mecanic și bloc de desen. Dar divaghez! Cartea de citit copiilor a fost la alegere, dar trebuia să mă încadrez în programa școlară și să lecturez ceva pentru nivelul clasei, astfel că am ales o poveste clasică, „Hänsel și Gretel”, o dramă cu happy end în care un cuplu de părinți, care numai așa nu pot fi numiți, cum ar zice reporterul de la fața locului, mai ales ea e de condamnat, scorpia dreacu’, se hotărăsc să-și abandoneze copiii în pădure, unde aceștia dau peste o vrăjitoare canibală pe care la final o ucid, în legitimă apărare, sanchi, și îi fură aurul. O poveste perfectă pentru

copiii de șase-șapte ani! Spre surprinderea mea, ăia micii au fost foarte cuminți, m-au ascultat cu interes, iar la final i-am întrebat dacă au ceva nelămuriri cu privire la cazul prezentat sau dacă au întrebări. Un ochelarist blond, cu obrații plini de pistrui, care peste ani se vor transforma în coșuri, la ce față de pește congelat avea, a ridicat mîna și m-a întrebat ce e ăla „uud”. A fost rîndul meu să-l chestionez cum a ajuns la această etate și să nu știe ce-i ăla lemn (wood), materialul din care se fac copacii, zic eu ironic, făcîndu-i cu ochiul învățătoarei, care s-a făcut că nu vede gestul meu de șmecher. „Aaa, «oăd», I got it, you said «uud»”, zice el cu reproș. Da, mă, am zis „ud”, că așa am eu accent de daco-roman sovietizat, dar ia zi tu repede de treizeci și trei de ori „Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru, precum capu’ căprii-n patru crapă”! E? Poți? Că nu poți, piticule care ești tu pitic ochelarist și pistruiat! După asta se făcu liniște și n-a mai avut nimeni întrebări, iar eu le-am promis că data viitoare o să le spun o poveste românească, „Capra cu trei iezi”, că tot vorbirăm de capre, *yeah, I’m looking at you, Four Eyes*, în care lupul, personajul negativ, ucide prin înghițire doi iezi, drept care este ars de viu cu ocazia unei pomeni organizate de familia victimelor în scopul răzbunării. Ce mai, o nebunie de poveste, numai bună pentru *Five o’clock news*.

96. CUM SE SĂRBĂTOREȘTE 1 MAI LA EL ACASĂ

Ce-i mai urât și mai de prost gust pe lumea asta decît să sărbătorești munca, această bestie care l-a luat pe bietul neanderthalian de la umbra castanului, unde huzurea *like a boss*, și l-a umplut de griji, făcîndu-l om? Eu, însă, fiind o fire optimistă, am găsit și aspecte pozitive în chestia asta cu sărbătoarea muncii, cum ar fi de pildă ziua liberă, de care se bucură aproape toată omenirea, cu excepția americanilor, că ăștia, decît să-și dea o zi liberă, mai bine îți măresc salariul, și, decît să-ți mărească salariul, mai bine te dau afară. De la un coleg mai bătrîn, emigrant și el, din Nicaragua, om citit și cu experiență în lupta de clasă, fost sandinist, am aflat că Întîi de Mai muncitoresc a fost inventat la Chicago, acum mai bine de o sută de ani, cînd un grup de muncitori asupriți s-a încăierat cu Poliția. Cu toate astea, țara și mai ales orașul care au dat omenirii o zi liberă nu recunosc această sărbătoare și nu permit angajaților să celebreze și să comemoreze această măreață zi nevenind la muncă. Setos de cunoaștere și dornic de a-mi însuși cunoștințele cele mai înalte, l-am întrebat pe tovarășul meu dacă și la ei, în Nicaragua, de 1 Mai lumea ieșea la iarbă verde să sărbătorească cu mici și bere. Mr. Gizăs, că așa-l cheamă – Jesus, nume de super-sfînt –, mi-a spus că se dădea liber, dar, fiind război civil, oamenii stăteau închiși în cotețe, preocupați mai mult să rămîină în viață decît să petreacă aventurîndu-se pe străzi. Mă rog, altă țară, alte obiceiuri, treaba lor, dar la noi, i-am zis, era frumos, că plecam cu pătura pe deal, imediat ce se termina demonstrația, și chefuiam pînă pe la opt, cînd dădea la televizor o ediție specială de

Cîntarea României. Pe măsură ce discutam cu nea Gizăs, ne dădeam seama că gîndim la fel și, deși vorbim limbi diferite, ne înțelegem în limbajul comun al oamenilor uniți împotriva muncii. Am pus la cale să comunicăm conducerii că noi cerem *decît* dreptul nostru de a fi liberi o zi, poate două, dacă urmează o vineri, bineînțeles. Cînd am fost să ne împărțim, însă, sarcinile, au intervenit problemele, în sensul că nici unul dintre noi nu voia să vorbească cu șeful, de teama represaliilor, iar de aici pînă la a ne acuza de lașitate, atitudine netovărășească și complicitate cu dușmanul de clasă nu a fost decît un pas. Ne-am aruncat vorbe grele, eu l-am făcut criminal bolșevic, el m-a făcut coadă de topor imperialistă, eu i-am zis că dacă nu-l descoperea Columb rodea și azi la trestie cu tapirul, la care el a replicat că Budapesta e cea mai de căcat capitală pe care nu a văzut-o vreodată. *Hey, no arguments there, buddy!* La urma urmei, nici n-am nevoie să-mi dea liber de 1 Mai, cu atît mai puțin să mă înhăitez cu comuniști din ăștia vopsiți care habar n-au de tradiție și doar întinează nobilele idealuri ale micului cu muștar și ale berii răcite în ligheanul cu apă și azotat de sodiu.

97. DUPĂ O SĂPTĂMÎNĂ DE RĂZBOI M-AM LĂSAT LA VATRĂ. INAPT NECOMBATANT

De ani de zile asist cu plăcere la un război al brand-urilor care-mi divide micul grup de prieteni, împărțindu-i în nikonari și canonari, sectanți habotnici care ar fi în stare să-și dea cu trepiedul în cap dacă îndrăznești să afirmi că ălălalt e mai bun, face poze mai drepte și reproduce mătreața și coșurile negre în cele mai naturale culori. Zilele trecute însă, avînd o cîrcă de timp liber, mi-a venit chef să-mi cumpăr și eu o cameră foto, idee fabuloasă, că așa-mi vin mie ideile astea geniale cînd se pune problema de a strica mulți bani pe lucruri inutile. E drept că mai aveam vreo trei aparate foto prin casă, niște brichete, de fapt, că mai trecusem printr-o fază, înainte, aia minimalistă, cînd tot ce-mi luam trebuia să intre într-un buzunar de slip, fie că era vorba de telefon, aparat foto, mixer sau cheie franceză cu ascuțitoare. *But I digress!*

Revenind la camere foto, voiam una mai mare, nu neapărat performantă, deoarece mă interesa prea puțin ce face, dar să dea bine cînd mă duc în excursii prin parcul școlii sau cînd avem evenimente în familie și trebuie să-mi fac poze, neapărat înainte de petrecere, dacă vreau să ies cu ambii ochi deschiși. De cum am intrat în magazin, m-a luat în primire un vânzător cum că ce poftesc, la care eu îi zic că vreau un aparat de pozat, iar el începe să mă chestioneze că ce intenționez să fac cu el. Păi, în general, poze, zic, că doar nu-l iau să macin cafea, la care el zîmbește cu condeștență, concedență, condescendență, să fie al dracu' cine mai scrie cu

cuvinte din dicționar, așa, și mă întreabă dacă am copii. Păi, am, băi, pedofilule, dar care-i legătura, întreb, și el mă trage spre un raft unde văd înșirate camere cu prețuri din trei și patru cifre, explicându-mi că atunci când ai copii trebuie să te gîndești nu la câți bani cheltuiești, ci la ce le poți oferi peste ani, atunci când or să te întrebe de ce ei nu au poze de la serbare. Carevasăzică mă iei pă partea emoțională, javră! Bine, mă, dar să fie și mare, să se vadă că le fac poze, no? Îmi scoate una și începe să-mi înșire că face aia, face ailaltă, ba chiar filmează, se reglează singură, doar apeși pe butonul ăsta, și ăsta, întorci de roțița asta, selectezi din meniu astea șapte opțiuni, schimbi setting-ul aici și aici, răsucești de clapeta asta și gata, poți să faci clic. Simplu ca bună ziua! Bă, nebunule, îmi venea să-i zic, păi eu fac poze aici sau pornesc avionul? În fine, când mi-a zis prețul, am vrut să-i dau (iar) cu ea în cap, dar s-a grăbit să precizeze că nu trebuie să plătesc nimic acum și o pot lua în rate, de parcă mi-aș fi cumpărat mobilă! Pînă la urmă am luat-o și m-am pus pe pozat, copaci, ciment, mîțele vecinilor, niște portrete cu gîndacii din bucătărie, tac-tac, și în două zile am făcut vreo trei sute de instantanee. După aia fu weekend, mă luai cu altele, uitai, și acum, la mai bine de o săptămînă, nici nu mai știu unde e. La urma urmei, era prea complicată, trebuia mereu să trag, să apăs, să reglez, să întorc, să răsucesc, era de lucrat cu capul, care numai relaxare nu e. Pentru copii, când or avea serbare, le angajez un pictor, să-i facă în ulei, natural, și pe foamea asta, dacă-i mai dau douj' dă dolari ăluia, mă bagă și pe mine-n tablou, pe post de dirijor sau de bou la car.

98. LA URMĂTOARELE LOCALE PROPUN INTRODUCEREA SISTEMULUI DE VOT 4-4-2

La fiecare patru ani, UEFA și Primăria de la mine din sat își aleg câștigătorii. De-a lungul timpului, au fost învingători merituoși, gen Spania sau Ghiță a' lu' Buboni, dar și pocnitori care s-au trezit cu trofeul, respectiv mandatul în brațe, precum Grecia și Marinică Titicur, ajuns primar în urma forfait-ului declarat de Nelu Poștașu, care într-o noapte a lăsat cheile și ștampila Primăriei pe masa de la birt, unde a beut pe caiet numai vermut și bere la PET și a fugit în lume cu preoteasa. După trei luni, aceasta avea să se întoarcă singură, pentru a-și recupera boarfele și rujul de Paști din casa parohială, ocazie cu care popa a urcat-o în clopotnița bisericii, unde i-a tras o bătaie ca la Manzikert, în timp ce moș Pralea, crâsnicul, bătea zvoanele, să acopere zbieretele bieteii preotese. Dar divaghez! Astfel, duminică am stat cu ochii-n televizor, urmărind meciurile de la Euro, și cu urechea la telefon, unde taică-meu îmi transmitea minut cu minut aspecte de la încleștarea electorală din sat. Pe la unșpe jumate, taman când Di Natale le băga mortu-n casă spaniolilor, am fost informat că, potrivit uneia dintre cele 42 de babe angajate de cei 12 candidați pe post de *exit poll*-uri, actualul primar conduce în cursa electorală, marja de eroare fiind, însă, undeva la 70-90%. În timp ce Fàbregas egala pentru spanioli, l-am auzit pe taică-meu urlînd în telefon un „Aaaaaaaa, eeeee, iuhuuu, așa mă, 'tu-le muma-n cur dă bandiți!” și mi-am dat seama că primise vești cum că favoritul lui ieșise învingător într-un *exit poll* alternativ. La al doilea meci situația a fost un pic mai clară, în

sensul că era evident că atât irlandezii, cât și PDL o să piardă. L-am întrebat așa, mai mult ca să-l abat de la problemele reale ale comunității, dacă a fost *offside* la golul lui Jelavić, iar taică-meu mi-a răspuns că de când e el n-a avut așa hoți ca ăia din comisia de numărare a voturilor, dovada fiind cele patru buletine de vot anulate candidatului PP-DD pe motiv că ștampila a fost aplicată într-o poziție nefirească, atingând chenarul. Când l-am întrebat dacă și în meciul grecilor cu polonezii crede că primii au fost furați, a explodat și a început să urle în telefon că cei care au umblat cu urna mobilă prin sat au tras pe față cu actualul primar, repliat inteligent cu o săptămână înainte de alegeri la USL, deși știe toată lumea că pînă acum trebuia să ia cel puțin cinci cartonașe roșii și cam zece ani de închisoare. Al doilea meci se terminase de mult, însă numărătoarea voturilor a continuat tîrziu, în noapte, iar după estimările președintelui comisiei, rezultatul final nu va fi anunțat mai devreme de marți, când toate cele 275 de voturi vor fi numărate. Ne-am luat rămas-bun, convenind, vorba unui rege cu balonul, că ar trebui să fie bine, ca să nu fie rău.

99. CÂTE-UN PIC-NIC-NIC, PÂNĂ N-O MAI RĂMÂNEA NIMIC

Ca să nu mai rămîn repetent și anul ăsta la activități în aer liber, am hotărît să mergem în camping, peste weekend, cu cățel și purcel, dar pentru că eu nu știam nici în ce direcție crește iarba verde și nici cum se întinde foaia de cort așa încît să nu te plouă în bască, m-am lipit de un grup de români, cu experiență în viața la cort. Ca întotdeauna, atunci cînd plecăm de acasă, ne-am asigurat că am luat doar strictul necesar, astfel, pe lîngă două corturi, „că dacă se strică unul”, am mai luat patru saci și două saltele pneumatice de dormit. Apoi oale, crățiți, tigăi, linguri de lemn și făcăleț de silicon, pahare de apă, de vin și respectiv de „așa, fie acolo”, ceaun de mămăligă (deși nu i-a trecut nimănui prin cap să aducă făină de porumb, astfel că am fiert cafeaua în el, pentru că filtrul italian pe care l-am cărat după noi era la curent), patru kile de cîrnați, cam tot atîta carne, sub formă de fleici și cotlete, șervețele parfumate de dezinfectat împrejurimile, hîrtie igienică pentru toată tabăra, prosoape de baie, de față, de mîini, de plajă, și respectiv de învelit sticlele de vin, să stea reci, perii de păr, și piaptăne pentru decăpușat, șampoane, loțiuni de corp, săruri de baie, gheară de scărpinat pe spate, plici de muște, spray-uri de subraț și de țințari, trei undițe, patru scaune, masă mică și respectiv masă mare, șase baxuri de apă, încă șase de bere, normal, că doar nu era să mor eu de sete cu apa lîngă mine, tricouri de schimb, tricouri de purtat și tricouri de „așa, în caz că”, haine groase „că nu se știe niciodată”, plus cîte o geacă de iarnă, fiindcă „nu cere de mîncare”, și 10 lanterne. Ajunși cu o mică întîrzire, de patru ceasuri,

pentru că „chiar așa, n-ai mers 10 ani și acum mă grăbești!”, la locul unde avem să ne petrecem următoarele 18 ore, am început să descărcăm, iar pe la patru după-masă ne-am apucat să întindem cortul, operațiune extrem de simplă, astfel că în nici două ore am reușit să intersectez cele două bețe pentru suport și să ridic coliba. Pînă am terminat eu de instalat, ceilalți s-au și întors de la scăldat și s-au apucat să facă focul, fiind stabilit că eu nu am voie să mă apropii de vîlvătaie, fiindcă citise unul o statistică că majoritatea incendiilor în pădure sunt provocate de fumători. Cum mișunau toți pe acolo în toate părțile, am băgat de seamă că fiecare era pe sectorul lui, unul aducea lemne, altul mesteca-n cărbuni, unul tăia la ceapă și plîngea, mă rog, fiecare avea sarcinile împărțite și de fiecare dată cînd voiam să mă apuc de ceva săreau pe mine zicînd „lasă, stai acolo, facem noi”! Astfel mi-a venit ideea, genială, trebuie s-o recunosc chiar eu, cu modestie, să mă bag pe nișă, să mă ocup de ceva ce nu e luat de ceilalți, și am început: ba că bate fumul spre mine, ba că sunt țințari, e prea cald, nu avem umbră pe mașini, porumbul s-a ars, carnea e prea sărată, nu e gheață destulă, sunt păianjeni pe la corturi, copiii fac prea multă gălăgie, șezlongul e incomod, și în general cam tot de mișca sau stătea în cîmpul meu vizual era rău, prost sau degeaba. A doua zi dimineață am plecat la pescuit, de unde m-am întors cu o poză în care m-am imortalizat singur cu un superb exemplar de aproximativ 100 de grame, pe care l-am găsit mort pe mal și mi l-am agățat în undiță să le fac în ciudă chitroșilor ăia cu care eram. La plecare, nu s-a stabilit nici o dată viitoare, ba mai mult, toți au fost de acord că nu o să mai meargă în camping deoarece „nu mai e ca altădată”. Nu știu de ce am impresia că „altădată” ăsta se referea la toate dățile de pînă acum, cînd eu nu am fost prezent. Ciudoși, domle, românii ăștia, ofticoși din cale-afară, și asta din cauza unui amărît de biban.

100. LEȘIN, DAR NU MĂ PREDAU

Acum vreo trei luni, când iunie era tot atât de departe ca și steaua polară, m-am oferit să particip, alături de copchil, la o întrecere sportiv-educativă intitulată „Girls on the Run”, o competiție de mase organizată de Primăria din Chicago, cu scopul de a populariza mișcarea de alergare în rîndul tineretului feminin, dar nu numai! Pentru a închide cercul olimpic *junk food-obesity-pointless outdoor activity*, acțiunea a fost sponsorizată de McDonald's, chestie pentru care i-am apreciat în prima fază, pînă am constatat, trecînd linia de sosire, că nu există nici măcar o masă cu hamburgeri, așa, de *promotion*. Dar anticipez! Rolul meu, ca tată, mentor și *running-buddy*, cum m-a prezentat copilul, ușor stînjenit, în fața colegilor, era să-l încurajez pe parcursul celor cinci kilometri și să-l asist atît psihologic, cît și dacă trebe să meargă la WC pe perioada întrecerii. Bineînțeles că participarea nu era gratis, dar în schimbul a 35 de dolari am primit un frumos tricou de bumbac pe care scrie mare GIRLS ON THE RUN, pe care nu știu unde o să îndrăznesc să-l îmbrac, deoarece nici ca pijama nu-l pot purta, dată fiind starea de confuzie care s-ar putea crea (iarăși) în dormitory. Eu am ales să competiționez în tricoul echipei mele de suflet, veeeșnică pomenirea eeeeeii, ca formă de protest, bla-bla-bla... și nici n-am avut alt maiou nepătat de unsoare pe burtă. Startul s-a dat dimineața pe la ora opt, iar după nici cinci minute de alergat copilul a început să se plîngă că-l doare în stînga, că hai să ne odihnim un pic, că să-i dau sticla de apă, că e mort de sete etc. Băi, zombie de televizor, nici nu apucărăm să transpirăm și pe tine te loviră crampele și setea!? Asta după ce

te-ai antrenat vreme de trei luni! Păi, eu la vîrsta ta fugeam cu sacul de porumb în spate cîte trei-patru kilometri, cît era tarlaua colectivului, desculț și cu Carpațiul-fără, șutit de la bunică-miu, în colțul gurii, fără să simt! Organizatorii știau, însă, cu cine au de-a face, astfel că din 200 în 200 de metri erau standuri cu apă, la care participanții se opreau să bea, ca tractoriștii la bufet. Înainte de cursă și pe tot parcursul acesteia s-au făcut apeluri la stația de amplificare ca lumea să bea cît mai multă apă, pentru a feri organismul de deshidratare. Ca bărbat serios, fără vicii (majore), ochi verzi, puțin supraponderal, dar bun la suflet, n-oi fi cel mai în măsură să mă exprim vizavi de mișcare și condiție fizică, dar cinci kilometri îi fac cu spatele, pe tocuri chiar, dacă tot e vorba de fete care aleargă. După ce s-a hidratat pînă n-a mai putut, a mică a început să plîngă că vrea la WC, lucru normal, pentru că, dacă bei apă ca înecatul și nu te miști să transpiri, îți vine, asta e, *it's science, Einstein!* astfel că după cozile formate la tarabele cu apă am dat peste alea de la toaletele mobile instalate pe traseu. Bine, mă, i-am zis, văd că tu ai venit aici să bei apă și să te piși, ceea ce puteai să faci și acasă, fără să ne mai trezim sîmbătă la ora cinci dimineața. Pînă la urmă, am terminat, în coate și în genunchi, tras, împins, cu încurajări, cu amenințări, cu promisiuni de înghețată și jucării, iar atunci cînd am trecut linia de sosire am primit și medalie de participanți, pe care o voi pune la colecția mea de trofee, alături de diploma de locul patru la concursul de biciclete din clasa a doua și de procesul-verbal de amendă întocmit de paznicul semi-analfabet al colectivului pentru infracțiunea de „furt de cucuruz în dauna avutului obștesc”.